Șoptindu-le vrăjitoarelor

Anna Dale

Anna Dale

Șoptindu-le vrăjitoarelor

Cuprins

CAPITOLUL ÎNTÂI / *O călătorie neprevăzută* 7
CAPITOLUL DOI / *Roți de tors* 16
CAPITOLUL TREI / *Descoperirea unui Sabat al vrăjitoarelor* 24
CAPITOLUL PATRU / *Vrăjitoarele Urzicii-Moarte* 35
CAPITOLUL CINCI / *O fată obositoare* 43
CAPITOLUL ȘASE / *Borcane în bibliotecă* 51
CAPITOLUL ȘAPTE / *Prima criză de nervi* 62
CAPITOLUL OPT / *Scena unei crime* 70
CAPITOLUL NOUĂ / *Târgul de la Miezul Nopții* 80
CAPITOLUL ZECE / *Squib vorbește* 90
CAPITOLUL UNSPREZECE / *Sturm și Drang* 98
CAPITOLUL DOISPREZECE / *Două Țipete de Bufniță* 104
CAPITOLUL TREISPREZECE / *O adunare de lilieci* 115
CAPITOLUL PAISPREZECE / *Monștrii din Much Marcle* 125
CAPITOLUL CINCISPREZECE / *În afara pădurii* 131
CAPITOLUL ȘAISPREZECE / *Idei geniale și vești șocante* 139
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE / *Propunerea lui Joe* 143
CAPITOLUL OPTSPREZECE / *Căutări la lumina lanternei* 150
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE / *La nord, spre Tillygrundle* 161
CAPITOLUL DOUĂZECI / *Complicea lui Logan* 167
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU / Bețișoarele sorții 176
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI / Amuțit 184
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI / *Pe șoptite* 193
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU / Transformări 200
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI / *Cuthbert se întoarce* 208

Pentru Mary
Și în memoria lui Magnus

CAPITOLUL ÎNTÂI
O călătorie neprevăzută

Joe se prăbuși pe scaun și își lărgi nodul de la cravata de școală. Geanta sa de voiaj ieșea în afara plasei pentru bagaje de deasupra capului, iar eticheta i se bălăngănea în fața ochilor. Pe ea se putea citi:

Joseph Binks
c/o Doamna Merle Taverner
Aleea Cloister 2
Canterbury
Kent

Smulse eticheta, o făcu ghemotoc și o aruncă în cel mai îndepărtat colț al compartimentului. Femeia din fața lui era prea adâncită în lectura ziarului ca să ridice măcar din sprânceană. Băiatul se lăsă greu în scaunul său, dorindu-și pentru a o suta oară în ziua aceea să fi rămas la Londra de Crăciun.

Era 20 decembrie. Privind pe fereastră, Joe văzu câțiva oameni mergând grăbiți de-a lungul peronului, copleșiți de povara sacoșelor. Aveau umerii lăsați și fețele obosite ca toți cei care aleargă după cumpărături de Crăciun. Cu o zi înainte, Joe făcuse la fel. El și tatăl său, Nicholas Binks, ajunseseră cu greu acasă de la supermarket cu sacoșele pline de cârnați, arahide, pișcoturi și hârtie de împachetat.

Joe oftă și se uită la ceas. Era patru fără cinci. Ieri pe vremea asta, stătea cu brațele pline de beteală, în timp ce tatăl său, cocoțat pe scară, bătea piuneze în tavan cu tocul de la pantof. Sacoșele încărcate de pachete pe jumătate desfăcute erau împrăștiate pe covor, spre bucuria lui Hamish care-și vârâse nasul în toate.

— Hșt! Ieși de-acolo! strigase Nicholas când îl surprinsese pe Hamish furișându-se sub canapea cu o cutie de bomboane de ciocolată umplute cu mentă.

— Joe, vezi ce face câinele ăla! E pe cale să dea gata cadoul de Crăciun pentru doamna Ingledew.

Ieri, Joe așteptase cu nerăbdare ultima zi de școală și cele două săptămâni minunate de vacanță. Doar el și tatăl său: să deschidă cadourile, să mănânce o grămadă de ciocolată, să se uite la televizor, să-l plimbe pe Hamish în Tooting Common...

Dar au primit apoi telefonul acela.

Era trecut de miezul nopții. Se aprinse o lumină, ce se strecură pe sub ușa de la camera sa. Joe auzi zgomotul pașilor tatălui său îndreptându-se către telefon. Apoi o exclamație înăbușită. Urmată de câteva oftaturi. Țăcănitul receptorului pus în furcă, îl făcu pe Joe să se ridice în capul oaselor. Pașii tatălui trecură ușor pe lângă ușa dormitorului său, și lumina se stinse.

Dimineața, Joe aproape că se împiedică de geamantanul său. Valiza cea cafenie și uzată era pusă în fața ușii. Era plină de pânze de păianjen. Joe se uită îngrijorat la ea. Ceva nu era în ordine. Coborî în grabă scările și trecu pe lângă valiza roșie a tatălui său, care trona amenințător în mijlocul holului.

Hamish se juca în bucătărie. Tatăl lui, rezemat de chiuvetă, molfăia o felie de pâine prăjită. Era îmbrăcat în costum.

— Ascultă, fiule, îi spuse, când Joe apăru în prag. Mi-e teamă că... știi, a apărut ceva. Mătușa mea. E bolnavă. Ți-o amintești pe mătușa Adelaide, nu-i așa?

Joe se holbă la tatăl său.

— Mi-a fost ca o mamă când eram copil. Îmi pare rău, Joe, dar o să trebuiască să merg s-o văd. Nu se simte prea bine.

Respiră adânc.

— Uite care-i planul: într-o oră va sosi un taxi, așa că până atunci trebuie să-ți faci bagajul. Taximetristul te va duce la școală. Apoi mă va duce pe mine la gara King's Cross, de unde voi lua un tren spre Scoția.

Tatăl lui Joe mai mușcă o dată din pâinea prăjită. Apoi își șterse câteva firimituri de pe buze.

— După ore, același taximetrist te va aștepta la poarta școlii.

Te va duce direct la gara Charing Cross. Trenul tău pleacă la ora patru fix. Am... cum să-ți zic... am sunat-o pe mama ta. Te așteaptă să sosești la Canterbuy înainte de șase. A... o să ai nevoie de ceva bani pentru taxi și pentru biletul de tren, și își scoase portofelul și îi întinse fiului un teanc de bancnote. Joe se uită absent la bani.

Nicholas Binks oftă.

— Uite, știu că ți-ar plăcea să vii cu mine, dar nu te vei simți deloc bine, pe cuvânt. Scoția e așa departe... și va trebui să-ți petrecei mai tot timpul la spital. Nu prea ar fi o atmosferă de sărbătoare, nu-i așa?

Hamish se așeză la picioarele lui Nicholas și privi cu jind la felia de pâine prăjită din mâna acestuia. Tatăl lui Joe ciufuli blana albă și murdară a câinelui.

— Hamish va rămâne la doamna Ingledew. Joe, nu te uita așa la mine! Nu-l poți lua cu tine. Adu-ți aminte că lui Gordon nu-i plac animalele.

Joe se așeză pe un taburet și începu să amestece niște cereale într-un castron.

— Uite ce e, Joe... Îmi pare rău, continuă tatăl său. Știu cât de dezamăgit trebuie să fii, dar s-ar putea să dureze doar câteva zile. S-ar putea să mă întorc înainte de Crăciun... Joe, mă asculți? Spune *ceva!*

Joe își puse lingura deoparte și se uită împietrit la tatăl său.

— Ai niște marmeladă pe bărbie, zise el.

*

Ușile se închiseră cu zgomot Apoi se auzi un șuierat. Trenul porni hurducăind din gara Charing Cross. Joe aruncă o privire de-a lungul vagonului. Era aproape plin. Călătorii stăteau înghesuiți, ținând în poală genți și pachete ce-ți trezeau curiozitatea. Privirea lui Joe se opri asupra femeii din fața lui. Netezi o pagină din ziar și își răscoli poșeta până ce găsi un stilou sidefat. Joe își lăsă capul pe spate, închise ochii și clipi doar când un bărbat în costum cu dungulițe se așeză lângă femeie și își scăpă pe jos telefonul mobil.

Joe fu trezit de un tren care trecu în viteză pe lângă ei. Își ridică bărbia înghețată de pe geam, își frecă gâtul și se uită la ceas. Cu toate că dormise douăzeci de minute, femeia cu ziarul nu-și schimbase poziția. Stătea liniștită, picior peste picior. Își ținea ziarul împăturit pe genunchi, iar stiloul șovăia deasupra paginii de cuvinte încrucișate.

Neavând altceva mai bun de făcut, Joe începu să o studieze. Femeia purta un costum de lână de culoare roz-portocalie și o bluză neagră la baza gâtului. Era tunsă scurt și avea părul negru, cu excepția unei șuvițe cenușii în partea stângă. Proptiți pe nas, stăteau o pereche de ochelari cu lentile în formă de semilună, pe deasupra cărora aruncă priviri reprobatoare când telefonul mobil al bărbatului începu să sune.

Bărbatul scoase un telefon minuscul din buzunarul de la piept al sacoului și-l duse la ureche.

— Alo, spuse el. Mda, îs în tren. Nu prea rău. Am lăsat Londra cu mult în urmă. E totu' mișto, mda. Ce-i aia? Marfă! Îți bați joc de mine! Ah... ah... a.

Joe căscă și privi pe geam. Bărbatul avea dreptate. Londra era cu mult în urmă. Depozitele mari și locuințele înghesuite ale Londrei fuseseră înlocuite de șiruri nesfârșite de copaci înalți și umbroși. În întunericul care se lăsa cu repeziciune, lui Joe i se părea că seamănă cu niște santinele care păzesc calea ferată.

Cerul se întunecă și Joe observă fulgi de zăpadă rotindu-se dincolo de geam. Joe își studie imaginea reflectată în fereastră. Era palid, chiar spectral, și avea cearcăne negre sub ochi. Părul blond-roșcat îi era zbârlit, iar bretonul avea nevoie urgent de-o tunsoare.

Își smulse cravata de la gât și schiță un zâmbet. De obicei, mergea la Canterbury cu Morris Minor-ul vechi al tatălui său, care cu greu ținea pasul cu celelalte mașini de pe autostradă. În momentul de față Mini Monis-ul se afla în grija lui Jim, mecanicul, deoarece în urmă cu trei zile i se spărsese un pneu și intrase într-o cutie de scrisori. Pentru Joe, o călătorie cu un tren rapid și confortabil era o ocazie rară. I se părea grozav să călătorească de unul singur, chiar dacă destinația era, de fapt, oarecum dezamăgitoare. Să-și petreacă sărbătoarea Crăciunului

cu mama lui, cu soțul ei, Gordon, și cu ciudata lor fiică Esme nu era tocmai un motiv de bucurie.

Când trenul ajunse în Paddock Wood, afară era deja întuneric. Joe își privi lung reflecția chipului în fereastră și urmări fulgii deși de nea. Își dorea să se depună zăpada, ca să poată ieși la o bătaie cu bulgari în dimineața următoare. Dar inima i se strânse când își aminti că tatăl său nu va fi acolo și nu va avea pe cine să bombardeze cu bulgări. Joe se îndoia că sora sa de șapte ani, Esme, îi va fi un rival pe măsură, și știa ca Gordon nu participa niciodată la jocuri mai dure decât *tiddly-winks*[1]. Iar mama sa va fi în mod sigur prea ocupată. Joe dădu cu piciorul într-un dop de pe jos și oftă adânc.

— Ce n-aș da să mai fiu de vârsta ta! îi zise bărbatul în costum cu dungulițe, netezindu-și părul rărit și zâmbindu-i. Eram un adevărat drăcușor când mă dădeam cu sania, zău așa!

Se aplecă și îi vârî lui Joe sub nas o pungă mototolită de hârtie.

— Vrei o bomboană, flăcăiaș?

— O, mulțumesc, zise Joe înviorat și luă una roșie.

Bărbatul îi întinse punga și femeii cu ziarul, dar aceasta pufni disprețuitor și clătină din cap în semn de refuz. Bărbatul ridică din umeri și își îndesă în gură cinci bomboane.

Joe se uita cu interes pe fereastra de câte ori oprea trenul. Toate gările erau la fel de întunecate și străine pentru el, și nu reușea de fiecare data să le citească numele înainte ca trenul să pornească.

— A fost Chartham? întrebă Joe, în timp ce trenul se îndepărta de peronul încă unei stații. Bărbatul în costum cu dungulițe ronțăi o bomboană și dădu ușor din cap. Joe se chinui să citească semnul alb, dar literele de pe el nu erau decât un contur neclar. Dacă a fost Chartman, ajungem îndată la Canterbury, spuse Joe, agitându-se.

— Nu-ți face griji, îți dau eu bagajul.

Bărbatul se întinse și costumul său bleumarin i se mulă pe burdihan. Mânecile i se ridicară, scoțându-i la iveală încheieturile. Joe zări un tatuaj pe una din ele. Semăna cu litera „S“. Trenul se zgudui, iar bărbatul se împletici prin

compartiment, ținând valiza deasupra capului. Apoi se prăbuși în locul său de lângă doamna cu ziarul.

— Ptiu! Da' ce-ai înăuntru? întrebă el, dându-i valiza lui Joe. Cărămizi?

Joe încercă să surâdă și își săltă bagajul pe genunchi.

— Doar câteva cărți, haine și niște chestii.

— N-ai lingouri de aur? îl tachină omul. Nici ghiulele? Nu...

— Șșt

Femeia își ridică ochii din ziar și privi prin tetiera lui Joe pe intervalul vagonului. Joe se uită la rebusul din poala ei. Niciunul din pătrățelele albe nu fusese completat nici măcar cu o literă, deși trecuse o oră și trei sferturi de când plecaseră din Charing Cross. Lui Joe i se păru foarte ciudat, pentru că era sigur că auzise vârful peniței ei scârțâind pe hârtie aproape tot drumul.

Trenul se zgudui ușor, iar femeia căzu peste bărbat. Din greșeală sau intenționat, ea îl îmboldi cu cotul. Exact în același timp, valiza lui Joe căzu și se deschise cu un țăcănit. O grămadă de haine se împrăștiară alandala pe podea. Joe simți că-i iau foc obrajii de rușine în timp ce-și îngrămădea hainele la loc în valiză și apăsa capacul să-l închidă. În timp ce se lupta cu încuietorile, simți că-l bate cineva ușor pe braț. Era femeia care încercase să rezolve cuvintele încrucișate.

— Ți-ai scăpat biletul, băiete, îi spuse ea imediat.

Joe se uită pe jos și cercetă bucata de hârtie.

— Mulțumesc, murmură el. Trebuie să-mi fi scăpat...

Ea dădu din cap și-i zâmbi, apoi își puse la loc pe nas ochelarii cu lentile. Își împături ziarul și își strecură stiloul verde-sidef în poșetă.

— Scuzați-mă. Va rog să mă scuzați. Stă cineva aici?

O femeie înaltă, cu un coș pentru pisici, se așeză lângă Joe fără să mai aștepte vreun răspuns. Își îndreptă cutele de la paltonul de catifea neagra și săltă coșul în poală, vârându-și unghiile vopsite în roșu prin gratiile înguste ale ferestruicii laterale.

— Ce bine că am găsit în sfârșit un loc să mă așez, spuse ea. Drăguțele mele au avut o călătorie *așa* de lungă! Nu-i de mirare că încep să facă fițe.

Își scutură buclele lungi castanii și oftă.

— Am călătorit toata ziua, iar coafura mea s-a stricat îngrozitor. Sunt sigură că arăt înfiorător.

Se uită la Joe cu niște ochi albaștri, neobișnuit de deschiși la culoare, și gene date cu rimel negru.

— O, nu, răspunse repede Joe. Nu. Nici vorba.

Joe se gândi că era cea mai fermecătoare persoană pe care-o văzuse vreodată.

— Mulțumesc, ești o comoară, îi spuse ea, schimonosindu-și buzele roșii și lucioase într-un surâs.

Joe era sigur că trebuia să fie o persoană faimoasă. Cu siguranță, bărbatul în costum cu dungulițe așa părea să creadă. Acesta se holba la femeie fără să clipească, iar când ea se așeză picior peste picior și îi atinse genunchiul cu vârful ascuțit al cizmei negre, bărbatul păru gata să leșine.

Joe se uită pe furiș prin fereastra coșului cu pisici și, pentru o clipă, zări un petic de blană cenușie și strălufgerarea unor ochi galbeni.

— Nu te apropia prea tare, dragul meu, îl preveni femeia. Au niște gheare ca niște ace, și mai și mușcă pe deasupra.

Izbucni într-un râs cristalin, iar cerceii îi sclipeau în timp ce se bălăngăneau.

— Drăguții de ei!

Când trenul începu să încetinească, coșul pisicilor i se săltă în poală. Joe înșfacă mânerul valizei și își mușcă buza de jos. Pe măsură ce peronul începea să se întrezărească, băiatul își întindea gâtul ca să vadă dacă poate distinge părul des și roșcat al lui Gordon sau mâinile lui Esme fluturând disperate. Nu așteptase prea mult clipa acesta. Odată coborât din tren, avea să treacă printr-un moment neplăcut de tăcere în care toți se vor chinui să găsească ceva de spus. Apoi, probabil că Gordon îi va lua bagajul, mama îi va spune ce mult a crescut, iar Esme se va agăța de mâneca sa cu o privire tâmpă.

Bărbatul îl apucă de cot pe Joe.

— E stația ta, flăcăiaș, zise el.

Trenul se zgâlțâi violent înainte de a opri, iar becurile din vagon pâlpâiră și apoi se stinseră. Joe se uită pe geam. Peronul

era învăluit în întuneric. Singura sursă de lumină era raza slabă a unui felinar. Joe miji ochii și i se păru că întrezărește o siluetă stând pe peron. Ochii săi căutau cu înfrigurare numele stației, dar nu-l putu vedea.

— Stația ta, îl îmboldi bărbatul.

Joe se ridică, îmbrăcat în haina sa cenușie de școală, și lăsă în jos fereastra. Un aer înghețat năvăli în compartiment Motoarele trenului se opriră și era așa liniște, încât aproape că se auzeau fulgii de nea lovindu-se unii de alții în timp ce pluteau spre pământ. Se uită la ceas. Era cu puțin înainte de șase. Joe coborî de la fereastră și începu să bâjbâie la mânerul ușii.

Apoi, un zgomot ciudat îl făcu să se oprească.

Joe întoarse capul. Niște umbre căzuseră peste tovarășii săi de călătorie. Femeia cu ziarul fusese înghițită de întuneric. Doar geanta i se vedea, cu catarama scânteind slab. Poșeta i se deschisese probabil când trenul frânase brusc și rămăsese răsturnată pe-o parte, cu capacul căscat. Joe ascultă, ținându-și respirația, și auzi din nou sunetul acela. Un șuierat înfundat, tremurător. Ca aerul care iese dintr-un pneu spart. Ceva se mișcă ușor în poșetă, iar apoi, o limbă ca un fir de ață se ivi deasupra cataramei, urmată de un cap neted și lucios. Limba se retrase, apoi lovi aerul, iar Joe se trezi holbându-se la o pereche de ochi verzi scânteietori.

O lumina fulgeră în compartiment și se auzi un zgomot ca un sfârâit. Pentru o clipă, Joe se gândi că becul s-ar putea reaprinde, dar, când lumina pâlpâi din nou, își dădu seama că nu venea de deasupra capului sau. Mai mult, într-o fracțiune de secundă, el văzu o unghie stacojie lovind încuietoarea coșului de pisică. Joe auzi zgomotul unei încăierări disperate, urmat de un scârțâit, iar apoi încuietoarea se deschise. Încremeni și simți un fior de gheață pe șira spinării. Dintr-odată, i se făcu teribil de frică; ca și cum s-ar fi aflat în prezența unui lucru neobișnuit de rău. Întunericul părea să se închidă în jurul lui.

Începu să țipe.

Sunetul propriei voci îl readuse în fire. Se rezemă de fereastră și trase de mânerul ușii, cu ochii măriți de spaimă. Ușa compartimentului se deschise și, dintr-o săritură, Joe era pe

peron, cu valiza aproape smulgându-i braţul din încheietură.

Respirând uşurat, Joe trânti uşa şi se depărtă de tren. Auzi pe cineva suflând într-un fluier şi trenul începu să huruie. Instantaneu, becurile din tren se aprinseră, iar Joe îşi feri ochii de lumina strălucitoare. Băiatul o văzu la geam pe femeia cea fermecătoare. Îi trimise o bezea înainte de a ridica fereastra. În timp ce trenul aluneca pe şine îndepărtându-se de gară, ea continua să stea acolo, iar băiatul o urmări până când buzele ei roşii şi zâmbitoare dispărură în spatele unei perdele de fulgi de zăpadă.

CAPITOLUL DOI
Roți de tors

De îndată ce ultimul vagon se topi în întuneric, spaima lui Joe începu să se risipească, lăsându-l stăpânit de un sentiment de neajutorare și buimăceală. Merse de-a lungul peronului și se opri în dreptul unui felinar, unde o aștepta pe mama sa. Încerca să se gândească la lucruri obișnuite, cum ar fi cele legate de școală, Hamish sau antrenamentele de fotbal, dar întâmplările din tren nu-i dădeau pace. Pe măsură ce secundele treceau, Joe se simțea tot mai puțin agitat, iar inima nu-i mai bătea așa de tare. Începu să-i fie rușine de cât de înspăimântat fusese. În definitiv, nu se întâmplase nimic. Să vezi un șarpe în poșeta cuiva era, cu siguranță, ceva neobișnuit, dar nu explica motivul pentru care fusese atât de înfricoșat.

„Nu", își spuse Joe, în timp ce-și încălzea degetele reci de la mână suflând în ele. „Nu șarpele e de vină." Inima îi bubui din nou și pielea capului începu să-l furnice. Își aminti fiorul de spaimă ce-l străfulgerase când auzise râcâitul frenetic în împletitura de răchită a coșului; și sentimentul de uluială paralizantă când o văzuse pe femeia cea fermecătoare privindu-l de la fereastra trenului. Joe își aminti unghiile ei roșii, ascuțite și albastrul-deschis al ochilor ei reci ca gheața. Se cutremură fără să vrea.

„A fost ea, își zise Joe. *Ea* a fost cea care m-a speriat"

În timp ce fulgii de nea continuau să cadă în tăcere în jurul său, băiatul se convinse tot mai mult că frumoasa femeie din tren avea în ea ceva teribil de sinistru.

Gândurile lui Joe fură însă perturbate de o umbră greoaie, pe care o zărise ghemuindu-se în spatele valizei sale. Când se

întoarse, silueta îi tăie calea, și Joe se trezi față în față cu o femeie bondoacă, îmbrăcată într-un palton bleumarin, lung până la glezne. Buclele negre îi ieșeau de sub șapca cu cozoroc. Femeia zâmbi și în obraji îi apărură două gropițe.

— Biletul, te rog, zise ea.

— Ce...? spuse Joe cu o voce uimită.

— Biletul, tinere, repeta femeia, arătând în direcția valizei și făcându-i cu ochiul.

— O... da. Îmi pare rău... e chiar... Joe începu să se scotocească în buzunarul hainei. M-am cam speriat în tren. Am văzut un *șarpe* în poșeta cuiva și...

— Nț! spuse femeia. Ce prostie!

Se uită agitata spre șinele de cale ferată. Apoi îl îmboldi pe Joe cu degetul ei dolofan și gropițele din obraji îi dispărură.

— Nu poți să te grăbești? se răsti ea.

— Ba da, știu că l-am pus pe-aici pe undeva.

Joe căută și în celălalt buzunar de unde își scoase rânjind biletul de tren. Femeia îi smulse biletul și o tuli, fără să zică măcar mulțumesc.

— Câtă lipsă de politețe, zise Joe.

Își ridică gulerul și se uită înjur. Peronul era aproape pustiu. Nici urmă de tatăl vitreg sau de mama sa.

„Ciudat, își zise el, nu e ceva obișnuit ca Gordon să întârzie. Poate mă așteaptă în mașina. Cred că ar fi mai bine să mă duc să-i caut."

Își ridică valiza și îi urmă pe cei câțiva călători care-și făceau drum spre ieșire.

Când Joe se apropie de ieșire, văzu doi oameni certându-se în pragul ușii. Unul din ei era înfofolit într-un palton bleumarin, iar celălalt stătea cu umerii ridicați, îmbrăcat într-o cămașă albă, subțirică.

— E o porcărie, Derek, nu există alt cuvânt pentru asta, spunea bărbatul în palton, trăgându-și cozorocul lucios al șepcii sale bleumarin. Uită-te în ce hal ești! Ești o rușine pentru căile ferate!

Derek tremura și își lăsa în jos mânecile suflecate ale cămășii sale albe de bumbac.

— Dar, domnule Preston, vă tot spun că cineva a venit și mi le-a șterpelit.

— Ți-a furat cineva pălăria și paltonul? Nu fi absurd, Derek, am mai auzit eu ceva scuze la viața mea...

— Dar e adevărat, domnule Preston, pe cuvânt. Mi le-am scos doar un minut, să le încălzesc lângă radiator cât timp beam și eu o ceașca de ceai...

— Ei, ți-a prins bine, îi spuse domnul Preston cu afectare. Nu trebuie să-ți scoți niciodată uniforma când ești de serviciu. Ești un dobitoc neglijent. Ce ești tu, Derek?

— Un dobitoc neglijent, repetă nefericitul.

— Asta așa e. Acum du-te și scotocește în dulapul de obiecte pierdute poate găsești un pulover vechi pe care să-l îmbraci. Apoi să mături peronul până lucește de curățenie. Până lucește, ai auzit?

Domnul Preston dădu din cap în direcția măturii care zăcea într-un colț.

— D-dda, domnule, răspunse Derek dârdâind de frig.

— Ia uite pe cine-avem noi aici, spuse domnul Preston, când Joe încercă să se strecoare pe lângă el.

Joe se încruntă la domnul Preston și se gândi să dea drumul valizei pe pantofii negri și lustruiți ai bărbatului. Nu-i plăcuse felul în care-l tratase pe bietul Derek.

— Scuzați-mă, zise Joe acru. Aș vrea să trec, vă rog!

— Sunt sigur de asta, băiete, spuse domnul Preston, întinzându-și palma rotofeie sub nasul lui Joe. Dar mai întâi trebuie să-ți cer biletul.

— L-am dat deja, protestă Joe.

— Sigur că da, fiule, spuse domnul Pretson. Hai, dă-mi-l. Și-și flutură degetele prin fața lui Joe ridicând din sprâncenele negre și stufoase.

— Dar vă spun adevărul, zise Joe. I l-am dat controlorului de bilete după ce m-am dat jos din tren. Ea purta o șapcă la fel ca a dumneavoastră...

— Ca a mea, da? O femeie, zici? Ei bine, aici ai dat-o în bară, fiule. Nu exista femei controlor de bilete în stația *asta*.

— Dar... începu Joe.

— Domnule Preston! strigă Derek alergând spre ei în timp ce-și trăgea un pulover de culoare muștar peste urechile sale clăpăuge. Domnule Preston! Trebuie să fi fost un impostor cel care a luat biletul flăcăului. Trebuie să fi purtat hainele mele și...

— Crezi că un hoț ar fi înșfăcat pălăria și paltonul tău și ar fi început să strângă bilete de tren prin gară? Ești mai fraier decât pari, Derek, și asta spune multe. Ar fi șters-o imediat. Până acum... ar trebui să fie deja la jumătatea drumului spre Canterbury.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Joe, cu o voce ușor panicată. Aici e Canterbury, nu-i așa?

— Nu, fiule, aici e Stubble End.

— Canterbury e la șapte kilometri juma' de-aci, spuse Derek săritor.

— O, nu! zise Joe, acoperindu-și fața cu mâinile. Am coborât în altă stație!

*

„Ce mă fac acum?“ spuse Joe. Stătea pe valiză cu mâinile înfundate în buzunare.

Derek se opri din treabă și se sprijini în mătură. Își mușcă gânditor obrazul.

— Cum te cheamă, puștiule?

— Joe Binks.

— Ei bine, Joe, spuse Derek, telefoanele nu merg, ai pierdut ultimul autobuz și pe-aici nu exista taxiuri... nu intr-un orășel ca ăsta.

— Cât trebuie să aștept până la următorul tren? întrebă Joe.

— Să vedem, zise Derek, zgâindu-se la ceasul din gară.

Bolborosi în barbă și se apucă să socotească pe degete. Ăăă... ar fi cam cinci ore, șaisprezece minute și... ăăă.

— Grozav! zise Joe și oftă. Un nor cald de aburi îi ieși din gură și pluti ca fumul în aerul rece. O să mă omoare mama.

— Te-aș duce eu, zise Derek, scuturându-și praful de pe pantalonii săi bleumarin mototoliți, numa' că n-am mașină.

— Mulțumesc oricum, spuse Joe.

— Și nici nu știu sa șofez.

— Corect. Joe trase de tivul roșu de la mâneca hainei. Se pare că am rămas blocat aici.

— Măcar domnul Preston nu te-a pus să mai plătești un bilet. E obsedat de reguli. Ai noroc că e cuprins de spiritul Crăciunului. Toată săptămâna a fost tare drăguț.

— Chiar așa? zise Joe suspicios.

— O, da! continuă Derek. M-a lăsat să îmbrac un pulover de la obiecte pierdute, nu?

— Cred că da.

— Stai un pic!

Derek dădu drumul măturii și fluieră printre dinți.

— Joe, cred că am rezolvat-o. Așteaptă aici nițel.

Derek se îndepărtă în grabă. Reapăru peste câteva clipe, cu un rânjet larg pe chip și cu degetele înfipte în ghidonul unei triciclete mari, portocalii.

— Ce zici, Joe? Nu-i rea, eh? I-am umflat roțile și am lăsat șaua mai jos. Cred ca te-ar putea duce la Canterbury.

— Păi, zise Joe, ridicând din umeri, aș putea să încerc.

Inspectă tricicleta, frecându-și degetul de-a lungul vopselei scorojite, în timp ce Derek încerca să îndrepte câteva spițe îndoite ale roții din față. Joe atinse soneria de pe ghidon, aceasta scoase un sunet slab.

— Luminile merg, constată Joe, aprinzându-le și stingându-le, și am și loc unde să-mi pun valiza.

Mângâie stelajul pentru bagaje dintre cele două roți din spate.

— Merită să încerc, dar nu pot s-o iau pur și simplu, nu-i așa, Derek?

— Sigur că poți, îi răspunse Derek. E de la obiecte pierdute de trei luni și nimeni n-a venit după ea. Acu oricine poa' s-o ia. Ăsta-i regulamentul. Fie vorba-ntre noi, cre' că domnu' Preston pusese ochii pe ea pentru fii-su, Malcolm, da' tu ai mai mare nevoie de ea, Joe.

Derek începu să-i umfle roțile în timp ce Joe privea neliniștit peronul.

— Nu-ți fă griji din cauza lu' domnu' Preston, îl îndemnă

Derek. E în biroul lui cu o brânzoaică și o cană mare de ceai în față. Nu se va deranja pentru...

Zgomotul asurzitor al unui tren care se apropia acoperi cuvintele lui Derek.

— Pun pariu că ai vrea să fii în ăsta, nu, Joe? îi zise Derek, când trenul trecu uruind prin gara Stubble End.

Joe nu răspunse. Se gândea la șarpele pe care-l văzuse ițindu-se din poșetă, cu o jumătate de oră mai devreme. În momentul acela, fusese sigur că era un șarpe, dar acum se întreba dacă nu fusese o festă pe care i-o jucase lumina. Poate că nu era nimic altceva decât stiloul verde al femeii. Își aminti cât de speriat fusese când sărise din tren pe peron, fără să fie sigur ce stație era. Ce-l făcuse să fie convins că era Canterbury?

— Bărbatul din tren! bâigui Joe. Sunt sigur că el mi-a spus că am ajuns. Sigur el a fost.

— Ce? zise Derek, punând pompa la locul ei pe tricicletă.

Netezi șaua.

— Gata de plecare, Joe?

— Mda.

Joe își puse valiza pe portbagaj, iar Derek i-o fixă cu niște bucăți de sfoară. Băiatul pedală până la intrarea în gară și se opri scrutând întunericul. Aprinse lumina din față a tricicletei și fulgii de nea începură să danseze în mica ei rază. Își încheie nasturii.

— Acum, să mergi cu atenție, da? zise Derek. Mergi drept înainte cam un kilometru, dup-aia o iei pe prima la stânga. Drumul ăla o să te ducă direct la șoseaua spre Canterbury. De-acolo urmărește semnele de circulație.

— Bine. Am înțeles, zise Joe. Ascultă, îți mulțumesc mult, Derek. Joe îi strânse mâna lui Derek. Apoi respiră adânc și începu să pedaleze.

*

De obicei, când oamenii mari îl sfătuiau să fie atent, Joe rareori lua aminte la sfaturile lor, dar, de data aceasta, se gândi că ar trebui să țină seama de cuvintele lui Derek. Așadar, era

extrem de atent la drum. Pedală încet la cotituri, apăsând ușor frânele, astfel încât anvelopele să nu patineze pe drumul alunecos. Încercă să ocolească gropile, astfel încât valiza să nu se hurducăie prea tare și să rupă sforile care-o țineau fixată de tricicletă – și, de îndată ce zărea la distanță lumina unor faruri, trăgea pe marginea șoselei și aștepta să treacă vehiculul înainte de a începe să pedaleze din nou. Când ajunse pe la jumătatea drumului, Joe era destul de mulțumit de progresele sale (deși era ud leoarcă și înghețat de frig). Apoi se întâmplă ceva foarte straniu.

Joe pierdu controlul tricicletei.

Abia trecuse de o cotitură, când se rostogoli într-un șanț și se izbi de un gard viu. Încercă să îndrepte ghidonul, dar acesta se înțepenise, iar pedalele tricicletei începură să se învârtească atât de repede, că picioarele i se mișcau în sus și în jos cu o viteză înfricoșătoare.

— Ce se întâmplă? urlă Joe în timp ce tricicleta gonea peste un câmp, cu apărătoarele de noroi huruind.

Dintr-odată, în întuneric se întrezări conturul unui copac, Joe apăsă pe frâne, dar tricicleta nu încetini, deși se zdruncina gata să-l arunce din șa.

— Asta-i o *nebunie!* Oprește-te, proasto! urlă Joe, când tricicleta trecu printr-un gard mic de lemn, stârnind o adevărată ploaie de așchii.

Joe își ridică picioarele de pe pedale și le urcă pe cadrul tricicletei. Pedalele continuară sa se învârtească singure, mișcându-se atât de repede, încât ai fi zis că scânceau. Joe apucă ghidonul foarte strâns și închise ochii, nădăjduind că tot acest coșmar avea sa se sfârșească.

Așa se și întâmplă.

Pământul deveni mai neted, iar el auzi vuietul motoarelor de mașini. Deschise ochii și fu orbit de strălucirea farurilor. Parcă fiecare mașină zbiera la el. Un sunet strident de frâne se auzi și Joe simți cum tricicleta se răsucește din senin și se urcă pe trotuar. Oameni șocați își scăpară sacoșele și se buluciră spre intrările magazinelor ca să-l evite pe Joe și tricicleta sa dezlănțuită.

Recunoscu o pizzerie când trecu în goana pe lângă ea. Mama sa îl dusese acolo în octombrie, de ziua lui. Își dădu seama că ajunsese la Canterbury. Tricicleta continuă să-și facă drum printre cumpărători până ce o coti pe un drumeag pietruit numit Weaver's Lane. Acceleră și se îndreptă spre o clădire îngustă cu trei etaje și cu o poartă strâmbă de culoare violet. Joe închise ochii din nou și fața i se schimonosi în așteptarea coliziunii iminente – dar coliziunea nu se produse. În ultima clipă, ușa se deschise larg și tricicleta se opri pe un preș. Joe își acoperi fața cu mâinile și fu aruncat peste ghidon.

CAPITOLUL TREI
Descoperirea unui Sabat al vrăjitoarelor

Joe alunecă sub un birou, evitând cu greu o pereche de pantofi negri cu vârful pătrat și catarame argintii. O pisică îi scheună în ureche și-i sări în spate. Își înfipse ghearele până la piele în haina lui. Băiatul se rostogoli să scape de pisică, mieună și-l scuipă, apoi sări într-un fotoliu.

Joe continuă să se rostogolească, lovindu-se cu genunchii și coatele de scândurile tari ale duşumelei, până se opri cu umărul într-un taburet

Fata care stătea pe taburet se ținu cu amândouă mâinile de scăunel, în timp ce acesta se balansa incert. Dar, până la urmă, atât fata cât și taburetul se răsturnară. Când fata căzu, vârful ghetei sale negre se prinse sub sertarul biroului și îl împinse ușor în sus. O sticluță mică se răsturnă și se făcu țăndări. Joe auzi pe cineva înjurând. Apoi își acoperi fața cu brațele și sute de frunze se împrăștiară prin aer și plutiră ușor spre podea.

— Oof! exclamă fata, când atinse podeaua.

Taburetul căzu cu zgomot lângă ea.

— Ăăă... îmi pare rău, zise Joe, scuipând o frunză care-i aterizase în gură.

— Ce-i asta? se răsti o femeie scundă, care ședea în spatele unui birou masiv de stejar aflat într-un colț al camerei. Își aranjă câteva smocuri răzlețe de par în cocul răsucit în vârful capului, și se uită lung la Joe prin ochelarii ei în forma de fluture.

— Ar trebui să-ți pară rău. Uită-te numai la haosul pe care l-ai iscat!

Joe își scutură câteva frunze de pe haină și din păr.

— Chiar îmi pare rău! spuse el, chinuindu-se să se ridice în

picioare. Tricicleta... Nu știu ce s-a întâmplat cu ea. Pur și simplu, n-o mai puteam controla.

— Hm! N-o mai puteai controla? pufni femeia cu dispreț și se îndreptă spre el.

Marginea rochiei sale negre lungi mătura scândurile neacoperite ale podelei.

— Pe cuvânt! spuse Joe, privind în jur.

Poposise într-o încăpere cu un tavan jos, înclinat, susținut de bârne din lemn. Un bec mic atârna din tavan, scoțând un bâzâit ușor. Pereții zugrăviți în galben-pal erau acoperiți de aviziere, grafice simple, grafice cu structură radială, de un calendar înfățișând o ciupercă otrăvitoare cenușie și de o hartă mare a Insulelor Britanice. Podeaua era la fel de încărcată ca și pereții. Fiecare colțișor era ocupat de o piesă veche și urâtă de mobilier.

Singurul obiect plăcut din cameră era un șemineu de-a dreptul somptuos. O statuetă reprezentând un porc de pământ african, făcut din agrafe de birou, era așezată pe polița căminului. Dedesubtul statuetei, bușteni uscați sfârâiau pe grătar, în timp ce vâlvătăi portocalii dansau în jurul lor. În fața șemineului se aflau două fotolii: unul roșu și moale, celalalt albastru și tare. Pisica neagră, care sărise în spatele lui Joe, era cuibărită pe brațul fotoliului albastru. Îl urmărea atentă pe Joe, cu ochii ei verzi, mișcând alene din coadă.

Speriat de pisică, Joe se dădu înapoi, lovindu-se la umăr de un scrin masiv.

— Au! strigă el și se chirci de durere.

— Te-ai lovit, nu-i așa? îi zise femeia îmbufnată. Așa-ți trebuie...

— Rose!

O femeie tânără, tunsă scurt, se răsuci în scaun și se ridică în picioare. Joe recunoscu pantofii cu vârful pătrat și catarame lucioase și își dădu seama ca picioarele ei fuseseră cele pe care le evitase când alunecase pe podea. Femeia era atât de înaltă, încât părul ei blond, tuns scurt, aproape că atingea tavanul. Își îndreptă umerii, își puse mâinile-n șolduri și se încruntă la femeia cu ochelari în formă de fluture.

— Nu-i nevoie să fii atât de urâcioasă, Rose. De ce nu te uiți

puțin la tricicleta băiatului, în timp ce eu o să verific dacă Twiggy[2] mai e întreagă.

— De ce trebuie ca șefii să-și dea mereu aere? bombăni încet Rose.

Femeia cea tânără se aplecă spre fața pistruiată a fetei, care-și scutura frunzele din părul său castaniu încâlcit.

— Ai pățit ceva, Twiggy? o întrebă ea, atingându-i brațul.

— Hai, nu face caz de asta, Winifred, spuse fata.

Se uită peste umărul femeii și rânji către Joe.

— O să supraviețuiesc. S-ar putea să mai am, însă, nevoie de niște cerneală.

Cioburile de sticlă trosniră sub pantofii cu vârfuri pătrate ai lui Winifred, iar ea dădu din cap cu un aer grav.

— Da, Twigs, păcat că sticla era aproape plină. Chestia asta e așa scumpă! Trebuie să merg la piață să mai cumpăr.

Joe studie scândurile dușumelei cu o privire buimacă. Vedea ciobulețele de sticlă sclipind precum diamantele, dar nu distingea nici cea mai mică urmă de cerneală vărsată.

— Măi băiete! Vino aici și dă-mi o mână de ajutor cu drăcia asta!

Rose își supse obrajii, arătând de parcă ar fi amușinat un miros oribil, când Joe se îndreptă spre tricicletă prin harababura din cameră.

— De fapt, mă cheamă Joe, zise el trecând peste un raft de cărți și trei lăzi din carton.

— O, așa te cheamă! zise Rose.

Dacă nu punem la socoteală cele două fotolii, restul mobilierului din cameră era genul banal care se găsește, de obicei, în instituții. Existau cinci birouri de forme și mărimi diferite, dar fiecare din ele era la fel de uzat și demodat ca și celalalt. Biroul lui Winifred, cel la care stătea când Joe năvălise în încăpere, era într-o ordine desăvârșită. Stilourile mijeau dintr-un vas etichetat „Stilouri“, iar agrafele de birou se aflau într-o cutie cu eticheta „Agrafe de birou“. Dosarele erau înșirate pe suporturi de lemn negru și lucios, alături de care se afla un top de hârtie albă și un teanc format din trei cărți intitulate: *Cum să te faci auzit, Cum să schimbi lucrurile, Cum să faci un*

porc de pământ african din agrafe de birou. Singurul obiect care părea nelalocul lui era o vază cu niște buruieni destul de ofilite.

În timp ce încerca să se strecoare printre biroul lui Rose și o scară în spirală, Joe răsturnă un borcan cu piuneze.

— Băiat prost și neîndemânatic ce ești! îi strigă ea.

Joe încercă să strângă piunezele și să le pună înapoi în borcan, dar ele păreau să-i alunece printre degete și să se lovească unele de altele.

— Ziua de azi devine din ce în ce mai ciudată! mormăi el, frecându-se la ochi.

Tricicleta zăcea într-o parte pe preșul zdrențuit de la intrare. Una din roți se învârtea încă. Joe atinse cu degetele anvelopa și aceasta se opri. Apucă ghidonul și ridică tricicleta, în timp ce Rose bolborosea de una singură și-l îmboldea cu degetele sale osoase. Joe se holbă neîncrezător la tricicletă. Părea atât de banală și inofensivă, dar nu ar mai fi îndrăznit să se urce pe șaua ei.

— Parcă ar fi fost vrăjită! spuse el, ridicând o bucată ruptă de sfoară. Se uită în jur după valiză.

— *Ce* ai spus? întrebă Rose dându-și jos ochelarii în formă de fluture și scrutându-l de-aproape.

— Ăăă...

— Vorbește!

Privirea pătrunzătoare a lui Rose îl făcu pe Joe să se simtă stingherit. Se dădu un pas înapoi.

— Eu... ăăă am spus doar că... parcă tricicleta asta ar fi fost *vrăjită*.

— M-am gândit eu că asta ai spus! Rose își puse din nou ochelarii și își încrucișă brațele.

Lui Joe i se păru că arăta teribil de mulțumită.

— Ai auzit, Winifred? întrebă triumfătoare Rose cu o voce stridentă. Băiatul ăsta crede că tricicleta lui a fost vrăjită.

Joe observă că o liniște de mormânt se așternuse în încăpere. Apoi Winifred chicoti nervos.

— Vai, ce chestie nostimă! Așa deci, vrăjită? O, Joe, chiar că ai imaginație! Nu-i așa, Twiggy? Dumnezeule!

Winifred ridică o mătură și începu să strângă sticla spartă.

Joe observă că era o mătură din acelea de modă veche. Doar un mănunchi de nuiele prinse de capătul unei cozi de lemn.

Twiggy râse cu jumătate de gură și îi zâmbi lui Joe, dar, în același timp, părea să șoptească ceva din vârful buzelor.

— Psst!... Winifred! o auzi spunând. Lasă *mătura.* Winifred!

Și Twiggy făcu un gest ușor cu mâinile.

— Oprește *mătura*... repede... înainte ca el să vadă...

— A!

Winifred se opri din măturat și dădu drumul măturii pe podea. Apoi își acoperi gura cu mâinile și se uită neliniștită la Joe.

— Biata Winifred! spuse Twiggy cu voce joasa. Ți-a intrat o aşchie în mână?

— Ce? întrebă Winifred. A! Da, așa e.

Și-și ridică un deget.

— Au!

Joe miji ochii. Dintr-un motiv neștiut, toată lumea începuse să se poarte foarte bizar. Se dădu câțiva pași mai în spate și se lovi de un cuier pentru pălării. O pălărie neagră, mototolită, cu borurile pleoștite, căzu. Joe o ridică de vârful ascuțit și se holbă atent la ea.

— Asta nu-i o pălărie de vrăjitoare? întrebă el.

Rose i-o smulse din mână.

— Bineînțeles că nu e o pălărie de vrăjitoare, deșteptule! E ultimul răcnet în materie de pălării. Chiar nu știi nimic despre modă?

— Nu prea, aprobă Joe și trase adânc aer în piept. Dar mă pricep destul de bine să spun minciuni gogonate... iar tu nu ești prea buna la asta, Rose.

— Asta e. Am fost demascate! spuse Rose cu acreală în glas și aruncă pălăria peste umăr. Winifred, nu încerca să mă faci să tac. E clar, băiatul nu-i atât de prost pe cât am crezut. Nu văd niciun rost să mai continuăm șarada asta de doi bani. Trebuie să admitem lucrul ăsta.

— Să admiteți ce? întrebă Joe nedumerit.

— Vezi? zise Winifred arțăgoasă. Nu ne-am demascat deloc. O, Rose, de ce nu poți să-ți ții gura?

— Da, m-am înșelat.

Rose îi zâmbi răutăcios lui Joe.

— De fapt, chiar *este* prost precum am crezut.

— Ești groaznică! zise Twiggy. *Eu* cred că e drăguț.

Apoi se îndreptă spre Joe tropăind din ghetele ei negre cu ținte.

Joe se holbă la tunica neagră și decolorată a fetei. Apoi se uită foarte atent la Winifred și la Rose. Își dădu dintr-odată seama că *toate* erau îmbrăcate în negru. Pentru prima data, observă șirurile de borcănele aflate pe un birou lung din fundul camerei. Un lichid deschis la culoare bolborosea în ele. Pisica neagră sări din fotoliu și își arcui spatele. Privirea lui Joe se opri pe mătura veche care zăcea pe podea.

Lui Joe îi pică fisa.

— Măi să fie! exclamă Joe. Doar nu sunteți *cu adevărat* vrăjitoare, nu?

Joe alergă spre ușă, în timp ce Rose scotea din pliurile rochiei sale lungi și negre, o nuielușă cu vârful ascuțit.

— Asta e... oare asta-i o *baghetă?*

Joe înghiți în sec când Rose își flutură nuiaua prin fața lui.

— Ce vrei să-mi faci?

— Rose, pune-o, te rog, jos! țipă Winifred. Acum, păstrați-vă toți calmul. Important este să nu intrăm în panică...

— Ura!

O femeie corpolentă, cu un mers șovăielnic, apăru lângă scara-n spirală. Încălțată cu papucii de casă roșii, se îndreptă tropăind spre tricicletă, îngenunche pe podea și își aruncă brațele în jurul roții din față.

— Aici erai, năzdrăvana mea! spuse ea zâmbind fericită. Știam eu că o să găsești drumul spre mămicuța ta.

Tricicleta se mișcă ușor, iar femeia o sărută apăsat pe ghidon.

Rose gemu și clătină din cap.

— Patsy, ce naiba faci? Ți-ai pierdut de tot mințile?

Femeia o ignoră, îmbrățișând tricicleta și mai strâns.

— Vai, vai, bătrână proastă ce sunt! Aproape uitasem ce-am făcut cu tine. Trebuie să spun că te-ai făcut o tricicleta splendidă, dar cred ca mai bine te-aș face la loc.

— Patsy Bogbean! spuse Rose sever. Vrei să zici...

— Sigur că asta vreau să spun, se răstit Patsy, țintuind-o pe Rose cu ochii ei verzi. Altfel de ce-aș mai deschide gura. Acum, taci, guralivă bătrână ce ești! Știi că nu mă pot concentra când mă pisălogești.

Rose tuși atât de tare și tremură în așa hal, încât îi alunecară pe podea cinci agrafe din coc. Coada i se desfășură ca un șarpe ce se zvârcolește și îi căzu pe spate, legănându-se încetișor. Joe era tentat s-o zbughească, dar bagheta lui Rose se afla încă la vreo doi-trei centimetri de nasul lui, așa că rămase pe loc.

Patsy își ridica fusta neagră și zdrențuită. Era acoperită de pete de culoare strălucitoare și urme de arsură. O baghetă îi ieșea de pe un crac al chiloților ei roșii. Scoase bagheta și biciui de câteva ori aerul cu ea.

Rose închise ochii de disperare.

— Atâta lipsă de profesionalism! bâigui ea.

Țintuind tricicleta cu bagheta, Patsy își linse buzele.

— Să vedem acum, zise ea, cum să fac vraja să meargă din nou. Ar trebui să fiu în stare s-o spun. Trebuie s-o folosesc de atâtea ori!

Respiră adânc și începu să recite cu voce autoritară:

În numele Pietrelor Destinului
și al Bețișoarelor Sorții,
recapătă-ți
fostul tău sine!

Se auzi o trosnitură și din capătul baghetei se răspândi o ploaie de scântei verzi. Tricicleta se cutremură. După aceea ghidonul se răsuci singur și dispăru cu un zgomot surd. Pedalele se învârtiră ușor și se făcură și ele nevăzute în același fel. Treptat, tricicleta își pierdu roțile, lanțul, chiar și soneria, până când nu mai rămase decât cadrul. Acesta începu să se cojească sub ochii lui Joe, până când, cu un pocnet puternic și un foșnet de nuiele, tricicleta se transformă într-o mătură.

— Uaaa! zise Joe în șoaptă. Am mers pe o mătură și nici măcar n-am știut!

Patsy lovi încet coada măturii și aceasta ugui ușor. Twiggy se duse lângă ea și o trase puțin de mânecă pe vrăjitoare.

— Patsy, ce sunt Bețișoarele Sorții? întrebă ea.

— Habar n-am, iubito! îi răspunse Patsy. Am luat vraja din *Cartea lui Mabel*. Și, de fiecare dată, merge de minune. Femeia asta a fost un geniu.

Vrăjitoarea se încruntă la Twiggy.

— De ce nu porți pulovărașul ăla drăguț pe care ți l-am tricotat? Ăla cu nasturi în formă de cucuvele mici-mititele? Du-te și pune-ți-l, floricică mică, altfel o să răcești zdravăn. Doar e miezul iernii!

Patsy își flutură mâna în direcția ușii violet și zise:

— Așteaptă un pic. Da' ăsta cine-i?

Joe schiță un zâmbet și își mușcă buza de jos.

— E Joe, spuse Twiggy radioasă. El ți-a adus mătura înapoi. Ne-a cam speriat puțin, dar...

— Băiatul e un dezastru ambulant! bâzâi Rose.

— Ca să fim mai exacți, un dezastru pe roți, croncăni o voce masculină din spatele unui birou aflat în cel mai îndepărtat colț al camerei.

Pe birou erau vrafuri de cărți, ziare, borcane goale de gem și o mașină de scris veche și prăfuită. Joe se ridică în vârful picioarelor și reuși să zărească o coamă zbârlită de păr alb.

— O, culcă-te la loc, Ulfric, îi spuse Rose cu grosolănie.

Îl împunse apoi pe Joe cu bagheta ei.

— Băiatul ăsta a făcut un adevărat prăpăd. A spart sticluța cu cerneală... a împrăștiat foile... a răsturnat-o pe Twiggy. Și biata mea Ishtar s-a speriat mai să-și iasă din minți.

Pisica neagră mieună la Joe.

Patsy miji ochii și își scărpină bărbia plină de negi cu un deget subțire și zbârcit.

— Cine-ar fi crezut că un flăcăiaș ca tine ar putea face toate astea! îi zise ea lui Joe. Păi, ce stai acolo ca o curcă plouată? Vino aici ca să te văd mai bine.

Joe se strecură pe sub bagheta lui Rose și se împletici spre Patsy. Se simți ușurat că a scăpat de morocănoasa cu ochelari în formă de fluture, dar nu era sigur nici că femeia în papuci de

casă roșii va fi mai amabilă cu el. Patsy făcuse deja o vrajă și fusese prea bună la asta după gustul lui Joe. Își privi ceasul și văzu că era șapte și jumătate. Mami era probabil foarte îngrijorată acum. Joe nu știa cum avea să iasă din cameră fără să fie transformat într-o broască râioasă sau în ceva mai rău de-atât.

— Hm, zise Patsy, când Joe se opri în fața ei.

Își puse mâinile pe umerii lui și îl scutură ușor.

— Ești cam prăpădit, nu-i așa, flăcăiaș? Totuși, mai ai vreme să te îngrași.

Joe înghiți în sec. Se întreba dacă Patsy nu cumva voia să-l mănânce. Îl ciupi de nas și râse bucuroasă. Apoi își încolăci brațele în jurul lui și îl îmbrățișă zdravăn.

— Hî! făcu Joe și parcă tot aerul ar fi ieșit din el.

— Mulțumesc că mi-ai adus mătura înapoi, îi zise Patsy când încetă să-l mai strivească. Uitasem complet că o transformasem în tricicletă. Unde-ai găsit-o?

— La Stubble End, răspunse Joe.

— Așa e! zise Patsy. Acum îmi amintesc. Eram prinsă în gară. Nu puteam să merg cu mătura în plină zi, așa că am transformat-o în tricicleta. Mi-am cumpărat bilet de la un tânăr drăguț cu urechile mari și m-am dus într-o excursie de o zi la Margate. Tare îmi place să merg cu trenurile astea. Scaune plușate, drăguțe, confortabile, și nici nu trebuie să dai piept cu vântul. Să nu mă înțelegi greșit, îmi iubesc mătura, dar ele nu au fost făcute cu gândul la confort și vai... ce curent se face!

— Nu mai locuim la Stubble End de trei luni, constată sec Rose. Vrei să zici că de-atâta timp îți lipsește mătura? Asta-i o rușine!

— O, cotoroanță ce ești! zise Patsy. Nu poți măcar o dată să-ți vezi de treabă, Rose Threep!

— Are dreptate, Patsy.

Winifred o apucă ușor de braț pe Twiggy și-i dădu puloverul roșu-decolorat, cu nasturi în formă de cucuvea.

— Trebuie să încetezi cu neglijența asta! Mereu transformi lucrurile în ceva și apoi uiți să le schimbi la loc. Squib[3], bunăoară...

— E motanul *meu,* se încăpățână Patsy. Pot să fac ce vreau cu el. Oricum, lui îi place asta. E mai incitant. Nu orice pisică poate să se laude că a fost ghiveci, nor de fum sau gândac de bucătărie și toate astea într-o singură zi.

— Eu nu cred că-i place, spuse sfioasă Twiggy.

— Pe tine cine te-a întrebat, ai?

— Atunci unde e? întrebă Winifred, ridicând din sprâncene.

— Pardon? Cine? Ce, vrei să zici, ăăă... vrei să spui Squib? A, e pe-aici pe undeva...

— *Unde* exact? vru să știe Winifred. Nu l-am mai văzut de vreo două săptămâni.

— Nici eu, întări Rose.

— E bine, insistă Patsy. Fericit ca o salamandră în sandale. Acum, nu vă mai băgați sau nu vă mai zic nimic despre noua Poțiune de Recreștere pe care am inventat-o. E ceva clasic.

Îi făcu semn cu ochiul lui Joe și-l bătu ușor pe umăr.

— Așadar, Joe, bănuiesc că Pipistrelle[4]-le te-au trimis, nu? O șleahtă mizerabilă de bătrâne iubitoare de lilieci. Ne-au izgonit din Stubble End, știi? Cât îmi lipsește sătucul ăla bătrân și liniștit! Spune-mi, atunci de ce te-ai dat cu Sabatul Pipistrellelor, hm? Dora Benton te-a forțat, nu-i așa? N-ar fi mai bine să treci de partea noastră?

— S... sscuzați-mă, se bâlbâi Joe. Mă tem că nu știu despre ce vorbiți. Nimeni nu m-a *trimis.* Știți, eu am coborât în alta stație. Derek, gagiu' cu urechile mari care lucrează în gara Stubble End, m-a lăsat să iau tricicleta ca să pot ajunge acasă.

— O! zise Patsy și umerii i se lăsară. Deci nu ești unul de-al nostru?

— Ăăă... nu cred, zise Joe. Nu pot face vrăji, dacă la asta vă referiți.

— Sigur că nu poate! spuse pe un ton batjocoritor Rose. Am știut de cum am dat cu ochii de el. E doar un băiat nesuferit. E evident că nu are nici cea mai mică sclipire de talent. E unul dintre *ei.*

— Nu e nevoie să-i rănești sentimentele băiatului, spuse Winifred. Nu e vina lui. Joe, n-ai vrea s-o ajuți pe Twiggy să-și adune frunzele până când eu o să fac pentru toți câte o ceașcă

bună de ceai de urzică-moartă?

— Cred că ar trebui să plec acasă.

Winifred clătină din cap.

— După ce-o să bei ceva cald, o să te duc chiar eu acasă. Ce zici de asta?

CAPITOLUL PATRU
Vrăjitoarele Urzicii-Moarte

Joe adună încă o mână de frunze și le puse cu grijă pe biroul lui Twiggy, în timp ce fata stătea pe taburetul cu trei picioare și le așeza pe categorii.

— Stejar pentru Orpington, zise ea cu fruntea încruntată de concentrare. Sicomor pentru Sheemess și... hm, ăsta-i plop pentru Paddock Wood.

Își puse stiloul după ureche și îi zâmbi lui Joe.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Cred că ăsta-i ulm, zise Joe, ținând în mână o frunză cu marginile dințate.

— Na, spuse Twiggy. Carpen. E pentru Golful Herne.

Twiggy studie frunza cu atenție și își mușcă buza.

— Ah! am făcut o greșeală de ortografie. Ei bine, nu cred că va observa cineva. Noi, vrăjitoarele, suntem mai bune la vrăji decât la ortografie!

— Ce vrei să spui? o întrebă Joe, aplecându-se peste umărul ei ca să se uite la frunză. Nu e nimic scris pe ea.

Twiggy îi aruncă o privire cu subînțeles.

— O, ba da! Numai că tu nu poți vedea.

— De ce nu? se miră Joe.

— Pentru că e scris cu cerneală vrăjită!

— Ce fel de cerneală?

— Doar vrăjitoarele o pot vedea, îi explică Twiggy. Pentru toți ceilalți e invizibilă.

Suspină și se scărpină pe nas, apoi continuă:

— Văd că nu mă crezi.

— Păi... începu Joe, abținându-se să nu râdă.

Twiggy se dădu jos de pe taburet și alergă spre biroul cel lung din fundul încăperii. Bâjbâi printre borcanele pline cu un lichid ce bolborosea. Din niște eprubete aflate pe un stativ ieșea un fum verde și Twiggy începu să tușească.

— După ce te uiți? o întreba Patsy, ițindu-și capul de după ușa unui bufet.

— După știi tu...

Twiggy tuși din nou și ochii începură să-i lăcrimeze. Desenă cu degetul în aer două cercuri micuțe.

— A!

Patsy deschise sertarul de sus al biroului și îi dădu lui Twiggy un săculeț de catifea.

— Să nu-l scapi pe jos, o avertiză ea. Nu am răbdare să mai fac o pereche.

— Ce sunt? o întreba Joe, când Twiggy goli conținutul săculețului în mâna sa.

— Ochelari fermecați, desigur, răspunse ea, ținându-i în lumină.

Lentilele lor arătau de parcă ar fi fost lichide. Făceau ape, licăreau, schimbându-și culoarea la fiecare câteva secunde. La început emanau o lumină de un albastru-electric, dar peste câteva clipe lumina deveni de un roz tulbure. Erau extrem de subțiri și păreau foarte fragili.

— Ce părere ai? îl chestiona Twiggy.

— Sunt frumoși.

— Patsy i-a făcut, spuse ea cu mândrie, dar am ajutat-o și eu. Sunt o mulțime de ingrediente de procurat. Sunt foarte bună la adunat lucruri.

— Ce fel de lucruri? o întrebă Joe.

— Păi... funigei, mâl de baltă, frunze de flori tropicale, un dinte de crocodil...

— O adevărată listă de cumpărături, spuse Joe, întrebându-se cum era posibil să scoți un dinte de crocodil fără să-ți pierzi tot brațul.

Twiggy se înroși și ridică din umeri. Apoi îi puse ochelarii lui Joe.

La început, Joe nu reuși să vadă decât o pâclă scânteietoare.

Dar, după câteva secunde, vederea i se limpezi și se uită lung la Twiggy; la părul ei castaniu dezordonat, la nasul ei cârn, la mulțimea de pistrui și la ochii ei de culoarea alunei. Nu era nimic schimbat la ea.

— Nu te uita la mine, găgăuță ce ești! îi spuse Twiggy, ținând o frunză de stejar în mână. Joe își îndreptă atenția spre frunză și rămase cu gura căscată.

Putea distinge ceva scris pe ea. Cerneala era aurie și scrisul dezordonat strălucea pe suprafața mată a frunzei îngălbenite. Pe ea scria:

Ai vrea să fii o vrăjitoare mai înțeleaptă?
Sabatul în care ești nu se potrivește stilului tău?
Alătură-ni-te la Sabatul Urzicii-Moarte
dacă vrei să fii deasupra celorlalți.
Fă-o la stânga la Muntele Sfintei Agnes
și uită-te după acoperișul cu horn șubred.

— Deci de asta le numea Winifred foi, înțelese Joe, în sfârșit, privind curios podeaua. O pată galbenă răsări pe scândurile dușumelei, acolo unde se vărsase cerneala vrăjită.

— Facem recrutări, îi explică Twiggy. Ei bine, toată lumea face recrutări în momentul acesta, pentru că nu mai există prea multe vrăjitoare în ziua de azi. Vezi harta de acolo...

Fata indică harta Insulelor Britanice, care era fixată pe peretele din spatele biroului lui Rose. Mici fanioane fuseseră prinse în piuneze pe hartă. Erau câteva în Essex și Kent, și încă vreo câteva împrăștiate în Gwynedd, Londra și Lancashire, dar harta era practic goală.

— Ele ne indică unde se află toate sabaturile din Marea Britanie. Puțin cam jalnic, nu? adăugă Twiggy cu tristețe în glas.

— Ce e de fapt un sabat? o întrebă Joe.

— Nu știi? Un sabat e o adunare de vrăjitoare. Cu toate astea, toate avem nume diferite. Vrăjitoarele din Stubble End formează Sabatul Pipistrelle. Apoi există Sabatul Bladderwrack[5] – ele locuiesc în Foulness Island... Viperele sunt în Putney. Noi suntem Sabatul Urzicii-Moarte. Da, știu, e un nume cam anost,

nu? Ei, cum să-ți spun, noi nu suntem chiar un sabat... nu în sensul propriu. Trebuie să ai cel puțin șase membri, vezi tu, iar noi nu avem decât cinci. De-asta ducem acum o mică activitate de recrutare.

— Uite-ți ceaiul de urzică-moartă, spuse Winifred, dându-i lui Joe o cană cu lichid verde-murdar.

Joe îl adulmecă suspicios.

— N-o să mă înțepe la limbă, nu?

— Nu, răspunse Winifred râzând. Urzicile-moarte nu au firișoare usturătoare pe frunze. Sunt complet inofensive.

— Ți-am spus eu, zise Twiggy. Cât de greu de cap poți să fii!

— Te-ai uitat prin ochelarii fermecați, nu-i așa, Joe? întrebă Winifred.

— Nu e nimic rău în asta, nu? o întrebă Twiggy, în timp ce Joe se grăbi să și-i scoată.

— Sigur, nu-i nicio problemă.

Winifred îi zâmbi lui Joe, iar acesta simți că-l trec sudori reci pe șira spinării.

— Atunci, e-n regulă dacă-l chem pe Cuthbert? Sunt sigură că i-ar plăcea să-l cunoască pe Joe, zise Twiggy.

Winifred dădu din cap și traversă înapoi camera spre biroul lui Ulfric. Se aplecă aproape de claia albă a bătrânului și începu să-i șoptească ceva la ureche. Joe îl auzi pe Ulfric spunând:

— Da, desigur. Îndată.

Apoi se auzi o trosnitură și capul lui Ulfric se cufundă sub un teanc de cărți și se făcu nevăzut.

— Cine-i Cuthbert? întrebă Joe, întorcându-se spre Twiggy.

Twiggy se chinuia să deschidă o fereastră aflată chiar în spatele biroului ei. Fereastra se deschise brusc și o rafală de vânt răvăși grămăjoarele de frunze. Joe luă o gură de ceai de urzică-moartă și se strâmbă. Avea un gust oribil.

— Îmi expediază foile, zise Twiggy, scoțându-și capul pe geam.

Băgă două degete în gură și scoase un fluierat lung și strident. Când își retrase capul, acesta era acoperit cu fulgi de nea. Joe urmări cum fulgii i se topeau în păr.

— Ce fel de poștaș e ăla care duce frunze? întrebă Joe.

— Ca ăsta, zise Twiggy, în timp ce o adiere blândă de vânt intră pe fereastră.

— Ce? se miră Joe. Unde? Trebuie să-mi pun iarăşi ochelarii ăia fermecaţi? Cuthbert e invizibil?

— Eşti pe-aproape... dar n-ai nevoie de ochelarii ăia ca să-l vezi. Priveşte doar.

Rose stătea la biroul ei, încolăcindu-şi coada într-un coc în vârful capului şi fixând-o cu agrafe. O boare de vânt trecu pe lângă ea şi îi răvăşi şuviţele. Îşi înclină capul şi dădu din mâini.

— Pleacă de lângă mine, creatură dezgustătoare ce eşti. Sunt sigură ca înadins face asta. Hşt! Pleacă. Twiggy, fă ceva!

— Lui Rose nu-i plac duhurile vântului, zise Twiggy chicotind.

— Cuthbert! Vino aici! Vreau sa faci cunoştinţă cu Joe.

Micile fanioane de pe hartă începură să fâlfâie. Apoi, părul cârlionţat care-i căzuse în ochi lui Patsy în timp ce turna o soluţie verde plină de cocoloaşe într-o farfurioară se dădu pe spate. Joe simţi o adiere pe ceafă şi întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni.

— Salut, Cuthbert! zise Twiggy, iar părul i se umflă pe spate. Poţi să-l vezi, Joe? Trebuie să te uiţi foarte atent.

Joe se holbă la părul lui Twiggy şi, pentru o clipă doar, i se păru că zăreşte o bărbie ascuţită şi linia curbată a unui braţ. Aerul pâlpâi, iar Joe văzu un trup agil făcând tumbe. Apoi clipi şi creatura se făcu nevăzută.

— Uau! zise Joe. E nemaipomenit!

— Deci l-ai văzut! Cuthbert e fantastic, nu?

Rose pufni.

— Cuthbert! Pha! Cum de ştii cum îl cheamă? Duhurile vântului nu pot vorbi. Nu sunt nimic altceva decât nişte saltimbanci mici şi ignoranţi.

— Nu-i adevărat! o contrazise Twiggy cu înverşunare. Ştiu că numele lui adevărat nu e Cuthbert, dar cred că îi *place*...

— O, Twiggy, zise Winifred. Nu poţi fi sigură că e acelaşi duh al vântului. Toţi arată la fel.

— Nu-i adevărat, zise Twiggy. Eu *ştiu* că ăsta e Cuthbert.

Îşi puse mâinile-n sân şi se uită urât la Winifred. Apoi

adăugă:

— Tu mă crezi, nu-i așa, Joe?

— Sigur, spuse Joe, și Twiggy îi zâmbi cu toată fața.

— Puștiul are dreptate, zise Patsy, în timp ce mâzgălea ceva într-un caiet. Individul ăsta mic e singurul duh al vântului care se deranjează să-i răspundă la fluierat. Patsy roase gânditoare capătul creionului. E o chestie amuzantă, zise ea întorcându-se spre Joe, dar în ziua de azi nu prea mai întâlnești multe creaturi dintr-astea. Pentru că, atunci când eram eu mică...

Rose pufni înfundat.

— Când eram *eu* mică... repetă Patsy.

— Înainte de a se inventa roata, bombăni Rose.

— Trebuie să te informez, spuse Patsy cu răceală, că voi împlini șaizeci și șase de ani. Cu cât mai multe riduri, cu atât mai bine, asta vreau să spun. Așa că te rog frumos să-ți ții fleanca, Rose Threep. Conversez cu tânărul Joe, aici de față.

— Îmi povesteați de duhurile vântului, îi aminti Joe.

— A, da! spuse Patsy zâmbind. Când eram de vârsta ta, vedeam zeci de belele de-astea mici.

Privi dusă pe gânduri pe deasupra umărului lui Joe.

— Am zărit odată un stol întreg zburând deasupra unui teren viran. Era un apus minunat. Cea mai frumoasă priveliște pe care-am văzut-o vreodată.

Își suflă zgomotos nasul și clătină din cap.

— Acum nu mai vezi decât unul, maximum doi. O adevărată rușine, asta e!

— Eu sunt norocoasă că-l am pe Cuthbert, spuse Twiggy, lovind aerul din spatele ei. Mi-e de mare ajutor. Îmi expediază toate foile. Îi spun unde trebuie lăsate, iar el le duce. Par simple frunze care plutesc prin aer duse de vânt. E isteț, nu?

— Da, încuviință Joe, dorindu-și să-i poată trimite și el o frunză mamei sale, ca să-i spună să nu fie îngrijorată și că va sosi curând acasă.

Își dădea seama că, peste câteva ore, avea să fie în mare bucluc când va ajunge acasă la mama sa. Se întreba cum o să-i explice tot ce i se întâmplase.

— Mulțumesc pentru ceai, îi spuse Joe lui Winifred, dar cred

ca acum ar fi mai bine să plec.

— Vin și eu, spuse entuziastă Twiggy în timp ce un vraf de frunze se ridicară de pe biroul ei și zburară pe fereastra deschisă.

— Alea sunt pentru Orpington, zise Twiggy. Pa, Cuthbert!

*

Valiza lui Joe era ușoara ca un fulg. Winifred făcuse o vrajă, așa că acum plutea imaterială în urma lui. Un strat subțire de zăpadă se așternuse, iar Joe aluneca întruna pe aleea pietruită din parcul Becket, pe unde o luaseră ca să scurteze drumul.

— Tot nu înțeleg de ce nu putem zbura pe mătură, bombăni Twiggy în timp ce înainta anevoie, cu bărbia într-un fular roșu de lână, pe care Patsy i-l înfășurase în jurul gâtului. E destul de întuneric. Nimeni nu ar fi...

— Twiggy, ai puțin bun-simț! Ar fi fost mult prea periculos să-l urcăm pe Joe pe o mătură.

— A mai mers pe una, observă Twiggy.

— Un fel de... adăugă Joe încetișor.

— Nu fi obraznic!

Winifred ajustă cureaua genții de pe umăr. Ceva zornăi în ea, iar femeia lăsă capul în jos și mări pasul. Ajunse în dreptul unei porți din fier forjat, se opri și se uită înapoi.

— Voi doi, grăbiți-vă, le zise ea printre dinți, înainte de a ieși din parcul Becket și a o lua la dreapta.

Nu era aproape nimeni pe stradă, doar câțiva oameni care făceau cumpărături de Crăciun continuau să-și lipească nasurile de vitrinele magazinelor cu mâinile pline de sacoșe și pachete. Cei mai mulți comercianți închideau luminile și încuiau magazinele. Joe auzea voci slabe care cântau colinde undeva în depărtare.

— Mai sunt doar câteva zile până la Crăciun, zise Joe.

— Noi nu-l sărbătorim, spuse Twiggy, dar mâine este Yule. O să mergem pe Muntele Sfintei Agnes să aprindem un foc.

— Dacă suntem invitate, o atenționă Winifred. Joe, acum trebuie să fim în apropiere de aleea Cloister.

— Da, cred că e puțin mai jos de străduța asta, dincolo de

pasaj.

Peste câteva minute, ajunseră în colțul aleii Cloister și Joe văzu lumina albastră a girofarului unei mașini de poliție staționate în fața casei mamei sale.

— La revedere, le spuse el, când Winifred îi atinse ușor valiza cu bagheta și împrăștie vraja.

Joe își simți brațul tras în jos, în timp ce bagajul său devenea greu, din nou.

— Stai un pic! îi zise Winifred, deschizându-și geanta.

Scoase două borcane de sticlă și o pâlnie ciudată. Unul din borcane conținea un vârtej pâclos de culoare turcoaz, celălalt era gol.

— Nu, o rugă Twiggy. Winifred, nu face asta!

— Dă-te din calea mea, Twigs. N-am de ales.

Winifred îl apucă pe Joe de umăr și îl trase într-un loc întunecos. Cu cealaltă mână, îi puse capătul mai îngust al pâlniei în ureche. Joe încercă să se elibereze, dar femeia îl ținea bine.

— Ce faci? o întrebă înspăimântat.

— Nu-ți fie frică, nu doare, îl spuse vrăjitoarea cea înaltă. Twiggy, adu borcanele, te rog. Acum!

— Chiar că-mi pare rău, Joe, zise Twiggy în timp ce deschidea capacul borcanului gol și-l ținea lângă pâlnie.

Winifred îndreptă bagheta spre urechea lui Joe, o învârti de două ori în aer și murmură:

— Tic-tac.
Dezăvorăște timpul.
Alungă amintirea
Șterge
orice urmă.
Nimic să nu rămână.

CAPITOLUL CINCI
O fată obositoare

Încă pe jumătate adormit, Joe întinse brațul și dărâmă micul ceas deșteptător de pe noptieră. Acesta căzu cu un zgomot înfundat pe covorul gros, de culoare roz.

— Oh!

Joe se luă cu mâinile de cap și deschise un ochi. Apoi își lăsa din nou capul pe perne, trăgându-și plapuma până sub bărbie.

— Ce *faci* aici, Esme? întrebă Joe buimac.

O fetiță într-o cămașă de noapte galbena și vaporoasa îi zâmbea la picioarele patului. Mâinile îi erau încleștate în jurul unei căni.

— Ți-am adus niște lapte, zise ea. Am vărsat puțin în timp ce urcam scările. Dacă aveam o pisica, l-ar fi lins, nu-i așa, Joe? Doar că tata nu mă lasă să am și eu una. Spune că pisicile lasă păr peste tot și-l fac să strănute.

Suspină și, târându-și picioarele în papucii de casă vărgați, îi întinse cana lui Joe.

— Ăăă... mulțam, zise Joe luând o-nghițitură.

Esme își înclină capul într-o parte.

— Îți stă părul zburlit în sus. E așa caraghios.

— Ei, de-abia m-am trezit, Ez.

Se uită la părul negru, strălucitor al surorii sale, tuns frumos până deasupra umerilor.

— Văd ca tu te-ai pieptănat deja.

— Nu, spuse ea, nu încă.

Joe se uită din nou la părul drept al surorii lui, la pielea ei proaspătă și la ochii ei mari, cenușii, care îl priveau fără să clipească.

— Ești așa... tu ești așa de... *îngrijită,* zise el într-un târziu, iar Esme îi zâmbi radioasă.

— Trebuie să ajut la micul dejun, spuse ea Nu întârzia. Mama ne ia cu ea la cumpărături după aceea.

— Bine, zise Joe, făcându-i cu mâna când ea ajunse în pragul ușii.

„Ptiu, își zise el când o auzi pe Esme coborând scările, uitasem cât de ciudată e surioara mea!“ Simțea că nu prea e normal ca un copil de șapte ani să fie așa de ordonat și binecrescut. Era o fetiță serioasa, mulțumită să se joace într-un colțișor cu păpușile sau să se ghemuiască într-un fotoliu cu o carte de la bibliotecă în mână. Trecuseră ani de zile de când Joe o văzuse făcând ultima dată scandal și i se părea o adevărată provocare s-o facă să râda.

Joe aruncă plapuma la o parte și se așeză pe marginea patului. Degetele de la picioare i se cufundară în covorul roz și moale. Se aplecă, ridică ceasul deșteptător și-l așeză pe noptieră. Joe urmări mișcările lenețe ale secundarului, amintindu-și întâmplările din ziua trecută.

„La început totul mersese ca uns“, se gândi Joe. Șoferul de taxi îl așteptase în fața porții de la școală și prinsese, conform planului, trenul spre Canterbury. Doar când trenul a oprit la Stubble End totul a început s-o ia razna.

Cum stătea el așa, în dormitorul aflat în perfectă ordine, în care lumina zilei se filtra prin perdelele roz înflorate, nu-i venea să creadă că se speriase în ajun de o femeie cu un coș pentru pisici – ideea părea absurdă.

„Și nu cred deloc că am văzut un șarpe în poșeta aia, își spuse Joe, mai convins ca niciodată că ochii îi jucaseră o festă. Era întuneric, se gândi el, și n-am putut să văd bine stiloul. Era ușor de confundat.“

În timp ce-și scotea bluza de pijama, Joe se încruntă. Nu-și amintea prea bine cum de se pomenise lângă râu, la lumina lunii. Se vedea șezând pe valiză în gara Stubble End, încercând disperat să-și imagineze cum avea să ajungă acasă, dar nu-și amintea în niciun fel cum călătorise până la râu. Poate că luase hotărârea să meargă pe jos până la Canterbury și cărarea ce se întindea de-a lungul râului era cel mai scurt traseu. „Da, își spuse Joe. Asta trebuie să fi fost.“

Își aminti că, după câteva minute de mers, pusese ochii pe o barcă cu vâsle priponită într-un mic debarcader. Sărise în ea fără să ezite. Își aminti cum potrivise ramele și cum vâslise o perioadă lungă de timp pe râu în jos. Fusese surprinzător de bun.

Joe își privi palmele și constată cu uimire că nu avea nici urmă de bătătură, în ciuda faptului că trăsese la rame mai bine de două ore. Ridică din umeri, se duse la valiză și scotoci după ceva de îmbrăcat. Uniforma sa era atârnată pe spătarul unui scaun și el rânji, bucuros că nu va mai fi nevoit să poarte, timp de două săptămâni, hainele acelea mohorâte. Joe alese o pereche de blugi și tricoul său preferat.

Spera că în dimineața aceasta mamă-sa va fi mai puțin supărată pe el. Noaptea trecută, ajunsese pe aleea Cloister, la numărul doi, și găsise doi polițiști fără simțul umorului în holul de la intrare. Când îl zărise, mamă-sa scăpase pe covor ceașca de cafea. Nimeni nu păruse să-l creadă când le explicase că vâslise de la Stubble End la Canterbury, mai ales că nu fusese în stare să le spună unde lăsase barca. Polițiștii îi ținuseră o lecție, iar mami îi vorbise rece, cu o voce tremurătoare. Tatăl vitreg al lui Joe, Gordon, fusese singurul care păruse mulțumit să-l vadă, iar Joe aproape că-l simpatizase pentru o clipă. Apoi Gordon stricase totul ciufulindu-i părul într-un fel de-a dreptul enervant.

Joe dădu la o parte perdelele roz înflorate, dorindu-și ca mama sa să-și fi respectat promisiunea de a redecora camera de oaspeți.

„*Orice* culoare, în afara de *roz,* ar fi fost mai bună", își zise Joe îmbufnat.

Căscă. Ziua de ieri fusese extrem de obositoare, nemaipunând la socoteală și acele bătăi slabe în fereastră, care-l treziseră în miez de noapte. Când trăsese perdelele și se uitase la grădina acoperită de zăpadă și cufundată în întuneric, văzuse pe cineva stând sub geamul său și aruncând cu pietre.

La început, se mirase. Fusese tentat să-i scoale pe mama sa și pe Gordon, dar nu dorise să mai provoace și alte probleme, așa că închise fereastra după ce îi spusese persoanei să plece. Tot

atunci își dădu seama că persoana respectivă era o fată. Chiar când trântise fereastra, i se păru că ea îl strigase pe nume – dar ar fi fost imposibil. Toți prietenii săi se aflau în Londra, la kilometri distanță. În Canterbury, singura fată pe care o cunoștea era sora lui, Esme. În loc să coboare să vadă ce voia, Joe se strecurase din nou în pat și adormise.

— Joe! Micul dejun e gata! îl strigă Gordon.

Joe se uită pe geam, în grădină. Părea mai mică și mult mai banală în lumina zilei. Pajiștea și acoperișul șopronului din grădină erau ascunse de un strat neted de zăpadă. Nu erau urme de pași pe aleea din grădină și nici sub fereastra camerei sale. Poate că fata nici nu fusese acolo.

„Probabil am visat-o", își zise Joe.

*

Gordon era aplecat deasupra unei tigăi și întorcea niște cârnăciori cu o spatulă. Șorțul său în dungi albastru cu alb era imaculat, ca de altfel toată bucătăria. De fapt, oriunde se uita Joe robinetele sclipeau, vasele străluceau, iar șervetele erau frumos împăturite. Esme stătea la o masă de pin, pe un taburet, cu spatele la Joe. Citea.

— Atenție, zise Gordon, când Esme își sprijini cartea prea grea de o furculiță.

Furculița alunecă de pe masă. Gordon își abandonă pentru o clipă tigaia, ridică furculița și o așeză la loc. Își mângâia mustața roșcovană și se întindea să aranjeze mai bine furculița, când îl observă pe Joe stând în pragul ușii.

— Bună, marinarule! zise el, zâmbindu-i larg.

— Era doar o barcă cu vâsle, Gordon.

Joe se cocoță pe un taburet înalt și își turnă niște suc de portocale.

— Da, da, știu. Mare noroc... adică s-o găsești legată pe malul râulețului, cu vâsle și totul în regulă. Totuși, a fost foarte periculos, Joe. Dacă barca s-ar fi răsturnat...

— Știu, i-o tăie Joe sec.

— Și cum ai reușit să vezi tot drumul prin întuneric. Nu-mi

pot închipui...

— Luna lumina destul de bine.

— Era totuși destul de înnorat, observă tatăl său vitreg, ca să nu mai pomenesc de ninsoare. Nu cred că ți-a fost ușor.

— Ești la fel de rău ca polițiștii ăia, zise Joe, trântindu-și paharul pe masă. De ce nu vrea să mă creadă nimeni? Uite, îmi pare cu adevărat rău că v-ați făcut atâtea griji, dar acum sunt aici, așa că de ce n-o lăsăm baltă?

— Ai dreptate. Gordon tuși și întoarse meticulos cârnăciorii.

— Ce citești, Ez? întrebă Joe, dornic să schimbe vorba.

Esme își scoase nasul din carte.

— Se numește *Porumbei în pericol,* îl informă ea, și tocmai am ajuns la un pasaj foarte palpitant.

— O, zise Joe. Scuză-mă.

— Ai vrea un ochi lângă cârnăciorul vegetarian, Joe? întrebă Gordon vesel.

— Ăăă... nu, mulțumesc. Aș prefera niște fulgi de porumb, daca se poate.

— Sigur, zise tatăl său vitreg. Nu, nu e absolut nicio problema.

Joe vedea clar că Gordon era dezamăgit, dar lui nu prea-i era foame. Se dusese la culcare cu un gust ciudat în gură și, în dimineața asta, când își scosese limba în oglinda din baie, aceasta era verde.

— Bună dimineața la toata lumea!

Mama lui Joe năvăli în încăpere, cu părul ei de culoarea mierii prins într-o coadă de cal. Își răsucise cu îndemânare o panglica în jurul lui. Când se aplecă s-o sărute pe Esme pe creștet, pandantivul ei masiv, cu ametist, se bălăngăni și o zgârie pe fiica ei pe ceafă.

— Au, mami, mă doare, zise Esme.

— Iartă-mă, iubito, spuse Merle, atingând-o blând cu degetul pe nas. De câteva zile stai tot cu nasul în cărți, ceea ce cred ca nu e rău, dar știi ce părere am despre cititul la masă.

— Mda.

Esme strecură o bucățică de hârtie între pagini și închise cartea.

— Te rog, pot sa primesc un cârnăcior și jumătate, tati?

— Cum te simți în dimineața asta, Joe? ciripi Merle cu o voce exagerat de prietenoasă.

Îl îmbrățișă tare, iar Joe gemu.

— Mi-ai tras ieri o sperietură! Auzi, să cobori în altă stație! Cred ca trebuie să vă luam telefoane mobile de Crăciun, copii. Eu una știu că n-aș mai putea trăi fără al meu.

— Nu, mulțumesc, protestă Esme, tăind un cârnăcior în bucățele.

— Eu, mai degrabă, aș vrea niște adidași noi.

— Vezi, Gordon! zise Merle cu asprime.

Ridică din sprâncene și îl amenință cu degetul pe soțul ei.

— Ți-am zis eu că se întâmplă ceva. Nick nu-și poate permite să-i cumpere o pereche de pantofi fiului său.

Își puse apoi o mâna pe umărul lui Joe.

— Tatăl tău are probleme cu plata facturilor? Asta e? A rămas iar fără slujbă...?

— Nu, mami! zise Joe. Nimic de genul ăsta. Fac alergări pe teren accidentat. Profesorul meu consideră ca aș putea fi bun la asta. Am stricat o mulțime de adidași, asta-i tot.

— Așa deci, o să avem un atlet în familie, exclamă Gordon, desfăcând o cutie cu cereale.

Joe zâmbi.

— Bravo ție, Joe. Presupun că și *eu* ar trebui sa fac niște exerciții ca să mă mențin în formă – dar n-am fost niciodată ceea ce s-ar putea numi genul sportiv. Bâjbâitul cu detectorul meu de metale îmi consumă destulă energie.

— Tata a găsit o *comoară* săptămâna trecută, spuse Esme cu o voce pătrunsă de venerație.

Gordon se înroși.

— Doar o piesă foarte mică. O să ți-o arăt după micul dejun, Joe, vrei?

Gordon puse o farfurie în fața lui Joe.

— N-avem fulgi de porumb. Ce zici de niște musli?

Joe oftă și răscoli cu lingura ovăzul și fructele uscate.

— A sunat tati? întrebă el. A ajuns cu bine în Scoția? Cum se simte mătușa Adelaide?

— E încă suferindă, zise Gordon. Tatăl tău a telefonat noaptea trecută în timp ce dormeai. Stă la un mic hotel din Tillygrundle, The Wooly Thistle, la câțiva kilometri de Aberdeen. Zicea că ninge înfiorător.

— Poți să-l suni diseară, adăugă repede Merle. Acum mănâncă-ți micul dejun. Dacă nu ajungem la brutărie până la nouă fix, o să se vândă toți renii din turtă dulce.

*

Se aflau de un sfert de oră într-un magazin ce se numea Amuleta și Joe se plictisea de moarte. Clinchetul ciudat al muzicii care se auzea de la casetofonul din spatele casei de marcat îl călca pe nervi. Joe strănută. Într-o încăpere mică din spate ardea o esență ce umplea aerul de miros de santal. Se rezemă de un raft plin de cărți despre chakre, aure și levitări yogine și începu s-o caute din priviri pe Esme. Era un magazin mic, ticsit cu cărți, postere, lumânări, podoabe și îmbrăcăminte, așa că lui Joe i-au trebuit doar cinci secunde ca să răstoarne ceva.

— Ăăă... scuzați, zise el, ridicând niște veste din lână de lamă, care căzuseră de pe umerașele lor.

Femeia din spatele casei de marcat dădu din cap și continuă să-și picteze unghiile cu ojă albastră.

— Esme! șuieră el. Unde ești?

— Aici, răspunse fetița, făcându-și apariția dintr-un interval cu cămăși vopsite manual. A terminat mama de probat hainele?

— Nu, zise Joe suspinând. Spune că cea portocalie nu o prinde, iar cea roșie e prea strâmtă. Ce-ai făcut până acum?

— Am terminat *Porumbei în pericol.* Finalul a fost o porcărie.

— Aha!

Esme tuși.

— Joe, ce miroase așa ciudat? Mi-e rău de la miros.

— E o esență, Ez. Ce să zic... de ce nu ieșim un pic afară să luăm aer.

Joe tocmai voia să se așeze lângă Esme pe treptele de la intrarea în Amuleta, când o văzu iarăși pe fată. Stătea sub o

arcadă, cu o geantă atârnată pe umăr, uitându-se fix la el. O văzuse și mai devreme, sprijinită de tocul ușii de la brutărie, iar el crezuse că aștepta pe cineva. Atunci lui Joe nu i se păruse că ea ar putea să-l aștepte pe *el*. Se vânturase și prin magazinul de încălțăminte în timp ce el probase câteva perechi de pantofi sport, iar acum, era aici, urmărindu-l de peste drum de piața pavată cu piatră. Joe era convins că fusese urmărit.

„Trebuie să fie fata de noaptea trecută, își spuse el în barbă. Dar oare ce vrea de la *mine?*"

— Ei, copii, hai să plecăm, zise Merle și îl bătu ușor pe umăr pe Joe și făcu un gest cu mâna spre o sacoșă mare cu loggo-ul Amuletei.

— Până la urmă, am ales-o pe cea violetă cu paiete. Îmi vine de minune. Bine, unde mai mergem? Știu eu un butic, ceva de vis...

— Nu încă un magazin de haine! se rugă Joe.

Esme îi arătă cartea de la bibliotecă.

— Am terminat-o, zise ea, zâmbind plină de speranță.

— O, e-n regulă, spuse Merle, dar să nu stai toată ziua ca să alegi alta.

CAPITOLUL ȘASE
Borcane în bibliotecă

Fata îl încolți pe Joe în raionul cărților de sport. Tocmai răsfoia un exemplar din *Alergând spre linia de sosire: Memoriile lui Torpedo Travis,* când o umbră căzu pe fotografia lui Torpedo câștigând maratonul de la Didcot în 1959. Joe ridică privirea și se trezi față-n fața cu fata cea misterioasa care se ținuse după coada lui.

Joe închise cartea cu zgomot

— Tu ai fost azi-noapte la mine în gradină și m-ai urmărit apoi toată dimineața. De ce?

Joe își puse mâinile pe piept și se uită fix în ochii ei.

— Ești supărat, spuse calm fata. Te înțeleg întru totul. Nici măcar nu știi cine sunt, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu! zise Joe, holbându-se la fața pistruiată a fetei și la paltonul ei negru jerpelit.

Fata se strâmbă, saltă de pe umăr geanta grea și o lăsă pe parchet.

— Nu sunt vreo smintită, să știi. Trebuie doar să mă crezi.

— Uite ce e, spune-mi ce dorești? zise Joe sec. Nu umbli după reni din turtă dulce, nu? Pentru că, dacă-i așa, poți să-i iei cu dragă inimă. Numai *lasă-mă-n pace!*

O bibliotecară scoase capul de după un colț și își duse un deget la buze.

— Șșt, copii! Fără țipete!

Apoi dispăru și reapăru o clipă mai târziu, împingând un cărucior de lemn cu o roată care scârțâia. Luă o carte din căruț și o așeză la loc pe un raft din apropierea capului lui Joe.

— O, asta mai lipsea! zise fata exasperată. Vino, trebuie să ne ducem în altă parte.

— Nu prea cred, îi zise Joe.

— Te rog, Joe.

— Cum de știi cum mă cheamă?

— Păi...

— Pot să vă ajut? întrebă bibliotecara.

Își scarpină gâtul cu un gest de nervozitate.

— Numele meu e Lydia. Sunt bibliotecară-șefă aici. Căutați o carte anume?

— Nu... ba da, zise Joe. Păi, răsfoiam doar...

— Atunci vă sugerez să o luați binișor spre secția de copii. O să găsiți acolo o mulțime de cărți pe gustul vostru.

— Corect. Mulțumim, așa o să facem, zise fata, trăgându-l pe Joe de gluga de la geacă.

Își ridică geanta.

— Hai, Joe.

— E-n regulă, zise fata, când ajunseră într-un colț întunecos de lângă rafturile pentru copii. E timpul să dăm cărțile pe față. Ne cunoaștem. Pe mine mă cheamă Twiggy. Ne-am întâlnit aseară, numai că tu nu-ți amintești din cauză ca Winifred ți-a schimbat amintirile. Ți le-a smuls folosind un Fundibule...

— Un ce? o întreba Joe, îndepărtându-se de ea. Trebuie să fii nebună.

Twiggy desfăcu fermoarul genții și scoase un borcan din ea. Un nor de culoarea caiselor plutea în el.

— Uite. Aici sunt. Aici sunt amintirile tale.

— Ai nevoie de ajutor, îi zise Joe, încercând să rămână serios.

— Joe, cine ți-a desenat șarpele pe valiză?

— Ce?

— L-am văzut când mergeam aseară spre casa ta. O viperă încolăcită pe colțul de sus. Nu cred ca Winifred și celelalte l-au putut vedea, pentru că te-ar fi întrebat. Bănuiesc că ești implicat în ceva. Trebuie să știu cum a ajuns șarpele acolo.

— Nu e niciun șarpe pe valiza mea, zise Joe încet.

— E desenat cu cerneală vrăjita... vreau să spun, cu cerneală invizibilă. Ai cunoscut pe cineva în gară... sau în tren?

Joe se făcu alb ca varul.

— *A fost* o femeie, zise el cutremurat. Eu... eu cred ca avea un

șarpe în geanta.

— Pe bune? spuse Twiggy agitată.

— Mmm, murmură Joe, dându-și seama că acea creatura nu fusese o închipuire a minții sale.

Se gândi din nou la scena din tren. Când șarpele ieșise din poșetă, Joe rămăsese încremenit de scânteierea ochilor lui verzi, dar când se îndepărtase de el, observase și altceva în legătură cu șarpele. Avea pe cap un semn închis la culoare, în formă de V.

— V de la viperă, zise Joe liniștit

*

Era destul de complicat, dar până la urmă o scoaseră la capăt. Joe își potrivi Fundibule în ureche, în timp ce Twiggy strângea borcanul într-o mână, iar în cealaltă ținea o baghetă. Pe genunchi avea un exemplar broșat, gros din *Cartea lui Mabel.*

— Corect, aici am ajuns... pagina două sute treizeci și șase. Mai întâi o să-ți scot amintirile false, iar apoi o sa ți le redau pe cele adevărate. Urează-mi noroc, n-am mai făcut asta niciodată.

— Acum îmi spui? zise Joe.

— Nu-ți face griji, farmecele sunt garantate. Sunt din *Cartea lui Mabel,* răspunse Twiggy, răsucindu-și bagheta.

— Așteaptă! zise Joe.

Auzise un scârțâit îndreptându-se spre ei. Dar era prea târziu. Twiggy începuse deja să spună vraja.

— Am terminat! îl anunță Twiggy, scoțându-i Fundibule din ureche și așezând borcanul gol pe podea.

Susurul din capul lui Joe deveni din ce în ce mai slab până se opri de tot Se ținu de umărul lui Twiggy ca să-și mențină echilibrul.

— Mă simt cam amețit, îi zise el. Rafturile de cărți se vălureau înaintea ochilor săi.

— Mă aștept să-ți treacă, zise Twiggy. Deci... merge?

— Da, Barbara. Îmi amintesc totul.

— *Ce?*

Twiggy își scăpa bagheta, care căzu zăngănind pe podea.

— *Cum* mi-ai spus?

— Barbara, repetă Joe.

Apoi buzele începură să i se miște involuntar.

Twiggy miji ochii și îl plesni peste braț.

— Bestie ce ești! zise ea, zâmbind.

— Ei bine, Twiggy... a fost destul de impresionant, spuse Joe, ridicând un borcan cu o pâclă violetă ce plutea în interiorul lui. Deci asta e memoria mea, nu?

— Nu, hm... aia a scăpat, zise Twiggy aruncând o privire vinovată spre tavan.

Joe îi urmări privirea și văzu o dâră de fum turcoaz plutind pe lângă bec. Twiggy își săltă geanta pe umăr, își suflecă mânecile și îi luă borcanul lui Joe.

— Asta mi-a mai rămas... noroc că am adus încă o memorie cu mine pentru că va trebui s-o folosesc.

— Roata care scârțâia! zise Joe, amintindu-și zgomotul pe care-l auzise când Twiggy începuse vraja.

— Așa e. Bibliotecara aia bătrână și băgăreață a văzut totul.

— Uite-o! zise Joe, lipindu-și un ochi de gaura cheii unei uși pe care scria „Personal".

O văzu pe Lydia trântită-ntr-un fotoliu. Își făcea vânt cu o foaie din programul de Crăciun al bibliotecii. Joe auzi un șuierat și își mișcă puțin capul.

— Fierbe apa din ibric, zise el.

— Pot sa vad și eu? Twiggy încercă să-l dea la o parte pe Joe.

— Acum dă pe gât cana cu ceai, mai zise Joe. Uaa... nici măcar nu s-a deranjat să scoată pliculețul. Aproape l-a înghițit.

Joe o văzu pe Lydia ștergându-și fața cu un șervet de bucătărie. Părul ei, prins într-un coc, începea să se desfacă, și avea pete de ceai pe bluza crem cu volane.

— Bine, e rândul tău, zise Joe și se dădu într-o parte, ca să se poată uita și Twiggy pe gaura cheii.

Se îndreptă și o acoperi pe Twiggy, pentru a o feri de orice persoane curioase care s-ar fi putut întreba ce pun la cale. Nu avea de ce să-și facă griji, pentru ca nimeni din bibliotecă nu le acorda vreo atenție. Bibliotecarul de la biroul din față prindea niște vâsc într-un cui deasupra capului său, iar o altă bibliotecară stătea pe o scăriță de lemn în sectorul copiilor ca

să-i dea lui Esme o carte de pe raftul de sus, pe care aceasta i-o arăta cu degetul. Merle stătea pe un scaun de lângă fereastră. Cască și se uită la ceas.

— Ooo... șopti Twiggy. Lydia și-a scos poșeta. Zornăie niște monede în mână. Acum se ridică în picioare și... Repede, Joe. Mișcă-te! O să deschidă ușa.

— Nu putem s-o înhățăm când iese pe ușă? întrebă Joe, în timp ce se ghemuiau după un căruț.

— Nu... e prea riscant, zise Twiggy. Ar putea să țipe sau ceva de genul ăsta. Va trebui să așteptăm momentul potrivit.

Lydia deschise ușa tematoare și se repezi spre biroul din față. Bibliotecarul de acolo terminase de aranjat vâscul și se învârtea cu scaunul.

— Barry, o auzi Joe spunând. O șterg o clipă.

— Nu poate ieși afară, zise Joe. Nu și-a luat paltonul pe ea.

— Ar putea fi șansa noastră.

Trecură pe lângă Barry, care nu se mai învârtea și arăta de parcă i se făcuse rău. Joe se opri în dreptul unei uși cu geam.

— E la mijlocul coridorului, zise el uitându-se prin geam. Acolo e un telefon public. Cred că vrea să sune pe cineva.

— Atenție, zise Twiggy, când el crăpă puțin ușa. Trebuie să ne furișăm până la ea. Tu ține Fundibule și borcanul gol, iar eu o să mă ocup de rest.

Pantofii cu toc înalt ai Lydiei țăcăneau de-a lungul coridorului gol, dar Joe și Twiggy o urmară în vârful picioarelor. Lydia ridică receptorul și introduse o monedă. Joe observă că-i tremura mâna. Se întoarse cu spatele și formă un număr.

— Bună, zise ea. Eu sunt. Ascultă... Tocmai am fost martoră la ceva foarte... Te rog, nu mă întrerupe, dragă. Cred că e cineva pe urmele mele. Nu, nu exagerez...

— Acum! zise Twiggy.

Îi smulse receptorul din mână Lydiei, și îl trânti în furcă, în timp ce Joe îi punea bibliotecarei Fundibule în ureche. Înainte ca Lydia să-și dea seama ce se întâmplă, Joe ridică borcanul gol, iar Twiggy își îndreptă bagheta spre ea și, aruncând o privire spre *Cartea lui Mabel,* începu să rostească vraja:

Tic-tac.
Timpul dezăvorăşte.
Amintirile alungă.
Şterge orice urmă.
Nimic să nu rămână.

Un firicel de fum rozaliu se prelinse din urechea Lydiei şi intră în borcan.

— Bine, zise Twiggy. A mai rămas un pic de memorie acolo. Cu un strop de noroc, Ulfric nu va observa că am împrumutat puţintel...

— Ai luat borcanul ăla fără să ceri voie...?

— A trebuit, răspunse Twiggy. Nu mi l-ar fi dat nici dacă l-aş fi rugat de-o mie de ori. El crede că sunt prea tânără pentru a face vrăji adevărate. Toţi cei de la Urzica-Moartă cred asta.

Fata începu să înghesuie lucrurile la loc în geantă.

— Am terminat, hai să plecăm.

— Ce memorie i-ai dat? o întrebă Joe în timp ce alergau pe coridor. În spatele lor, Lydia începuse să clipească şi să se lovească cu palmele-n cap.

— Habar n-am! zise Twiggy zâmbind.

Joe împinse uşa ce dădea în sala principala a bibliotecii şi le văzu pe Esme şi pe mama sa stând în picioare la birou. Esme strângea o carte la piept. În timp ce bibliotecarul Barry ştampila cartea lui Esme, Joe auzi sunând telefonul din hol.

Aruncă o privire înapoi. Prin geamul de la uşă, o văzu pe Lydia răspunzând la telefon, dar nu se gândi că ar fi ceva rău în asta.

*

Ninsoarea se oprise şi o singura frunză se răsucea în aer pe deasupra capetelor grăbite ale celor care îşi făceau cumpărăturile de Crăciun pe strada principală. Joe urmări cum frunza se îndreaptă cu iuţeală şi se opreşte pe umărul lui Twiggy. Simţi o adiere rece şuierându-i pe lângă faţă.

— Pa, Cuthbert! spuse Twiggy, ţinând frunza în mână şi

studiind-o cu atenție. Ce pacoste! E un mesaj de la Patsy. Trebuie să plec.

— Ce zice? o întrebă Joe, holbându-se la frunza pe care nu se vedea nimic. Stai un pic... am crezut că ai rămas fără cerneală vrăjită.

— Winifred a reușit să mai recupereze câteva picături înainte să intre de tot în scândurile din podea, îi explică ea. Mesajul spune: „Mișcă-te înapoi. Patsy." O, dar mai e și un P.S. – dar se vede foarte prost.

Twiggy strânse din ochi să vadă mai bine.

— „Nu... Yule... foc... pentru tine..." La naiba! Ce răutate!

— N-au de gând sa te lase să mergi la sărbătoarea voastră de Yule?

— Așa se pare, zise Twiggy tristă. Cred ca mi-am făcut-o cu mâna mea. I-am promis lui Patsy ca o s-o ajut la prepararea poțiunii noi pe care a inventat-o și am lăsat-o baltă azi-dimineață ca să vin să te găsesc pe tine. Pun pariu că e neagră de furie.

— Îmi pare rău, zise Joe.

— N-are nimic. De fapt...

Twiggy îl apucă pe Joe de mânecă și-l trase în dreptul ușii unui magazin.

— E perfect. Vor pleca spre Muntele Sfintei Agnes cu vreo două ore înainte de miezul nopții. Odată plecați, o să încalec pe mătura mea și o să vin la tine. Atunci o să mai pot arunca o privire la șarpele de pe valiza ta.

— Ne-am înțeles, zise Joe, luminându-se.

Se gândise că șederea sa la Canterbury avea să fie anostă și plictisitoare, dar, după cum stăteau lucrurile, nici că putuse să se înșele mai tare.

— Nu uita să lași fereastra deschisă, îi strigă Twiggy, în timp ce se strecura pe sub brațul cuiva și dispărea în mulțime.

— Joe! Joe! strigă mama lui.

Stătea în picioare pe niște trepte, lângă statuia unui bărbat solid îmbrăcat în robă și cu o perucă cârlionțată. Avea la ureche telefonul mobil. Îi făcu semn cu mâna lui Joe și bâigui ceva în telefon. Băiatul își făcu loc prin mulțime, și reuși cu greu să

ajungă la mama sa. Esme ședea pe piedestal și citea din cartea cea nouă împrumutată de la bibliotecă.

— Credeam că ești în spatele nostru, îi zise Merle, strecurându-și telefonul în poșetă. Ești așa un pierde-vară, Joe. Dar ce s-a întâmplat cu micuța ta prietenă?

— Twiggy? A trebuit să plece.

— Ce păcat, zise mama lui, stăpânindu-și un căscat. Oricum, a intervenit o mică schimbare în programul nostru. Tocmai m-a sunat prietena mea, Brenda, de la primărie. A organizat o vânzare de produse în scop caritabil și s-au ivit niște probleme. Doi dihori se bat pentru o bătrână doamnă împăiată – vreau să zic, două doamne bătrâne se bat pentru un dihor împăiat. Brenda zice că treaba se complică. Au început să se bată cu poșetele. Prietena mea e la capătul răbdării. I-am spus că o să mă duc până acolo s-o ajut cumva înainte ca evenimentul să se transforme într-o harmalaie în toată regula.

Merle se îmbujorase de nerăbdare.

— Mi-e foame, zise Esme.

Stomacul lui Joe chiorăi și el în semn de aprobare.

— Uite, vă zic eu cum facem, spuse Merle cu vocea precipitată și un zâmbet forțat. De ce nu mergeți să mâncați ceva și, de îndată ce reușesc să restabilesc calmul la locul cu pricina, mă întorc să vă iau. Bine?

Se scotoci în buzunarul jachetei sale argintii matlasate și puse câteva monede în palma lui Joe.

— Trebuie să zbor acum, îngerașii mei.

Le trimise două bezele și o luă la goană pe scări.

— Hai, Esme, zise Joe, prinzând mâna înmănușată a surorii lui.

Băgă banii din cealaltă mână în buzunar, și luă sacoșele pe care Merle le lăsase rezemate de statuie.

— De ce se grăbește mereu mama să dispară? zise Esme. Crezi că se plictisește cu noi?

Joe ridică din umeri și își făcu drum cu greu prin puhoiul de cumpărători.

Clopoțelul de deasupra ușii scoase un clinchet prietenos când intrară în Crumbly Sponge[6]. În încăpere era cald. Joe își

desfăcu fularul, în timp ce Esme încerca să găsească o masă liberă. Localul era aglomerat și se auzea o zumzăială continuă, întreruptă doar de zăngănituri, sorbituri și plescăituri.

— Uite-acolo! anunță Esme, pășind pe scândurile podelei cu cizmele ei galbene de cauciuc.

Îl conduse pe Joe printre câteva măsuțe rotunde, trecură prin fața unui șemineu, și apoi pe lângă un filodendron, care arăta de parcă voia să iasă din ghiveci. Sub plantă se afla o masă de două persoane, acoperită cu o față de masă albă, din dantelă, și cu două șervete roșii.

— Bine ochit, Ez, îi zise Joe. Se așeză și-i întinse meniul surorii sale. În câteva secunde, apăru și chelnerița.

— Aș vrea un milkshake de pepene, cu fulgi de ciocolată și o prăjitură cu caramel, vă rog, zise Esme, desfăcându-și nasturii hăinuței din molton.

Joe comandă o Coca-Cola și un sandviș cu șuncă. În timp ce așteptau să le sosească mâncarea, Joe auzi scârțâitul picioarelor unui scaun, iar frunzele filodendronului fremătară când cineva se așeză la masa de alături. Joe dădu la o parte câteva frunze, ca să-i poată vedea pe nou-veniți.

Trase adânc aer în piept când văzu o mână cu unghii vopsite în roșu-aprins, lăsând pe podea un coș de răchita pentru pisici.

— E femeia fermecătoare din tren, șuieră el printre dinți, trăgând cu ochiul printre frunzele plantei.

Zări niște bucle castanii și o mânecă din catifea neagră.

— O, super! O pisică! zise Esme, lăsând deoparte cartea de la bibliotecă.

— Nu, Ez! îi spuse Joe, amintindu-și avertismentul femeii fermecătoare din tren. Nu te apropia de coș, s-ar putea ca pisicile alea să te zgârie.

Joe se apropie și mai mult de filodendron, curios să afle despre ce vorbea femeia. Era atât de concentrat, încât de-abia observă când chelnerița îi aduse comanda.

— Asta nu-i de ajuns!

Femeia fermecătoare părea furioasă pe cineva.

— Eu mi-am respectat partea mea de înțelegere, nu? Până acum trebuia să afli ceva util.

Joe nu înțelese nimic din răspunsul bâiguit al interlocutoarei.

— Beţişoarele Sorţii? se răsti femeia. N-am auzit niciodată de ele.

O cizmă neagră cu vârf ascuţit apăru lângă coşul pisicii.

— M-am săturat până peste cap de scuzele tale jalnice...

Lipindu-şi capul de frunzele plantei, Joe o auzi pe interlocutoarea din faţa femeii bălmăjind sfioasă ceva.

— Ce? mârâi femeia. Nu, nu mai poţi mânca încă o bucată de prăjitură.

Urmă un suspin de dezamăgire şi o bolboroseală nedesluşită.

— Îţi spun eu, pista s-a răcit. Sigur că i-am descusut, dar proştii n-au scăpat niciun cuvânt. Vor plăti pentru tăcerea lor. Trebuie să se fi descotorosit cumva de ea.

Tonul ameninţător al femeii îi zburli părul lui Joe. Era fericit că nu fusese văzut dintre frunzele plantei.

Joe auzi zăngănitul unei cești aşezate pe o farfurioară.

— E timpul să trecem la treaba, spuse femeia în şoaptă. Începem diseară. Termină de băut. Plecăm.

Se auzi o mişcare în coşul pisicilor, iar Joe văzu două perechi de ochi galbeni ca lămâia uitându-se la el. Se aşeză repede înapoi pe scaun, îşi băgă genunchii sub masă, îşi luă sandvişul, dar n-apucă să-l ducă la gură. Pe masă, se găseau o carte de la bibliotecă, un pahar gol cu un pai ros şi câteva firimituri pe o farfurie.

Scaunul era gol.

Sora sa, în vârstă de şapte ani, dispăruse.

CAPITOLUL ȘAPTE
Prima criză de nervi

Joe scotoci ceainăria. Întrerupse conversațiile oamenilor și se aplecă să se uite pe sub mesele lor. Se blestema că o neglijase pe sora sa. Probabil că ea se plictisise și începuse să hălăduiască prin jur.

În timp ce îngenunchea pe o gogoașa pe jumătate mâncată, un gând înspăimântător îi veni în minte. Dacă femeia cea fermecătoare era implicată în dispariția lui Esme? Joe sări în picioare. Își roti ochii prin local, dar nici femeia, nici coșul ei nu erau de găsit.

— Esme! striga Joe, năpustindu-se afară din ceainărie și făcând clopoțelul de la intrare să sune ca o alarmă. Esme! Unde ești?

Joe se uită în toate direcțiile, încercând s-o zărească pe soră-sa în mulțimea agitată. Intrase în panică.

— Hei! se auzi o voce din local. Hei, băiete!

Joe se întoarse și o văzu pe chelnerița care-i servise, își scosese șorțul și-l flutura în direcția lui.

„O, nu! își zise Joe, cu inima cât un purice. Crede că am șters-o fără să plătesc."

Alergă spre ea, ridicând din umeri pocăit, dar chelnerița nu părea supărată.

— Am pierdut-o pe soră-mea... începu el, în timp ce ea-l însoțea pe ușa ceainăriei, conducându-l spre șemineu.

Acolo, picotind în spatele unei lăzi cu cărbuni, în poală cu o pisică tărcată și grasă, se afla Esme.

— E al proprietarului, zise chelnerița, aplecându-se și mângâind motanul pe cap. Îl cheamă Dennis... și se pare că și-a

găsit o prietenă nouă.

*

Joe se băgă în pat. Își ținea brațele încrucișate pe piept și tremura. Cu toate că avea ciorapi de lână, trening și pulover, înghețа de frig. Perdelele se umflară, și fulgi de zăpadă intrară pe geam. Pluteau încet spre podea înainte de-a se topi în covorul roz. Joe se uită la ceas. Era unsprezece și trei minute.

Se ridică și deschise larg fereastra. Stătea aplecat peste pervaz în noaptea întunecată și fulgii de zăpada care cădeau în jur păreau gri precum cenușa. Joe se gândi la tatăl său care era în Scoția. La prognoza meteo de la știri se anunțase pentru noaptea aceasta viscol în regiunea Aberdeen. La ora ceaiului, Joe telefonase la motelul The Woolly Twistle din Tillygrundle. Vorbise cu o doamnă Allen, dar de-abia dacă înțelegea ce spunea. Se-auzea de parcă ar fi vorbit din fundul unui puț. După câteva minute se auzi un bârâit și legătura se întrerupse.

— Hai, Twiggy, vino odată! zise Joe, suflându-și în pumni. Grăbește-te!

Ceasul deșteptător ticăia pe noptieră, iar ritmul său monoton începuse să-l adoarmă pe Joe. Capul îi căzuse într-o parte și nu-și mai putea ține pleoapele deschise.

— Îî? Ce-a fost asta?

Auzi un fâșâit și se duse la fereastra.

— Twiggy? întrebă el prudent.

— La o parte! strigă o voce din noapte și Joe văzu o siluetă cenușie îndreptându-se spre el.

Se ghemui sub pervaz. Ceva se lovi de zid și se auzi o bufnitură. Apoi un urlet înfundat.

— Ai grijă, mătură! zise Twiggy furioasă. Sucește-te! Sucește-te! Așa. Acum dă-te puțin înapoi și mai încearcă o dată. Străduiește-te să nu intri în zid de data asta.

Stând pe podea, Joe o privi pe Twiggy năpustindu-se pe fereastră, călare pe mătură. Cizmele sale zburară razant deasupra covorului și aterizа destul de neîndemânatic, răsturnând un coș de hârtii.

— Nu-i rău, zise ea, mângâind coada măturii. A fost cea mai bună aterizare a noastră de până acum.

Twiggy descălecă și își rezemă mătura de un dulap.

— Bună, Joe, zise ea, scuturându-și fulgii de zăpadă din păr. Iartă-mă, am întârziat un pic.

— O să trebuiască să vorbești mai încet, șopti Joe, și aprinse veioza de pe noptieră. Nu vrem să trezim pe nimeni.

— Iartă-mă, spuse Twiggy.

Se uită prin cameră și dădu aprobator din cap.

— Ai o cameră drăguță, Joe. Foarte confortabilă.

— Crezi?

Joe închise fereastra.

— O, da! Ei bine, unde ți-e valiza aia?

Joe îngenunche și scoase de sub pat valiza sa maro jerpelită. Twiggy o studie nerăbdătoare și o întoarse.

— Acolo, zise ea, arătând un colț. Vezi?

— Nț, zise Joe.

— Da, uitasem.

Twiggy băgă mâna în buzunarul pelerinei sale cu glugă și îi întinse un săculeț de catifea.

— O să ai nevoie de ăștia.

Joe desfăcu șnurul săculețului, lăsând să-i alunece în palmă ochelarii fermecați. Și-i puse pe nas și un nor de culori nedefinite îi trecu prin fața ochilor. După câteva secunde, reuși să vadă din nou limpede. Twiggy bătu nerăbdătoare cu degetul în valiză și privirea lui Joe se îndreptă spre locul indicat. Își trase sufletul și se apropie.

— Nu-mi vine să cred, zise el.

Chiar în colțul valizei era un șarpe încolăcit, de mărimea unghiei de la degetul său mare, desenat cu cerneală aurie.

— E o viperă, fără doar și poate, zise Twiggy, uitându-se la ea cu atenție. Exact cum am bănuit. Joe, acum povestește-mi ceva despre femeia aia din tren... cea cu șarpele în poșetă.

— Ăă... părea destul de comună. În jur de cincizeci de ani sau cel puțin așa cred. Avea părul cam ciudat. Era negru cu o șuviță cenușie. Nu prea a vorbit. A petrecut cea mai mare parte a călătoriei dezlegând un rebus... numai că era în zadar.

— Ce vrei să spui? întrebă Twiggy.

— Pai... nu a putut să rezolve nicio definiție. N-a completat nicio pătrățică.

— Aha! exclamă Twiggy.

— Doar nu crezi...

— Folosea cumva un stilou?

Joe dădu din cap în semn de aprobare.

— Cerneală vrăjită! ziseră într-un glas.

*

— Ești sigură că e o idee bună? o întrebă Joe, umflându-și pernele și îndesându-le sub plapumă.

— O, da! răspunse Twiggy. Ai putea sa apeși un pic perna aia. Acum e bine... Arată de parca ai dormi în pat. Nu cred că mama sau tatăl tău vor bănui ceva dacă-și vor vârî nasul pe ușă.

— Mama și tatăl meu *vitreg,* o corectă Joe, și nu asta am vrut să spun.

— Atunci ce?

Twiggy deschise geamul și scoase mâna afară, ca să vadă dacă mai ninge.

— Ești sigură că o să poți controla mătura aia cu amândoi călare pe ea?

— O să-mi dau toată silința, zise ea. O fi ea luată la mâna a doua, dar este o măturică zdravănă. Și binevoitoare, de asemenea.

Twiggy își coborî vocea și șopti:

— Numai că nu e prea *rapidă.*

— Aș putea trece eu mâine pe la tine. Mi-ar lua doar vreo douăzeci de minute de mers pe jos...

— Nu, zise Twiggy ferm. Trebuie să mergem acum, când ceilalți nu sunt acasă. Habar n-au că ți-am dat înapoi memoria. Winifred s-ar înfuria dacă ar afla. Nu se vor întoarce de pe Muntele Sfintei Agnes până-n zori, așa că vom putea să răsfoim în voie un exemplar din *Cine-i vrăjitoare?!* și să vedem dacă e trecută femeia asta.

— E ca un fel de *Who's Who?* întrebă Joe.

— Ăăă... da, așa cred. Când te alături unui sabat, îți trimiți datele personale editoarei volumului *Cine-i vrăjitoare?!* și ea te trece imediat în el. Există și un scurt paragraf despre mine la pagina patru sute șapte.

Twiggy zâmbi timid și se înroși până-n vârful urechilor.

— Mă întreb cine-o fi femeia aia, zise Twiggy încălecând pe mătură. Nu m-aș mira dacă s-ar dovedi că este membră a Sabatului Viperei. Asta ar explica de ce avea un șarpe în poșetă – și de ce a desenat o viperă pe valiza ta.

Twiggy mângâie coada maturii.

— Hai, suie-te, și ține-te bine!

Joe stinse lumina, își trase fermoarul de la geacă, se urcă pe mătură și o prinse de mijloc pe Twiggy. Aruncă o privire la smocul de nuiele din spatele său.

— O vrăjitoare adevărată n-ar trebui să aibă o pisică în spatele ei? o întrebă el mucalit.

— O, nu pomeni de asta! zise Twiggy. Și-așa a fost destul de greu să le conving să-mi dea mătura asta. Ar fi trebuit să mă învețe să fiu vrăjitoare, dar ele mă tratează ca pe o sclavă. Îmi petrec toată ziua scriind foițe, lustruind cizme și preparând la nesfârșit cești de ceai de urzică-moartă. Până acum, am luat doar trei lecții de zbor. În regulă, mătură, sus, sus și... pe-aici ți-e drumul!

Înainte ca Joe să apuce să se răzgândească, mătura se ridică, se suci ușor spre stânga și țâșni înainte.

— Picioarele sus, coatele pe lângă corp, zise Twiggy în timp ce mătura își făcea drum prin fereastra cea mică.

Odată ieșiți afara, mătura se lupta, smucindu-se să nu coboare pe pământ. Apoi Twiggy trase de coada măturii și urlă cu voce panicată câteva cuvinte. Mătura tremură ușor, își mișcă mănunchiul de nuiele și începu să urce.

Lăsară în urmă gradina lui Joe, zburară apoi razant pe deasupra unui acoperiș (evitând cu greu hornul) și virară la dreapta. Joe privi în urmă. Printre fuiorii învârtejiți de fulgi de nea de-abia dacă putea întrezări câteva luminițe. La porunca lui Twiggy mătura se lăsă mai jos, iar Joe observă că urmau linia felinarelor de pe marginea străzii. Vântul îl biciuia, iar fulgii îi

ardeau obrajii, dar el abia dacă băga în seamă disconfortul. Un amestec straniu de teamă și exaltare clocotea în el și, când în sfârșit aterizară, nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— Ai pățit ceva? întrebă Twiggy în timp ce deschidea ușa dărăpănată, de culoare violet, cu o atingere a baghetei. Cred ca ți-a înghețat fața.

— N-am nimic! zise Joe. Ascultă, a fost fantastic! Parcă spuneai că mătura ta e înceată. A zburat cu vreo suta și ceva de kilometri pe oră!

— Mă bucur ca ți-a plăcut, zise Twiggy, dar să știi că măturile mai noi pot să meargă *mult* mai repede decât asta.

*

— Vag, zise Twiggy, trecându-și cu repeziciune degetele peste indexul de la sfârșitul tomului *Cine-i vrăjitoare. Foarte* vag, Vespertine, Violent... aah, aici... Sabatul Viperei. Sunt treisprezece articole sub el. N-ar trebui să ne ia prea mult ca s-o identificam pe misterioasa noastră pasionata de cuvinte încrucișate.

Twiggy își linse degetul arătător și începu să răsfoiască volumul gros, îmbrăcat în piele, în timp ce Joe se rezema de o perniță și își sprijinea picioarele de-un teanc de cărți pus de Twiggy între cele doua fotolii.

— De ce unul e roșu, iar celălalt albastru?

— Ce? întrebă Twiggy, a cărei privire alunecă asupra unei pagini.

— Fotoliile. Nu prea... se potrivesc, nu crezi?

Joe căscă și pleoapele începură să i se închidă.

— Patsy și Rose, zise Twiggy, fără să-și ridice ochii. Patsy e înnebunită după roșu, iar lui Rose îi place albastru. Sunt foarte încăpățânate. Ar fi trebuit să le vezi bătându-se când a trebuit să alegem culoarea ușii de la intrare. Amândouă și-au îndreptat în același timp bagheta spre ea. De aceea e violet... Bine, femeia aia avea un ochi acoperit?

— Hî?

Twiggy oftă.

— Joe, sper că n-ai de gând să adormi. Cred că știi că e important.

Joe clipi de câteva ori și încercă să pară vioi.

— Nu, nu avea niciun ochi acoperit. În niciun caz.

— Așa, deci nu a fost... Olive Creeper. Să vedem... pagina cincizeci și nouă...

Joe își plimbă ochii peste focul din șemineu și peste harta Insulelor Britanice. Se încruntă văzând numărul mic de steguleţe înfipte în ea.

— Cum se face că sunt atât de puține vrăjitoare?

— Nimeni nu știe. Numărul lor a tot scăzut în... da... în ultimii douăzeci de ani. E îngrijorător. Ah!... părea alergică la sfeclă?

— Cum să-mi dau seama de asta?

— Corect! Ei bine, dar ai observat cumva dacă avea vreun dinte?

— Sigur că avea!

— Atunci, asta o scoate din discuție pe Lottie Grouch. Se pare că i-au căzut dinții în 1950. A fost izbită în gură de o rachetă vrăjită de tenis. Oribil. Hm...

Twiggy mai dădu câteva foi deodată.

— Deci, ce te face atât de specială? întrebă Joe, ridicându-și picioarele de pe vraful de cărți și luând-o în mână pe cea de deasupra.

Era exemplarul broșat al lui Twiggy din *Cartea lui Mabel*. Se deschise la o poțiune pentru vindecarea Bolilor înspăimântătoare.

— Ce vrei să spui?

— Pai, mi se pare că arăți normal, mărturisi Joe. Cum se întâmplă ca o persoana să devină vrăjitoare? Cum îți capeți puterile magice?

— A, păi, nu știu sigur, zise Twiggy. Se întâmplă sau nu, pur și simplu. *Așa*... Îi creștea cumva anghinare din urechi?

— Atunci, nu e ceva din familie?

Twiggy dădu din cap nervoasă.

— Patsy zice că e ceva întâmplător. Joe, acum concentrează-te! Îi creștea anghinare...

— Nu.

— Ești sigur?

— Cred că aș fi observat.

Twiggy îi aruncă o privire.

— Corect, dar ce zici de asta atunci – Harriet Perkins. Are patruzeci și șase de ani, culoarea ei preferata e roz... are ca animal de companie un șarpe care se poate transforma într-o mulțime de instrumente de scris... iar printre hobby-urile ei se numără colecționarea de cazane vechi și rezolvarea rebusurilor dificile.

— Da. Asta pare să fie, zise Joe îndreptându-și spatele.

— Bine.

Twiggy zâmbi cu gura până la urechi.

— În sfârșit, ajungem undeva. Acum, spune-mi tot ce s-a întâmplat în trenul ăla...

CAPITOLUL OPT
Scena unei crime

— Încă nu pot să cred că bărbatul cu telefonul mobil era tot o vrăjitoare, zise Joe, întinzându-și brațele deasupra capului și căscând. Pot bărbații să fie vrăjitori?

— O, sigur că da, zise Twiggy. Dar nu multe sabaturi le permit să li se alăture. Vrăjitoarele femei pot fi foarte înfumurate și pot avea reguli foarte rigide, știi? E destul de nedrept, zău așa. O să întâlnești vrăjitori doar în sabaturile moderne de azi.

— Voi îl aveți pe Ulfric, nu?...

— Sau cele care sunt cu adevărat disperate, încheie Twiggy. Nu prea suntem pretenționși aici la Urzica-Moartă. O, Joe... dac-am putea avea un al șaselea membru am putea fi tratați ca un sabat adevărat. Vezi, de-aia am fost azvârlite din Stubble End. Cele din Pipistrelle se dădeau în vânt după sat și asta a fost. Au spus că sunt mult mai îndreptățite să stea acolo. Dora Benton ne-a numit „o adunătură pestriță de perdanți".

— Un picuț cam dur... adică, să vă facă să vă mutați din casa voastră, observă Joe.

— O, nu. Locuim în aceeași casă, zise Twiggy. A trebuit doar s-o mutăm, asta-i tot. Vraja e destul de complicată. Separă două clădiri și o strecoară pe-a noastră între ele.

— Și vecinii nu observă?

— În general, nu... dacă alegi locul potrivit. Oamenii obișnuiesc să-și vadă de drum, cu ochii în pământ, nu-i așa? Cu toate astea, l-am cam speriat pe lăptar, dar Winifred a presărat niște Praf de Zăpăcit pe pragul nostru de la intrare și asta a dat rezultate. Bietul lăptar era așa buimac, încât nu-și putea aminti dacă fusese sau nu acolo vreo casă.

— Trebuie să fie nemaipomenit să fii vrăjitoare! zise Joe cu invidie.

Twiggy zâmbi.

— Da, uneori, dar, cum să zic, poţi fi destul de singur...

Uimit de tristeţea din glasul ei, Joe se uită la Twiggy. Stătea tolănită în fotoliul albastru, cu picioarele atârnând peste braţul acestuia. Avea o privire pierdută. Tunica sa neagră era plină de petice şi decolorată, ciorapii negri de lână îi erau găuriţi, iar cizmele – julite şi murdare de noroi.

Joe se gândi la ceilalţi membri ai Sabatului Urzicii-Moarte. Niciunul nu era de-o vârstă apropiată de-a ei şi, deşi nu se purtau urât cu ea, Urzicile-moarte o considerau, fără-ndoială, o subalternă: o servitoare care trebuia să facă ce i se spune. Îşi aminti expresia entuziastă de pe chipul ei, când năvălise în casa lor cu tricicleta vrăjită. Twiggy nu fusese nici cât negru sub unghie supărată pe el când se ciocnise de taburetul ei şi-o răsturnase. Se purtase de parcă sosirea lui fusese cel mai senzaţional lucru care se întâmplase în anul acela. Poate pentru ea, chiar aşa şi era.

— Pretinzi, aşadar, că bărbatul cu telefon mobil nu e nimeni altul decât Aubrey White? zise Joe.

— Da, încuviinţă Twiggy, consultând *Cine-i vrăjitoare?!*. Şi reiese că Aubrey White este chiar conducătorul Sabatului Viperei. E ceva întru totul neobişnuit ca un bărbat-vrăjitor să ocupe o astfel de funcţie. Trebuie să fie *extrem* de deştept.

Joe se gândi la călătoria cu trenul. Lui i se păruse că omul era genul prietenos, mai degrabă zăpăcit, şi niţel cam prostănac.

— Nu mi s-a părut aşa inteligent, murmură Joe. Eşti sigura că el *a fost?*

Twiggy îşi drese glasul.

„Aubrey White“, citise ea, urmărind cu degetul pe pagină, „s-a născut la Leatherhead. Are tatuată o viperă cu corn pe încheietura mâinii stângi“...

— Mmm... asta se potriveşte, confirmă Joe. Am crezut ca e litera „S“, dar s-ar putea să fi fost, de fapt, un şarpe.

„În ciuda programului încărcat pe care-l are, în calitate de conducător al Sabatului Viperei, a promovat de curând

examenele de chiromanție, și studiază pentru a deveni vrăjitor profesionist la cursurile serale“... bla-bla-bla... ah... aici am rămas... „Aubrey este înnebunit după *dropsuri,* prăjituri și alte fleacuri“... Vezi, ți-am spus eu, îi aminti triumfătoare Twiggy.

— Nu pot să neg, admise Joe. Bărbatul din tren avea într-adevăr o pungă cu bomboane. Dar încă nu sunt pe de-a-ntregul convins.

Twiggy ridică din umeri. Apoi se aplecă și scoase un dicționar verde și jerpelit din vraful înalt de cărți de pe covorașul din fața șemineului. I-l dădu lui Joe.

— N-ai vrea să cauți „chiromanție“, te rog. Nu știu ce-nseamnă.

Twiggy îi spuse cuvântul pe litere.

— Acum tot ce-avem de făcut este să aflăm cine-i femeia fermecătoare.

Își trecu degetul peste indexul din *Cine-i vrăjitoare?!.*

— Poate nu face parte dintr-un sabat. Aici nu e niciun coș pentru pisici sau creion roșu de buze sau... cum ai zis că erau cizmele ei?

— Negre cu vârful ascuțit, zise Joe, cercetând dicționarul. Știi, păreau pline de viclenie.

— Șirete, nu? zise Twiggy.

Lui Joe i se făcu pielea de găină.

— Am... Am văzut-o azi în ceainărie?

— Pe cine? Pe bătrâna Șireată?

— Mda... am încercat să ascult ce vorbea cu cineva. Pe Șireata o enervase cineva, asta-i sigur. N-am prea înțeles ce spunea, dar mi-a dat fiori. Nu m-aș mira dac-aș afla că e vrăjitoare.

— O, crede-mă, este vrăjitoare, zise Twiggy convinsă, și se pare că Șireata s-a luat la bătaie în tren cu cei doi membri ai Sabatului Viperei. Parcă ai spus că s-a oprit lumina în vagon, corect?

— Da, încuviință Joe, când trenul a oprit în gara Stubble End.

— Unul dintre ei trebuie să fi făcut Vraja de Eclipsare, zise Twiggy, pentru ca restul pasagerilor să nu poată vedea ce se petrece. Totuși, a fost cam riscant. Nu e prea înțelept să practici magia în fața... cum să-ți explic eu... a celor *ca tine.* Poate stârni

vâlvă.

— Apoi am văzut scânteierile acelea de lumina... ca și cum cineva ar fi aprins niște chibrituri...

— Baghetele, zise Twiggy pe un ton atoateștiutor. Probabil că-și făceau unii altora vrăji într-o veselie...

— Eu n-am auzit nimic, zise Joe. De fapt, era o liniște de mormânt.

— O luptă în tăcere, zise Twiggy. Durează ani de zile ca să o stăpânești. Doar cele mai experimentate vrăjitoare o pot face.

— Crezi că șarpele și pisicile din coș...

— Au participat și ele la încăierare, după câte se pare. Reamintește-mi ce s-a întâmplat când s-a aprins din nou lumina...

— Ăăă... atunci m-am dat jos din tren, zise Joe. Tot ce-am văzut a fost silueta Șiretei stând la geam.

— Nici urmă de Harriet sau Aubrey?

— Îî... nu i-am văzut. Nu.

— O, Doamne! zise Twiggy încetișor.

Joe înghiți în sec. Nu-i venea să întrebe ce s-ar fi putut alege de cei doi. Era limpede că pierduseră lupta cu Șireata. Încercă să nu se mai gândească la soarta Viperelor și-și vârî nasul în dicționar unde găsi cuvântul pe care-l căuta.

— „Chiromanția este o modalitate de a prezice viitorul", citi Joe cu voce gravă, „prin studierea liniilor din palma unei persoane"...

— O, exclamă Twiggy, ce interesant! Acum uită-te după Bețișoarele Sorții. Am vrut ieri să verific ce înseamnă, dar am uitat.

— Bețișoarele Sorții, repetă Joe, încruntându-se. Am mai auzit undeva de astea...

— Patsy le-a pomenit în Descântecul de Rupere a Vrăjii, zise Twiggy. Când a transformat la loc tricicleta în mătură.

— Mda... posibil, zise Joe, fără convingere.

Se uită în dicționar, dar nu găsi cuvântul pe care-l căuta. Să știi că nu e trecut aici.

— Trebuie să fie!

— Ei bine, nu e, zise Joe cu voce obosită.

Îi arată dicționarul lui Twiggy.

— Vezi, nici pomeneala de Beţişoarele Sorţii.

— Ce ciudat!

Joe oftă.

— Acum putem să ne oprim? Seamănă prea mult cu temele pentru acasă. Ai ceva de mâncare? Sunt leşinat de foame.

— S-ar putea să mai fi rămas ceva din budinca de Yule, zise Twiggy, închizând volumul *Cine-i vrăjitoare?!* şi ridicându-se din fotoliu. Şi ţi-aş mai putea face un ceai de urzică-moartă...

— Fără ceai, mulţumesc, zise repede Joe.

Scoase limba ca să vadă dacă mai era verde de la dușca pe care-o băuse noaptea trecuta.

— Îţi spun sincer că n-am băut niciodată ceva mai dezgustător.

*

Joe auzi zgomote din bucătăria, a cărei uşă era ascunsă în spatele unui fişier. Apoi Twiggy îşi făcu apariţia cu o farfurie mânjită de ceva cafeniu.

— Sunt sigură că pe farfuria asta era o felie mare de budincă de Yule, dar a dispărut, bombăni Twiggy, îndreptându-se spre Joe. N-au mai rămas decât firimituri. Ceva nu e în ordine, zise ea sumbru.

— Serios? se miră Joe, care stătea lângă biroul lui Patsy.

Ţinea în mână săculeţul de catifea cu ochelarii magici, pe care Twiggy îl rugase să-i pună la loc în sertarul de sus.

— Cred că ar trebui să te uiţi la *asta.*

Twiggy rămase cu gura căscată.

— Cum naiba s-a întâmplat una ca asta?

Pe biroul lui Patsy era aceeaşi harababură ca de obicei. Tot felul de borcane şi sticluţe stăteau alături de farfurioare pline de prafuri, şi stative de eprubete cu lichide tulburi. În faţa acestor recipiente se afla un caiet de notiţe care zăcea deschis la o anumită pagină. Patsy mâzgălise în partea de sus a foii „Poţiune de Recreştere“. Biroul era plin de pete şi zgârieturi, dar ceea ce merita, într-adevăr, atenţie era o picătură de mărimea unei

alune, de culoare verde-pal. Chiar de sub această picătură ieșea o rămurică de copac, cu frunzulițe ovale și lucioase încolțind pe ea.

— Fag, zise Twiggy, cu disperare în glas.

Rupse o frunzuliță și o lăsă să cadă pe podea.

— La fel ca biroul, desigur.

Twiggy oftă și-și duse o mână la frunte.

— Asta înseamnă c-o să avem necazuri.

Joe se uită la caiet.

— Poțiune de Recreștere, murmură el. Încerci să-mi spui că biroul a început să se transforme la loc în copac?

— Da, zise Twiggy. Chiar așa. E vorba de noua poțiune a lui Patsy, cea la care i-am promis c-o s-o ajut. Dar te-am urmărit pe tine prin Canterbury. E cu adevărat mândră de ea și nu-i de mirare! Dacă s-ar fi vărsat mai mult decât picătura de pe birou, am fi avut un copac care ieșea prin acoperiș.

— Oare merge și cu asta? întrebă Joe, scoțând o bucată mică de metal din buzunar. Tatăl meu vitreg mi-a arătat ce a găsit cu detectorul său de metale. A trebuit să mă prefac interesat și mi-a dat-o mie. Zicea c-ar putea fi o bucățică dintr-o monedă veche sau ceva de genul ăsta. Aveam de gând s-o arunc.

Înainte ca Twiggy să-l poată împiedica, Joe cufundă bucățica înnegrită de metal auriu în Poțiunea de Recreștere. O luă apoi în palmă și privi cum se mărește și se transformă într-un mic pandantiv triunghiular, cu o piatră de culoare roșu-închis, în mijloc.

— Ua! Gordon o să-nnebunească atunci când o să-i arăt chestia asta! Trebuie să fie foarte-foarte veche! Cred că e aur adevărat – iar piatra, granat. Uită-te și tu, Twiggy! Poțiunea asta e minunată!

— Of, zise Twiggy. Mmm.

Joe era dezamăgit că ea nu se arăta câtuși de puțin interesată de pandantivul lui. În schimb, părea s-o fascineze lăstarul. Se holba la el cu o expresie confuză pe chip. Apoi aruncă o privire la farfuria goală pe care-o ținea în mână. Făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

— Joe, zise Twiggy, apucându-l de braț.

Apoi se uită îngrijorată înjur.

— Ce e? o întrebă Joe.

— Șșș!

Twiggy duse un deget la buze.

— S-ar putea să mai fie încă aici, îi șopti ea.

— Cine? întrebă Joe, în timp ce se ferea ca Twiggy să-i acopere gura cu mâna. Ce vrei să spui?

— Hoții, șopti fata. Am fost prădați.

— Ești sigură?

Se uită în jur, la haosul din încăpere, încercând să-și dea seama dacă cineva scotocise prin lucrurile vrăjitoarelor. Camera părea neschimbată: o învălmășeală de cărți, hârtii, ornamente stranii și mult prea multă mobila pentru un spațiu atât de modest. Îi era imposibil să spună dacă era ceva nelalocul lui.

— Absolut! șopti Twiggy îmbufnată. Au furat ultima bucată de budincă de Yule și au luat Poțiunea de Recreștere a lui Patsy. Când a plecat la Muntele Sfintei Agnes, aceasta se afla pe biroul ei într-o sticluță conică. M-a făcut să-i promit că n-o să mă ating de ea. Hoții trebuie s-o fi șterpelit în noaptea asta, când eu am venit sa te aduc aici. Ei trebuie să fi vărsat picătura asta de poțiune.

Twiggy studie cu nervozitate încăperea.

— Mă întreb pe ce altceva or fi pus mâna. Poate chiar acum ne privesc.

*

— Asta e! zise Joe în timp ce cobora tropăind scările în spirală. Am cercetat toată casa și nu este nimeni aici. Nu aveți vreo poliție a vrăjitoarelor sau pe cineva pe care să putem chema?

— Nu, răspunse Twiggy, strângând bagheta în mână și ținând-o în față. Dar cred că ar trebui să-i trimit cât mai repede o frunza lui Winifred și celorlalți.

Deodată îl apucă pe Joe de braț și țipă isteric:

— Oh, dar am rămas fără cerneală vrăjită!

— Nu poți folosi cerneală obișnuită? îi propuse Joe calm. La

urma urmei, e o urgență.

— Ai dreptate. Așa o să fac. Cerneală obișnuită. Bună idee!

Twiggy se duse la biroul ei și îl deschise. Ei, și-acum, oare unde am pus frunzele alea nescrise...

— E o rușine ce s-a întâmplat cu sipetul lui Ulfric! zise Joe, ghemuindu-se în spatele biroului lui Ulfric, și trecându-și degetele peste ușa spintecată a cufărului de lemn. Încuietorile fuseseră sparte și lucrurile dinăuntru zăceau aruncate pe podea. Borcane cu pâcle colorate înăuntru alunecaseră în câte un colț întunecat sau ajunseseră sub biroul lui Ulfric. Joe începu să le adune și să le așeze cu atenție la loc în cufăr. Apoi ridică niște cărți care fuseseră azvârlite.

Se apropie de un jurnal gros ale cărui foi fragile, îngălbenite, se desprinseră din cotor. Pe una din pagini era o urmă de pantof, iar Joe o șterse cu degetul. Dedesubt se puteau citi notițele zilei de 31 august, scrise cu nouăsprezece ani în urmă. Cuvintele fuseseră scrise cu o cerneală de culoare indigo, ușor decolorată.

— „Cereale cu lapte la micul dejun", citi băiatul. „Participat la licitația de la Ilfracombe. Achiziționat un obiect extrem de rar – aparținând lui F.F.! Gogoșele cu unt la ceai. Baie. Culcare."

Joe zâmbi. Se pare că Ulfric nu vorbise niciodată prea mult Strecură pagina între celelalte și le vârî pe toate între copertele îndoite.

— Am terminat! zise Twiggy, punând deoparte stiloul și recitind mesajul scris pe frunză. Îți mulțumesc că ai mai strâns pe-aici, Joe. Au cam făcut mizerie hoții, nu? Ce urât din partea lor să spargă încuietorile de la cufărul lui Ulfric. O simpla Vrajă de Dezăvorâre ar fi rezolvat problema.

— Hm, făcu Joe și-i zâmbi lui Twiggy. Tu ai fi știut asta, nu-i așa? Doar și tu ai spart cufărul ăsta ca să furi borcanul în care se afla memoria mea.

— Poate, zise Twiggy, răsucindu-și o șuviță de păr pe deget dar nu a fost *furt*. Nu *propriu-zis*.

— A-ha! Dar cum se face, atunci? Cum ai reușit să scoți exact memoria de care aveai nevoie?

— E o chestiune de tehnică.

Twiggy își scoase capul pe geam și începu să fluiere.

— Ei? o întrebă Joe când fata își retrase capul.

Twiggy își încrucișă brațele.

— De ce te interesează așa de tare? Bine, bine, zise ea când îi zări privirea rugătoare. Dacă vrei cu adevărat să știi, este o problemă de concentrare. Îți fixezi bine în minte data și intervalul orar.

— Asta-i tot?

— Da, zise Twiggy iritată. Îmi pare rău că te dezamăgesc, Joe. De fapt, e foarte dificil. Odată ce-ai început vraja, nu-ți poți permite să te lași distras, pentru că altfel ai putea șterge toată memoria persoanei respective.

— De-aia nu te-ai putut întrerupe la bibliotecă, observă Joe, chiar dacă ți-ai dat seama că Lydia urmărea ce faci.

— Așa e, zise Twiggy.

Se holbă afară pe geam și o boare de vânt îi răvăși ușor părul.

— O, unde *ești,* Cuthbert?!

Joe puse jurnalul rupt deasupra unui vraf de cărți din cufărul de lemn al lui Ulfric. Apoi închise capacul, aranjă câteva obiecte de pe biroul lui Ulfric și se duse la fereastră lângă Twiggy.

— Ai dat de el? întrebă Joe.

— Nu, zise Twiggy, strângând o frunză în mână. Lui Cuthbert nu i-a luat niciodată atâta timp până acum. Nu înțeleg ce-l reține.

Își lăsă umerii în jos și oftă.

— O, Joe... măcar dac-aș fi rămas aici! M-aș fi putut ascunde când au intrat hoții. Aș fi știut cel puțin cine sunt. Cum o să-i explic toate astea lui Winifred? O să vrea să știe unde mă aflam când s-a produs spargerea. O să trebuiască să-i destăinuiesc totul. Ar putea chiar să mă alunge din Sabatul Urzicii-Moarte...

— Sunt sigur că Winifred nu va face asta, o liniști Joe. E păcat că nu aveți un câine de pază. Câinele meu, Hamish, ar fi lătrat la cel mai mic semn al unui intrus.

— Măcar dacă Rose ar fi lăsat-o acasă pe Ishtar, mai zise Twiggy.

— Da, încuviință Joe, atingându-și locul în care, cu o zi în urmă, își înfipsese pisica ghearele.

— O, asta e! Squib. Uitasem de el.

— Cine? întrebă Joe.

— Squib e pisoiul lui Patsy, îi explică Twiggy, recăpătându-și culoarea din obraji. Ea îl transformă întruna în altceva... bietul motan! Lipsește de câteva săptămâni și pun pariu că e undeva în camera asta. Trebuie să fi văzut *totul*.

— Și la ce folosește asta? o întrebă Joe. Doar dacă nu cumva știi la perfecție limba *pisicească!*

Un rânjet satisfăcut apăru pe fața lui Twiggy.

— Să nu-mi spui c-o știi! zise Joe. Chiar poți să vorbești cu pisicile?

— O, da! recunoscu Twiggy. E ușor. Să-l provoc la discuție pe Squib nu va fi o problemă.

Examină cu atenție încăperea înțesată de lucruri și zâmbetul îi păli.

— Desigur, mai întâi va trebui să-l găsim.

CAPITOLUL NOUĂ
Târgul de la Miezul Nopții

Pe biroul lui Winifred se aflau două grămezi de agrafe de birou; Joe alese o agrafă din grămada mai mică și o ridică.

— Un pic mai sus, te rog, îi zise Twiggy, umezindu-și buzele și pregătindu-se să-și îndrepte bagheta spre agrafă.

Joe își simțea capul greu de somn și nu reușea să țină agrafa dreaptă în mână.

— Concentrează-te, Joe, îi zise Twiggy. Trebuie s-o ții nemișcată.

— Gata? o întrebă Joe.

Fără s-aștepte vreun răspuns, Joe aruncă o privire la exemplarul din *Cartea lui Mabel,* care era deschis pe biroul din fața lui.

— „În numele Pietrelor Destinului...“ recită el cu un aer obosit.

— E-n regula, îl întrerupse Twiggy. Mulțumesc, de-acum am învățat-o pe dinafară.

— Trebuia să mă gândesc la asta, zise Joe morocănos. În definitiv, aceasta este a o suta cincizeci și noua agrafă. Nu poți să-ți fluturi pur și simplu o dată bagheta pe deasupra tuturor? Ar fi mult mai rapid.

— Știi că vraja nu merge așa, Joe. Poți s-o faci doar cu un obiect o dată. Acum, ține dreaptă agrafa...

Își drese glasul și începu:

În numele Pietrelor Destinului
și al Bețișoarelor Sorții,
recapătă-fi

fostul tău sine!

Vârful agrafei scoase un sfârâit și câteva scântei amărâte pâlpâiră deasupra ei. Nu se întâmplă nimic.

Joe se holbă la Twiggy și lasă agrafa în grămada mai mare.

— Surpriză! Surpriză! exclamă el. După cum ți-am mai spus, nu cred ca Patsy și-ar fi transformat pisica într-o agrafă de birou. Ce-o să zică Winifred când o să descopere că i-ai distrus fără rost statueta furnicarului-african?

Twiggy nu-l băga în seama.

— Următoarea! i-o taie Twiggy scurt.

— Bine, bine. Oricum, au mai rămas doar câteva.

Peste vreo doua minute, Twiggy încheiase de rostit Descântecul de Rupere a Vrăjii asupra fiecărei agrafe din sediul Sabatului Urzicii-Moarte, și niciuna din ele nu se dovedi a fi o pisică neagră pe nume Squib.

— Și-acum, ce mai facem? o întreba Joe, acoperindu-și un căscat uriaș cu dosul palmei. Ai încercat cu prețul de la intrare, cu trei benzi de magnetofon, cu toate sticluțele de pe biroul lui Patsy și cu o suta șaizeci și șase de agrafe de birou – asta dacă am numărat eu corect. Te rog, nu-mi spune ca o să începi cu acele de gămălie!

— Atunci, sugerează *tu* ceva! zise Twiggy, uitându-se disperată prin cameră. Squib a dispărut acum două săptămâni – căutam deci un obiect care și-a făcut de curând apariția, ceva ce poate fi ușor trecut cu vederea...

— Dar, spune-mi și mie, cine e Mabel asta? întrebă Joe, în timp ce răsfoia îmbufnat cartea ei.

— Mabel Crump este cea mai mare vrăjitoare care-a existat vreodată, îi răspunse Twiggy, în timp ce îndrepta bagheta spre un prespapier dintr-o piatră cu puteri magice, și murmura în șoaptă descântecul. Prespapierul rămase neschimbat și Twiggy oftă.

— Mabel a trăit în epoca elisabetană. Știi, era uimitor de sclipitoare. Cele mai multe dintre descântecele și poțiunile pe care le folosim noi au fost inventate de ea cu sute de ani în urmă. Și Patsy e într-un fel o inventatoare, iar Mabel este, fără

discuție, eroina ei! Ai grijă, n-o îndoi! zise Twiggy când Joe întoarse cartea să studieze prezentarea de pe copertă.

— „În 1596, la frumoasa vârstă de douăzeci și doi de ani", citi Joe, „Mabel Crump a scris cea mai valoroasă carte din istoria literaturii vrăjitoarelor: *O carte de descântece, poțiuni și alte chestiuni vrăjitorești,* care, mai târziu, a primit un titlu mai simplu, *Cartea lui Mabel.* De la traducerea ei, în 1848, *Cartea lui Mabel* a devenit, în toată lumea, un bestseller."

Twiggy dădu din cap, cu mândrie.

— Și n-o să ghicești *niciodată* unde s-a născut!

— Unde? o întrebă Joe.

— La Stubble End.

— O, deci de-*asta* vrea toată lumea să locuiască acolo! zise Joe. E locul de naștere al faimoasei Mabel Crump.

— Da, admise Twiggy. Vezi tu, e o mare onoare!

— Stai un pic! zise Joe, recitind informațiile de pe copertă. Mabel era englezoaică, nu?

— Mda, zise Twiggy, evaziv, aplecându-se peste umărul lui Joe.

— Atunci de ce-a fost nevoie să fie tradusa cartea?

Joe făcu ochii mari.

— Și de ce n-a fost tradusă timp de peste două sute cincizeci de ani?! A fost scrisă în vreun cod sau ceva de genul ăsta?

— Nu, zise Twiggy, ridicând vaza cu buruieni veștejite de pe biroul lui Winifred.

— Păi, atunci de ce?

— Chiar vrei să știi?

— Da.

— Bine... Mabel avea un scris îngrozitor. Nimeni nu putea înțelege un cuvânt! Și-atunci, cam acum două sute de ani, un specialist în lingvistică s-a ocupat de carte și a reușit să-i dea de cap. A fost o muncă de-o viață, ține minte!

— Așa deci, zise Joe dezamăgit.

— Aici! zise Twiggy. Ține asta.

Luă în mână o plantă ofilită, cu frunze în formă de inimă.

— Nu e prea drăguță, nu? observă Joe, ridicând-o. Nu știu de ce s-a mai obosit Winifred s-o pună și pe *asta* în vază. Eu aș fi

azvârlit-o direct în grămada de gunoi din grădină.

— E o urzică-moartă, zise ofuscată Twiggy. Winifred ține întotdeauna una pe biroul ei. În definitiv, *este* emblema noastră. Știu că nu e prea inspirată...

Rosti Descântecul de Rupere a Vrăjii și își flutură bagheta.

Pe măsură ce scânteile verzi atingeau frunzele veștejite se auzi un sunet șuierător și o pereche de firișoare mici și negre începură să-și facă apariția din frunze, îngroșându-se și ramificându-se, până când Joe se pomeni ținând în mână o urzică-moartă acoperită cu blană neagră. Planta continuă să crească și să se zvârcolească. Apoi apărură două protuberante micuțe, triunghiulare. Creatura îmblănită se făcea din ce în ce mai grea, așa că Joe se văzu silit să-și coboare brațele și s-o sprijine în poală. Niște gheare ascuțite îi pătrunseră în palmă, făcându-l să țipe. Apoi, doi ochi verzi scăpărară și se holbară la el.

— Squib! strigă emoționată Twiggy.

Motanul își ciuli urechile și, când fata îi atinse blana zburlită, o scuipă.

— Uită-te la tine. Ai labele ude! Oare cât ai stat în vaza aia? O, dragule, zise Twiggy în timp ce Squib o zgâria pe mână.

— Nu prea e în formă, nu?

— Poți să-l acuzi? zise Joe, scărpinând ușor motanul sub bărbie.

Squib dădu din coadă și se cuibări mai bine în poala lui Joe. Închise ochii și începu să toarcă.

— Ei bine, se pare că te place.

— Probabil din cauza că nu sunt vrăjitoare, zise Joe, mulțumit în sinea lui. De ce nu-i dai lui Squib o farfurioară cu lapte sau ceva de mâncare? Apoi poți să te-apuci să-l întrebi ce vrei...

— O, da... ăăă, bine.

Twiggy dispăru în spatele dulapului și reapăru peste câteva clipe cu o farfurioară roșie ciobită. Câțiva stropi de lapte se prelinseră pe podea, în timp ce așeza farfurioara sub biroul lui Winifred. Squib se ridică în picioare în poala lui Joe și se întinse. Apoi adulmecă aerul, sări ușor pe podea și începu să lingă

laptele cu limbuța sa roz.

— Mai e o miii...că problemă, zise Twiggy, agitându-se.

— Ce vrei să spui? o întreba Joe.

— Hm... nu pot să-l întreb nimic pe Squib acum, pentru că am rămas fără Lingo Liquorice. Vezi tu, fără el nu sunt în stare sa înțeleg ce spune.

— Pân-acum n-ai pomenit nimic, cum c-ai avea nevoie de tâmpenia asta de lingo cum-i-o-mai-zice...

— Am putea ieși să facem rost, adăugă repede Twiggy... Târgul de la Miezul Nopții e chiar după colț. Nu ne va lua mult.

— Dar e trecut de miezul nopții, zise Joe privindu-și ceasul.

— Nu contează. Târgul ține până-n zori.

Twiggy își îmbrăcă paltonul negru și jerpelit.

— Hai, Joe!

— Nu crezi că ar trebui să rămână cineva aici cu Squib? o întrebă el. Biata pisică e încă șocată... și dacă se întorc hoții?

— Squib o să se ascundă dacă aude zgomote ciudate! Sau... aș putea să încerc să-l transform într-un...

Pisica mârâi când Twiggy ridică bagheta.

— Nu cred c-ar fi o idee prea bună, zise Joe, înșfăcându-i bagheta. În regulă, ai câștigat O să vin cu tine. Totuși, ai face bine să închizi fereastra, înainte să plecăm.

— Mă-ntreb ce i s-o fi întâmplat lui Cuthbert, zise Twiggy cu tristețe-n glas, sfărâmând frunza pe care scrisese mesajul, și aruncând-o la coș.

*

Ninsoarea aproape încetase. Din când în când, câte un fulg de nea rătăcit trecea pe lângă nasul lui Joe și se făcea nevăzut în zăpada care se așternuse deja pe caldarâm. Stratul alb și pufos nu înghețase încă, așa că adidașii băiatului scârțâiau înăbușit când pășea.

Luna albise tot ce nu fusese acoperit de zăpadă și, când Joe aruncă o privire spre Twiggy, văzu că fața ei căpătase o nuanță ușor argintie. Porțile neluminate erau învăluite de umbre întunecate. Singurele pete de culoare veneau de la felinarele ce

aruncau o lumină înșelătoare pe strada acoperită de nea.

Joe mergea alături de Twiggy cu mâinile vârâte în buzunare. Un pachet gol de chipsuri foșni preț de o clipă, apoi rămase nemișcat. O pisică traversă în goana strada și dispăru pe o alee întunecată. În rest, totul părea încremenit.

— Parcă ai spus că nu e departe, zise Joe cu voce scăzută.

Nu era nevoie să vorbească în șoaptă, dar nu voia să risipească liniștea de dinainte de revărsatul zorilor.

— Vezi micul pasaj boltit de acolo? întrebă Twiggy. Târgul de la Miezul Nopții se ține chiar acolo.

Când ajunseră în dreptul pasajului, Joe se sprijini de pietrele netede și reci și privi cu atenție într-o micuță curte interioară, încadrată din două părți de un zid înalt și în spate de un gard viu. Din câte putea băiatul să vadă, curtea era complet goală.

— Cred că am venit prea târziu, spuse el. Toată lumea s-a dus acasă.

Twiggy clătină din cap și-i zâmbi.

— Ascultă, zise ea.

Joe era frânt de oboseală, dar se hotărî să-i facă pe plac, măcar câteva minute. Își dădu jos gluga de la geacă, închise ochii și aşteptă.

La început, tot ce auzi era un clinchet foarte slab, ca acela făcut de niște clopoței aflați în bătaia vântului, undeva departe. Apoi, urmă un murmur confuz care deveni din ce în ce mai puternic, până când Joe reuși să deslușească glasuri distincte. Atunci deschise ochii.

Curtea nu mai era goală. Siluete înceţoșate fuzionau și se separau. Dar pe măsură ce le privea, imaginile deveneau tot mai clare. Până când Joe se trezi holbându-se la o piață în plină forfotă. Copertine de pânză vărgată, crestate pe margini, se încovoiau sub greutatea zăpezii proaspăt căzute. Dedesubtul lor, tarabe încărcate cu borcane și sticluțe, colivii și coșuri, oale și cazane. Lămpile se balansau și lumânările pâlpâiau. Oamenii mișunau în fața ochilor lui Joe.

Twiggy rânji și-l înghionti pe Joe.

— S-au dus acasă, ha? zise ea.

Joe ar fi vrut să se oprească la fiecare stand, dar Twiggy îl

trăgea întruna de mânecă până când se pierdură în mulțime. Spre deosebire de cumpărătorii obișnuiți, Joe observă că cei de aici erau îmbrăcați aproape în întregime în negru. Singurele pete de culoare.

Joe poposi lângă un stal de care erau atârnate ghirlande de vâsc și ienupăr. Fire de boboci de trandafiri fuseseră înfășurate în jurul picioarelor mesei și din copertina de pânză atârnau cristale de quartz ca să semene cu țurțurii de gheața. Joe ridică o punguță de condimente cu un miros apetisant.

— Ce-mi dai pe ea? îl întrebă bărbatul care stătea în spatele mesei.

— A... nu doresc... vreau să spun, nu am bani la mine, zise Joe, punând punguța la loc pe masă.

Bărbatul, care purta un tricorn pe cap, îi făcu lui Joe cu ochiul, înșfăcă niște portocale din galantar și începu să jongleze cu ele.

— Hei, auzi Joe o voce șoptindu-i la ureche. Credeam că ești în spatele meu. Îți amintești, sper, că trebuie să găsim Lingo Liquorice. Acum, vino!

Twiggy îl smuci atât de tare, încât Joe aproape că se împiedică în propriile-i picioare.

Trecură pe lângă o vrăjitoare bătrână, care-i zâmbi lui Joe, arătându-și singurul dinte. Turna cu polonicul un lichid fierbinte în niște căni cu capac.

— Sirop de hibiscus? zise ea către Joe.

Își cufundă polonicul în alt cazan.

— Sau poate preferi lapte fiert cu scorțișoară? Ce zici, băiete?

— Îmi pare rău, spuse Joe, ridicând din umeri.

În aer pluteau arome ce-ți lăsau gura apă și lui Joe începea să i se facă foame. Spera ca Lingo Liquorice – când aveau s-o găsească – să fie extrem de gustoasă.

— Ai vrea să guști un pic de mied[7] de dovleac? îl îmbie, plină de speranță, bătrâna vrăjitoare.

— N-avem timp, interveni iute Twiggy, smucindu-l pe Joe.

— Uită-te numa' la astea! zise Joe cu gura căscată, când trecură pe lângă o tarabă plină de cuști din lemn. În fiecare cușcă, pe o perna de pluș, stătea o pisică neagră, lucioasă. Nici

chiar Twiggy nu se putu abține să nu pocnească din degete printre gratii și să nu le mângâie blana.

— N-aveți voie să atingeți marfa! se răsti din spatele mesei o vrăjitoare înaltă, cu mutra acră.

Twiggy își retrase repede degetele.

— Javră bătrână, mormăi ea cu mojicie. O, Joe, vino s-o vezi pe asta!

Într-o cușcă din lemn de trandafir lăcuit, dormind pe o pernă de catifea violet, se afla cea mai frumoasă pisică pe care Joe o văzuse vreodată. Blana sa era neagră și lucioasă, cu excepția câtorva fire argintii din vârful urechilor și al cozii. Deranjată de șușoteala lui Joe și Twiggy, pisica deschise ochii.

— Uau! șopti Joe.

Se aşteptase ca motanul să aibă ochii verzi, ca ai lui Squib și Ishtar, dar pisica aceasta se zgâia disprețuitoare la el cu două boabe de aur pătat.

— Este un Motan-Cu-ochi-de-chihlimbar-și-vârful-de-argint, zise Twiggy cu venerație-n glas. Crema-cremelor între pisicile vrăjitoarelor! Sunt *incredibil* de scumpe. O, Joe... nu e *splendid?*

Motanul căscă de parcă l-ar fi plictisit laudele care i se aduceau. Apoi, ochii săi aurii se îngustară ca niște fante și se puse din nou pe dormit.

— Nu înțeleg de ce e așa de aglomerat, zise Twiggy, strecurându-se printr-un mic grup de oameni, strânși în jurul unei mese din colț. Toată lumea ar trebui să fie la ceremoniile de Yule. Se strecură pe lângă o femeie cu o plantă cu frunze țepoase, și se ridică pe vârfuri.

— Joe, unde ești?

— Chiar în spatele tău... au! se văită Joe, când o frunză îl înțepă în cap.

Își netezi părul și se duse lângă Twiggy care se afla în fața unei mese pline cu borcane înalte de sticlă.

— Liniștiți-vă, acolo! Nu e nevoie să vă împingeți, cucoană, se răsti un bărbat voinic, cu ochi strălucitori, purtând un șorț în dungi.

Își flutură lopățica și, apoi, lovi ușor cu ea în masă.

— Potoliți-vă, vă rog, doamnelor și domnilor. O să fiți toți serviți. Cine urmează?

Vreo nouăsprezece persoane strigară în același timp.

— Cred că tu urmai, domniță, nu-i așa? spuse bărbatul, ridicând o sprânceană spre Twiggy. Ce-ți pot oferi?

— Vă rog, aș vrea niște Lingo Liquorice.

— A! făcu bărbatul. Acum spune-mi, vrei din cea pentru lilieci, șobolani și pisici negre sau din cea pentru câini, broaște și arici? Deocamdată nu am decât aceste două sortimente.

— Pentru lilieci, șobolani și pisici negre... dacă sunteți amabil, ceru Twiggy politicoasă.

Bărbatul puse mâna pe câteva borcane și le răsuci spre el, ca să le vadă etichetele.

— Ăsta e, zise el, deșurubând capacul unui borcan și zâmbind.

— Puah, ce scârbos arată, șopti Joe, în timp ce-l urmărea pe bărbat scoțând cu lopățica sa câteva fâșii lungi și gelatinoase de culoare neagră, și punându-le într-o punga de hârtie.

— Ajung astea, domniță? întreba bărbatul, răsucind cu îndemânare capetele pungii.

Twiggy dădu din cap și întinse mâna.

— Așadar, ce-mi dai la schimb?

Twiggy se scotoci în buzunarul paltonului și scoase o cutie turtită de carton.

— Ceai de urzică-moartă, zise ea neliniștită. L-am făcut chiar eu.

— Pai... ăăă... asta-i super, tânără domniță.

Bărbatul luă pliculețele de ceai și îi dădu punga cu Lingo Liquorice.

— Mi-a făcut plăcere sa fac negoț cu dumneata. Cine urmează?

— Ce mod hazliu de-a plăti, zise Joe, după ce ieșiră cu greu din mulțime. Voi, vrăjitoarele, n-ați auzit de bani?

— A, nu ne batem noi capul cu asta, zise Twiggy. Să faci troc e o modalitate mult mai cinstită de a plăti, nu crezi?

Joe cugetă puțin asupra acestui lucru.

— Pai... cred că substanța aia ca un aluat mucegăit și ceaiul

puturos de urzică-moartă îți întorc la fel de mult stomacul pe dos.

— Eu am *făcut* pliculețele acelea de ceai, zise indignată Twiggy.

— Glumeam doar, spuse Joe și începu să râdă. Dar trebuie să recunoști că...

— Nu râde de mine, Joe.

— Nu râd!

O ciupi ușor de braț.

— Uite, nu vrei să mai dăm o raită pe la câteva standuri și după aceea să...

— Trebuie să ne întoarcem imediat, zise Twiggy încruntându-se. Mai trebuie să iau niște cerneală magică și apoi plecăm.

— O, nu fi așa țâfnoasă.

— Poftim?

Twiggy își strânse buzele.

— Tu ești cel care n-a vrut să vină.

Îl împunse cu degetul în stomac.

— Acum o jumătate de oră erai îngrijorat din pricina lui Squib și acum... ei bine, nici că ți-ar putea păsa mai puțin de el.

— Nu-i adevărat!

— Nu știu de ce m-am obosit să-ți dau prostia aia de memorie înapoi, urlă Twiggy, cu lacrimi în ochi. Am crezut c-ai putea să fii prietenul meu, dar tot ce faci e... *să-mi insulți pliculețele de ceai!*

— Twiggy! o strigă Joe, când ea o luă la fugă.

Urmări cum părul ei ciufulit se pierde într-o mare de pelerine negre și pălării țuguiate. Dar, după câteva secunde, n-o mai zări.

CAPITOLUL ZECE
Squib vorbește

Joe se aplecă și scormoni într-o cutie de carton udă, plină de cărți mucegăite. Bombănind, scoase un exemplar din *Rețete de melci pentru vrăjitoare celibatare* și îl trânti la loc.

Femeia din spatele tejghelei își drese glasul și-și încrucișă mâinile peste piept. Joe continuă să bombăne, iritat de faptul că Twiggy se supărase pentru o nimica toată. Dar, în același timp, se simțea și un pic vinovat. Redându-i memoria, ea riscase să-și atragă furia Sabatului Urzicii-Moarte. Mai mult decât atât, ratase, fără să crâcnească, ceremonia de ardere a bușteanului de pe Muntele Sfintei Agnes, care era, probabil, cel mai important moment din an.

Joe începea să regrete că se luase de pliculețele ei de ceai. Poate papilele gustative ale vrăjitoarelor erau diferite de ale oamenilor obișnuiți. Ceaiul de urzică-moartă avea gust de zeama de varză pentru el, dar poate că pentru tagma lor era ca și cum ar fi băut ciocolată cu lapte.

— Scuză-mă, zise vrăjitoarea din spatele tejghelei, studiindu-l suspicioasă pe Joe. Nu cred că vei găsi vreun pliculeț de ceai acolo.

— Poftim?

— Asta căutai, nu?

Joe își dădu seama ca trebuie să fi gândit cu voce tare.

— A... a! Vedeți, e... e vorba de... de *mătușa* mea. Ea colecționează... pliculețe de ceai, asta e. Mă întrebam dacă nu cumva aveți vreo carte despre... arome.

Vrăjitoarea nu-l crezu, în mod sigur, pentru ca nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Ridică din sprânceană și începu să dea

semne de nervozitate.

— Uh, uh! făcu ea.

Joe îi zâmbi încurcat și se prefăcu extrem de interesat de un exemplar din *Cartea lui Mabel,* pe care-l găsise pe fundul cutiei. Era o copie foarte veche cu pagini groase și îngălbenite. Pe coperta întâi, sub numele autoarei, se putea citi: „Tradusă din ilizibil de către Fleur Fortescue". Începu s-o răsfoiască, conștient că vrăjitoarea îl urmărea cu atenție. Când ajunse la pagina cinci sute doisprezece, se opri.

— Scuzați-mă, zise el, ridicând cartea. Se pare că cineva a smuls o pagină de aici.

Își trecu degetele de-a lungul părții din mijloc a cărții și simți resturile zdrențuite ale paginii rupte.

Pagina cinci sute treisprezece...

— Lipsește, completă vrăjitoarea. Știu.

— Aha, eu... eu mă gândeam doar...

— De fapt, zise ea cu răceala, toată lumea știe... toată lumea cu excepția *ta.*

— Cum adică... toată lumea știe? zise Joe, întrebându-se dacă nu cumva vrăjitoarea era puțin nebună. Cum... cum se poate?

— E ceva ce ține de legendă de-acum, explică vrăjitoarea, închizând exasperată ochii. În cartea originală, pe care a scris-o Mabel Crunch în 1596, pagina cinci sute treisprezece a fost îndepărtată.

Când Joe încercă să zică ceva, vrăjitoarea își ridică o mână să-l oprească.

— Nu se știe motivul, continuă ea, dar, în cercurile învățate, se presupune că pagina conținea o vrajă puternică și distructivă. În ultimul moment, Mabel și-a dat seama de răul pe care l-ar fi putut provoca și, prin urmare, a scos-o.

— Așadar, din fiecare exemplar al *Cărții lui Mabel* lipsește aceeași pagină, nu-i așa?

— Asta așa e, confirmă vrăjitoarea uitându-se sfidătoare la Joe. Cum de nu ți-a spus nimeni până acum? Din ce sabat faci parte?

— A... ăăă... ăăă. Joe ridică de jos o cutie jerpelită, conținând un joc numit Pietrele Sorții. O duse la ureche și o zornăi.

— Ei bine?

— A... păi... păi... îngăimă Joe. Urzica-moartă, zise el mușcându-și buza de jos.

— Aha, zise vrăjitoarea cu răceală, asta explică totul.

*

— Salut, zâmbăreţule!

Un bărbat își ridică pălăria și îi făcu semn lui Joe. Băiatul îl privi absent, înainte de a-și târși picioarele spre standul lui.

— Ți-e frig, nu? întrebă bărbatul. A... eşti ruşinos?

Joe ridică nepăsător din umeri și își cufundă și mai adânc mâinile-n buzunare.

— Te-ar interesa ceva marfă de calitate? îl ademeni omul, ținând în dreptul jachetei sale în carouri un fular muștar.

Își trecu ușor mâna peste fular.

— Drăguț și călduros. Păr autentic de cămilă peruviană. Vrei să-l încerci?

— Nu, mulțumesc, zise Joe întristat.

— O, zise bărbatul, făcându-i cu ochiul. Ți s-au înecat corăbiile?

— Ce?

— Făceam și eu o glumă, tinere.

— A, da, zise Joe. Mda. Foarte nostima.

Bărbatul îi aruncă o privire ciudată.

— Care-i problema? Ți s-a rupt coada la matură sau ce? Ai nevoie de ceva să te înveseleşti, chiar că ai. Ce zici de asta? Luă o carte și începu s-o frunzărească. *Ghinioane magice și gafe vrăjitorești.* O să te prăpădeşti de râs. Ascult-o pe asta... „O vrăjitoare care făcea plajă în Morecambe a trebuit să schimbe memoria unui număr de o sută optsprezece persoane, pentru că s-a dat din greșeală cu cremă de levitație.“ Ha! Ce zici, nu e ilar?

— Mda, zise Joe evaziv.

Bărbatul își scoase pălăria, își aranjă părul, apoi și-o puse la loc.

— Ei, drăcie! Da’ știu că te amuzi, zău așa. Ai o față... Cum te cheamă, tinere?

— Joe.

— Ei bine, Joe. Ce-ai păţit? Nimic nu poate fi aşa rău, nu?

— M-am certat cu cineva, mormăi Joe, şi-acum n-o găsesc.

— O!

Bărbatul fluieră printre dinţi.

— Ţi-ai supărat prietena, nu-i aşa?

— Nu e prietena mea, se răţoi Joe, dar cred că a fost vina mea. Am spus ceva nu prea drăguţ despre pliculeţele ei de ceai.

— Pare serios, zise bărbatul, mişcându-şi nervos buzele. Să-ţi spun ceva, tinere: de ce nu...

— Ce-i asta? întrebă Joe.

Auzise un scâncet slab şi subţirel. Se aplecă peste tejghea.

— Cred că vine din spatele dumitale.

— Hî?

Bărbatul se dădu la o parte, lăsând să se vadă o cuşcă de lemn aşezată pe un taburet.

Înăuntru, încolăcită pe o pătura peticită dormea o pisicuţă neagră cu smocuri argintii pe vârful urechilor şi al cozii. Deschise încet ochii. Erau de culoare mierii.

— Stai un pic, asta nu-i o Pisică-cu-ochi-de-chihlimbar-şi-vârful-cozii-argintiu? întrebă Joe. Dac-aş...

— Ar fi un cadou minunat, nu-i aşa? zise bărbatul, deschizând cuşca. Vrei s-o ţii un pic? Pisicuţa mieună slab, când bărbatul o ridică de la locul ei.

— Nu-mi permit... începu Joe.

Apoi simţi ceva în fundul buzunarului şi zâmbi când degetele sale se încleştară în jurul pandantivului cu granat.

*

— Ţi-ai cumpărat un fular nou? întrebă Twiggy pufnind.

— Ce?

Joe îşi lăsă bărbia în jos şi văzu un colţ al păturicii peticite ieşind deasupra fermoarului de la geacă.

— Aă... mda, zise el, ţinându-şi mâinile în dreptul stomacului.

Twiggy continua să mărşăluiască, cu nasul în vânt, pe

trotuarul acoperit de nea. Joe de-abia se ținea după ea.

— Păi, de fapt, nu, zise el, oprindu-se sub conul de lumină al unui felinar.

Zăpada scânteia sub picioarele sale.

— De fapt... e un cadou pentru tine... ca să-ți spun că-mi...

— Joe!

Twiggy își duse mâinile la gură și roși.

— Nu era nevoie ca tu să... Și nu trebuia ca eu să fac atâta caz pentru câteva pliculețe de ceai.

— Păi, zise Joe ridicând din umeri, te-am necăjit și-mi pare rău.

Își desfăcu fermoarul de la geacă. Câteva petice de lână se dădură la o parte și dintre ele apăru un căpșor negru și îmblănit.

— Ooo! șopti Twiggy. O pisicuță!

— Nu orice pisicuță, rosti Joe cu mândrie. Asta-i una cu-ochi-de-chihlimbar-și-vârful-aigintiu.

Pisicuța se zvârcolea în timp ce Joe o scotea cu grijă din pătura ei.

— Bineînțeles, ar fi putut să fie doar un mormoloc cu blană, zise Joe rânjind.

Apoi rămase cu gura căscată.

— Nu pot să cred! Escrocul ăla nenorocit. M-a tras pe sfoară.

Twiggy luă pisicuța de la Joe, iar el își studie mânecile de la geacă.

— Uită-te aici! zise el, frecând cu degetul o dungă argintie. E pudră colorată.

Joe se uită lung la pisicuța care torcea în brațele lui Twiggy. Mai avea o urmă de argintiu pe vârful unei urechi, dar cealaltă era complet neagră, iar ochii deveniseră din chihlimbarii verzi-deschiși.

— Bine, zise Joe ferm. O s-o duc înapoi în piață și...

Se opri brusc când o văzu pe Twiggy cufundându-și fața în blănița pisicii. Avea ochii plini de lacrimi.

— Mulțumesc, Joe, îi zise Twiggy. E *minunată!*

*

— Ce nume să-i pun? Twiggy mișcă o pană pe podea și pisicuța puse laba pe ea.

— Ce zici de... Înșelătoarea, propuse Joe, în timp ce îngenunchea în fața șemineului.

Mai puse un butuc pe foc.

— Sau Sac-fără-fund. Cred că ar fi un nume foarte potrivit, judecând după felul în care a înfulecat scrumbiile alea...

Butucul se clătină și o ploaie de scântei portocalii se înălță pe coș. Joe se scufundă în fotoliul roșu și își întinse mâna să-l mângâie pe Squib, adormit pe o pernă.

— Ce facem, încercăm odată Lingo Liquorice sau nu? De-abia îmi mai țin ochii deschiși și trebuie să plec și acasă.

Joe se uită la ceas.

— Doamne, e aproape patru și un sfert!

— În regulă, zise Twiggy scoțând un oftat și gâdilă pisicuța în vârful capului.

— Cred că m-am hotărât ce nume să-i pun. E ceva ce ai pomenit și tu mai devreme...

— Sper că nu Sac-fără-fund!

Twiggy se uită urât la el.

— Bineînțeles că nu. O să-i spun Mormoloc sau, mai bine, Mormoloaca.

— Nu poți boteza o *pisică* Mormoloaca!

— De ce nu?

— Păi, pe de o parte, nu sună prea sofisticat și, mai mult, ea n-o sa se transforme într-o *broască* atunci când va crește, nu?

— Nu-mi pasă, zise cu încăpățânare Twiggy. Cred că i se potrivește. Nu te superi, nu-i așa, Joe? *A fost* cu adevărat frumos din partea ta să renunți la pandantivul cu granat.

Joe dădu din cap și zâmbi. Desfăcu palma și-o întinse spre Twiggy.

— Lingo-Liquorice, te rog!

Twiggy pipăi ușor buzunarul paltonului său aruncat pe un taburet. Scoase punga mototolită de hârtie și îi dădu lui Joe o feliuță moale și neagră de Lingo-Liquorice. Joe ciuguli, prudent, dintr-un capăt.

— Nu-i rău, zise el, îndesându-și în gura toată bucata.

— Nu trebuia s-o mănânci pe toată, spuse Twiggy, rupând o bucățica infimă de lemn-dulce pe care o mestecă delicat Tocmai ai înfulecat o porție cu efect de câteva ore.

Butucul din cămin trosnea pe măsură ce era cuprins de flăcări. Squib se trezi și se întinse, înfigându-și ghearele în pantalonii lui Joe.

— Au! țipă Joe.

— Scuzele mele, zise Squib cu o voce mârâită.

Joe tresari, își bagă un deget în ureche și începu sa se scarpine.

— Twiggy, zău că vorbește. L-ai auzit? Squib, dă-i drumul. Mai spune ceva!

— Începi să mă enervezi, zise pisica.

— Asculta, Squib... dragule, *scumpule* Squib! zise Twiggy ghemuindu-se lângă fotoliul roșu și amestecând cu linguriţa într-o cană cu ceai de urzică-moartă. Avem nevoie de ajutorul tău.

Motanul căscă nepoliticos.

— Ceva mai devreme, în seara asta, hoții ne-au spart casa. Au furat o felie de budincă de Yule și Poțiunea de Recreștere a lui Patsy...

— Ha! Ha! zise Squib cu amărăciune.

— Ai văzut ceva? îl întrebă și Joe.

Îl scărpină cu blândețe după ureche și mustățile motanului începură să fremete.

— Mmm... mmm, toarse Squib. A fost doar o persoană. Femeie. Șleampătă. Fără băț subțire.

— Cred ca se refera la „baghetă", șopti Twiggy, lovind ușor linguriţa de marginea cănii.

— Cotrobăia după ceva... Motanul închise ochii și toarse și mai tare. Beţișoarele. Beţișoarele. Beţișoarele Sorții.

— *Asta* am auzit acolo! strigă Joe, răsturnând, de emoție, ceașca de ceai din mâna lui Twiggy. La ceainărie. Femeia aia...

— Care, bătrâna Șireată? întrebă Twiggy.

— Da, sunt sigur că am auzit-o spunând *Beţișoarele Sorții.*

Squib, care se oprise din tors, când ceașca de ceai căzuse pe covorul din fața căminului, îi sări în poală lui Joe, înfigându-și

gheruțele în picioarele lui. Coada i se înfoie ca o perie de spălat sticle, și ochii i se bulbucară mai să-i iasă din orbite.

— Care-i problema, Squib? întreba Twiggy.

— Să mă ascund! Trebuie să mă ascund! urlă motanul, țâșnind din poala lui Joe și strecurându-se sub biroul masiv de stejar al lui Rose.

— Ridică-mă, scânci și Mormoloaca, frecându-se de gleznele lui Twiggy.

Câteva clipe mai târziu, ușa de la intrarea în Sabatul Urzicii-Moarte se trânti de perete, gata să sară din balamale. În ușă apărură patru vrăjitoare.

CAPITOLUL UNSPREZECE
Sturm și Drang[{8}]

— A, b... bbbună! zise Twiggy cu voce tremurătoare. Înghiți în sec și încercă s-o pitească pe Mormoloacă în buzunarul jachetei sale de lână.

— V... vvv-ați întors devreme.

Joe se făcu mic în fotoliu și încercă să treacă neobservat. Spera că vrăjitoarele nu pot vedea prin mobile.

— Mie-mi spui! mârâi Patsy.

Joe o auzi scuturându-și picioarele pe preșul de la ușa. Apoi strănută, mai să-i spargă timpanele.

— De ce nu poți să-ți pui niciodată mâna la gura? se plânse Rose, în maniera sa obișnuită. Tocmai m-ai împroșcat cu stropi lipicioși de saliva pe tot...

— VOI DOUA, N-AȚI VREA SĂ-I PUNEȚI CAPĂT!

De data aceasta, Winifred, atât de calmă de obicei, era pe punctul de-a face o criză de nervi.

— Ați petrecut bine la arderea bușteanului de Yule? întrebă sfioasă Twiggy.

— Ce buștean de Yule? zise Patsy. Joe auzi o bufnitură pe podea, ca și cum vrăjitoarea și-ar fi aruncat mătura.

— Oare câte ore am hălăduit, ca niște prostănaci, pe dealul ăla *nenorocit?* întrebă Rose.

— Aproape la fel de mult cât a trebuit să te auzim pe tine plângându-te de asta, mormăi Patsy, și Joe auzi o mișcare scurtă, urmată de două plesnituri care răsunară la fel de limpede ca niște lovituri de bici.

Rose își suflă nasul, în timp ce Winifred se văită că i-a amorțit mâna.

— Cred, spuse vocea unduitoare a lui Ulfric, că durata *exactă* a fost de patru ore și douăzeci și trei de minute.

— Probabil că focul s-a amânat, Twigs, zise Winifred epuizată, numai că nimeni nu s-a deranjat să ne anunțe. Fii drăguță și fă o oală de ceai de urzică-moartă. A fost o noapte *foarte* lungă.

Twiggy rămase nemișcată.

— Și foarte rece pe deasupra, completă Patsy. Mi-e atât de frig, că mi s-a făcut piele de găină peste pielea mea de găină. Nu-mi doresc decât să moțăi un pic în fața focului, în fotoliul meu confortabil...

Orice urmă de culoare de pe fața lui Twiggy dispăru, iar lui Joe începu să-i bubuie inima-n piept. O auzi pe Patsy târșâindu-și picioarele spre fotoliu.

„Iar a venit vremea pentru borcan...“ își spuse Joe cu tristețe. Mușchii i se încordară. Twiggy rămase cu gura căscată. O scândură din podea trosni.

Și Patsy se opri.

— Să nu-mi spui! o auzi Joe mirându-se. Din biroul meu crește cumva un *copac?*

— Care *nătărău* a lăsat farfurioara asta de lapte... începu Ulfric.

— Ăla care sta ascuns în colț nu-i Squib? zise Rose.

— Hei! zise Winifred cu vocea tremurându-i de furie. Ce s-a întâmplat cu porcul meu?

N-a fost nevoie ca Joe sa le vadă pe vrăjitoare ca să știe că toate se uitau la Twiggy așteptând răspunsuri. O zări târându-și picioarele și dându-și după urechi o șuviță rebelă de păr. Apoi puse o mână pe buzunarul în care era pisicuța și cu cealaltă se sprijini de fotoliu.

— A! zise Twiggy, legănându-se de pe un picior pe altul. Pot să vă explic...

*

— În vremurile de demult l-ar fi transformat fără să șovăie într-o broasca râioasă...

— Da. Mulțumesc, Rose, pufni Winifred în timp ce făcea ture prin încăpere cu brațele încrucișate la piept. Dar noi *nu* o să-l transformăm pe băiatul acesta într-un amfibian plin de negi. *Nu* suntem în Evul Mediu.

— Asta merită, zise Rose, învârtindu-se amenințător în jurul lui Joe. Belea afurisită... își bagă întruna nasul în treburile noastre.

Joe se dădu înapoi împleticindu-se, până se lipi de harta Insulelor Britanice și simți înțepătura unui ac de gămălie în ceafă.

— N-a fost vina lui... începu Twiggy.

— Eu mi-aș ține gura, dac-aș fi în locul tău.

Ochii lui Rose scăpărau în spatele ochelarilor cu rame în forma de fluture, când se întoarse spre Twiggy.

— Oricum, ai dat deja de necaz.

— Patsy, zise Winifred cu o voce în care i se citea îngrijorarea, tu ce crezi că ar trebui să facem cu Joe?

— Nu-mi pasă, zise ea prost dispusă.

Stătea pleoștită pe un taburet de lângă biroul său și se holba la stropul verde-pal, care mai rămăsese din Poțiunea ei de Recreștere. Din când în când, își sufla tare nasul și bodogănea de una singură cuvinte grosolane la adresa hoților.

— Să aduc două borcane, Winifred?

Ulfric traversă încăperea clătinându-se, îmbrăcat într-un smoching cafeniu și cu papion la gât. Într-o mână ținea o pereche de ochelari cu brațele lungi. Părul său alb vâlvoi îl făcea să arate de parcă un norișor i-ar fi plutit deasupra capului.

— Mulțumesc, Ulfric, zise Winifred. Cred că n-avem de ales.

Joe începu să se târască de-a lungul peretelui, dincolo de calendarul cu ciuperca otrăvitoare. Fără să-și dezlipească ochii de la ușă, trecu pe lângă Squib și se furișă până-n dreptul cuierului, în care se aflau câteva pălării negre cu borul larg. Din vârfurile lor țuguiate se prelingeau picături de apă de la fulgii topiți. Joe stătea nemișcat și aștepta, din ce în ce mai ud.

— Vă rog, nu, hohoti Twiggy, prinzând-o pe Winifred de braț. Nu, după tot ce v-am spus. Se întâmplă ceva groaznic și trebuie să aflăm despre ce e vorba. Joe e martor...

— Nu fi ridicolă! zise Rose. A văzut doar niște vrăjitoare ciondănindu-se în tren. Da, a fost o neglijență din partea lor. Dar eu n-aș numi asta ceva *groaznic*.

— Dar ce ziceți de șarpele pe care Harriet Perkins l-a desenat pe valiza lui Joe? întrebă disperată Twiggy. Era un mesaj...

— Era doar un grafitti, zise Rose. Femeia se plictisea și s-a distrat mâzgălind un pic. Toate am făcut asta.

Winifred ridică dezaprobator din sprânceană.

— Și spargerea? zise Twiggy înroșindu-se de mânie.

— Am avut ghinion, găsi Rose explicația și ridică nepăsătoare din umeri.

— Dar Joe e prietenul meu! urlă Twiggy. Mi-a cumpărat o pisicuță!

— Da, zise Winifred, încercând să-și desprindă brațul din strânsoarea ca de clește a lui Twiggy. Recunosc, a fost un gest foarte generos, dar...

— Nu! țipă Ulfric. Dezastru! Uitați ce-au făcut ticăloșii ăia de hoțomani cu sipetul meu!

Era momentul pe care-l așteptase Joe. Vrăjitoarele fuseseră distrase preț de câteva secunde. Winifred, Rose și Ulfric se întorseseră cu spatele la el, iar Patsy era prea supărată din cauza Poțiunii, ca să observe mâna lui Joe îndreptându-se spre mânerul de la ușă. Băiatul deschise ușa hotărât și o zbughi afară. Până ca urletele furioase să ajungă la urechile lui, Joe trecuse deja de șase stâlpi de iluminat și aproape ajunsese la colțul aleii Weaver.

Dar nu se îndreptă direct spre casă. Știa că o mătură putea să-l prindă din urmă în doar câteva minute, așa că, la capătul străzii, în loc s-o ia la stânga, coti la dreapta și încercă să evite lumina. Din când în când încetinea pasul și se uita-n sus, dar nu văzu nici măcar o mătură urmărindu-l. Alergă câțiva kilometri, în ritm constant, la fel cum făcea la cursele de cros pe teren accidentat de la școală. Nu mai fugise niciodată noaptea, prin zăpadă, dar ideea că se descurcă de unul singur îl făcea să se simtă neașteptat de bine. Era un frig cumplit, dar aerul rece părea să-i risipească oboseala și, când fu silit să se oprească, o făcu fără tragere de inimă. Auzise niște voci.

Se uită neliniştit în jur. Acolo nu erau stâlpi de felinar. Unica sursă de lumină era luna, care se iţise vremelnic din spatele unor nori groşi. Nu avea nici asfalt sub picioare. Joe îşi dădu seama că, în disperarea sa de a scăpa de vrăjitoare, alergase, probabil, spre periferia oraşului.

Se afla pe o alee îngustă, mărginită de copaci care trosneau sinistru în liniştea nopţii.

Joe auzi din nou vocile. Se apropiau, dar el nu observa nicio mişcare pe aleea întunecată. Ecoul vocilor fără trup începu să reverbereze în urechile lui, şi inima îi bubuia de frica. Apoi, un râcâit, care părea sa vina dintr-un şanţ din apropiere, îi lasă impresia ca posesorii vocilor ar putea fi undeva sub pământ. Joe se ghemui în apropierea şanţului şi ascultă.

— O seară pierdută, nu crezi, Sturm? se auzi o voce aspră masculină.

— Într-adevăr, îi răspunse o voce feminină. Stăpâna noastră nu va fi deloc mulţumită. Pe zi ce trece are tot mai puţină răbdare.

— Trebuie s-o găsim cu orice preţ, zise posacă prima voce.

— Da, Drang.

Joe auzi un suspin.

— E intrigant, nu-i aşa?

— Că o simplă bucată de hârtie poate fi aşa preţioasă?

— Da, zise Sturm.

Râcâitul se opri.

— Am fost în satul care trebuie, nu, Drang, şi-n casa care trebuie?

— Bineînţeles, draga mea! Nu te mai frământa atâta.

— E aşa de uşor să-ţi scape o foaie de hârtie, continuă îngrijorată Sturm. Nu crezi ca s-ar putea să n-o fi văzut?...

— Imposibil! spuse Drang. Am scotocit toată clădirea. O grămadă de excremente de liliac, dar nici urmă de preţiosul ei document.

Râcâitul se auzi din nou.

— Ce-o fi făcut-o să-şi închipuie că ar fi aici? întrebă cu blândeţe Sturm.

— O bănuială, nimic altceva, zise Drang. Stăpâna noastră

suspectează fiecare sabat din zonă. E convinsă că prizonierii au reușit cumva să strecoare cuiva bucata de hârtie – cel mai probabil unei vrăjitoare din partea locului – înainte ca ea să fi început încăierarea din tren.

Sturm chicoti.

— Îmi plac luptele aprige. Am cam scos fulgii din ei, nu-i așa, Drang?

Joe auzi un râs înfundat, apoi vocile continuară în șoaptă.

— Crezi c-o să fim pedepsiți că nu ne-am dus la îndeplinire misiunea? întrebă Sturm.

— Fără îndoială, draga mea. Pregătește-te de încă o vrajă în... *Coș.*

— O, zise Sturm cu tristețe în voce. Cutiuța aia îngustă și nesuferită! Cât o urăsc! Mi se turtesc groaznic mustățile în ea.

— Curaj, draga mea...

Joe surprinse o mișcare cu coada ochiului și văzu două siluete furișându-se afară din șanț.

„Sunt pisicile din coșul de răchită!“ se gândi Joe în timp ce urmărea două cozi lungi târându-se prin zăpadă. „Noroc c-am mâncat toată bucata de Lingo Liquorice. Să vezi când o auzi Twiggy de-asta!“

Luna țâșni dintr-un nor și lumină pentru o clipă aleea. Suficient cât Joe să zărească două cozi golașe și spinările cenușii ale unor șobolani stând pe picioarele din spate și amușinând aerul. Șobolanii o luară prin zăpadă spre un sâmbure de lumină ce licărea printre copaci.

CAPITOLUL DOISPREZECE
Două Țipete de Bufniță

Joe deschise ochii. N-a fost nevoie să aprindă veioza de pe noptieră, pentru că lumina zilei se strecurase deja în fiecare colțișor al camerei prin draperiile înflorate. Se ridică în capul oaselor și constată cu uimire că plapuma era întinsă, fără urmă de boțitură.

„Nu-i de mirare că am dormit neîntors“, își spuse Joe, simțind o durere surdă în picioare. Își aminti peripețiile de noaptea trecută. Fusese tentat să-i urmărească pe șobolani prin pădurice, dar își dăduse seama că trebuie să-și conserve toată energia pentru lungul drum către casă. Când ajunse în colțul aleii Cloister, Joe era pe punctul de a leșina. Era aproape sigur că Winifred îl aștepta înarmată cu un Fundibule și cu borcane de stocat memoria așa că se strecurase tiptil pe poarta din față și apoi în curtea din spate, fără să dea peste nimeni. Cheia de rezervă era la locul obișnuit: sub un ghiveci de lângă șopron. Când se băgase în pat, se iviseră deja zorile și Joe adormise legănat de ciripitul melodios al unei mierle.

Pe noptieră se afla o cană cu ciocolată caldă. Privi cu atenție stratul de caimac care se formase la suprafață și se gândi că trebuie să se fi aflat de ceva vreme acolo. Apoi se uită la ceas.

— Ce? țipă el dând plapuma la o parte.

Era aproape ora prânzului.

Joe cobori treptele tropăind, cu tricoul îmbrăcat pe dos. Alunecă pe gresia din hol și se lovi la cap de ușa de la bucătărie. Un miros delicios venea dinspre aragaz. Joe fu surprins s-o vadă pe mama sa amestecând în oală. Era încruntată și părea în transa.

— Mami!

— Bună, Joe, zise ea veselă și fața i se lumină.

Făcu ochii mari și lăsă lingura în oala.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zise Joe, holbându-se la mamă-sa. Numai că nu te-am mai văzut niciodată până acum... cu șorț.

— A! Nu?

Merle răsuflă ușurată și își șterse mâinile de șorțul în dungi al lui Gordon. Bretelele prea lungi lăsau să i se vadă primii patru nasturi ai cămășii de blugi. Luă din nou lingura.

— E supă de morcovi cu coriandru. E mâncarea ta preferată, nu?

— Da, zise Joe, uimit. De ce nu m-ai trezit? Și unde-i Gordon?

— A plecat cu Esme la supermarket. Știi ce mult îi place să bifeze lucrurile de pe lista de cumpărături. E așa nostimă!

Merle îi zâmbi.

— Dormeai așa liniștit, că n-am avut inima să te trezesc. Dar cred că ești mort de foame. Prânzul e gata imediat...

De-afară se auzi o portieră trântită. Un minut mai târziu, o cheie se răsucea în ușa de la intrare și Joe auzi sporovăiala pițigăiată a lui Esme.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Joe pe Gordon, când acesta apăru cu o cutie mare de carton și trei sacoșe burdușite.

Esme avea în brațe o plantă frumoasă cu frunze roșii.

— E poinsettia, zise ea încântată.

— Mulțumesc, Joe, spuse Gordon. Mai sunt câteva sacoșe în mașină. Dar pune ceva pe tine. E înfiorător de frig.

— Mi-a văzut cineva puloverul cu fermoar? întrebă Joe. Nu-l găsesc nicăieri.

Esme îl fixă pe Joe cu ochii ei mari, cenușii, își mușcă buzele și clătină din cap.

*

— Lasă vasele, zise Gordon, bătându-l ușor pe umăr pe Joe. De ce nu te duci să te uiți puțin la televizor?

— Dar televizorul e stricat... nu mai știi?

Mama lui Joe îl plesni pe Gordon peste braț cu mănușa de cauciuc.

— Mă mir că ai uitat.

Gordon râse.

— Da... da. Ce prost sunt! Trebuie să-l reparăm. Păi, atunci ai putea juca o partidă de cărți cu Esme. Dacă *vrei,* bineînțeles.

Când dădu să iasă din bucătărie, mami și Gordon începură să șușotească. Băiatul se opri în pragul ușii și întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, zise Gordon, scărpinându-și nasul.

— Nimic, zise și mama sa, cufundându-și mâinile în ligheanul de spălat vase.

— Mami, în după-amiaza asta nu trebuia să ajuți la organizarea tombolei de Crăciun?

— Poftim? zise Merle, încercând să pară indiferentă. A... Nu, nu... Nu cred c-o să merg. Brenda se poate descurca și singură.

— Bine, zise Joe. E-n regulă, atunci.

Se îndreptă agale spre camera de zi. Ultima carte împrumutată de Esme de la bibliotecă, *Tara-cea-cu-nasul-de-caramea* zăcea abandonată pe o carpetă de lângă bradul de Crăciun. Sora lui nu se vedea pe nicăieri.

„Ce ciudat", își zise Joe, ridicând cartea, și netezindu-i paginile. „Esme nu obișnuiește să fie așa neglijentă cu cărțile de la bibliotecă. Mă-ntreb unde s-o fi dus."

— Esme! o strigă el, cu mâinile pâlnie la gură.

Niciun răspuns.

Joe se îndreptă spre bibliotecă de unde scoase *Atlasul străzilor din Canterbury.* Găsi pagina în care era prezentat centrul orașului și încercă să-și dea seama pe unde umblase noaptea trecută. Își plimba degetul de-a lungul unei străduțe numite aleea Swingletree, când auzi soneria.

— Joe, te caută cineva, îl strigă Gordon.

*

— Mama ta e genul de persoană care-și cam face griji, nu-i

așa? zise Twiggy, frământând un bulgăre de zăpadă.

— De obicei, nu, dar azi se poartă puțin cam ciudat.

Joe își scoase căciulița cu urechi și cu un ciucure mare în vârful capului, pe care mama sa insistase să și-o pună. O îndesă în buzunar.

— Daca tatăl tău...

— Tatăl *vitreg,* accentuă Joe, dându-se pe gheață.

— Da, dacă *el* n-ar fi insistat, ea nu ți-ar fi dat voie să ieși din casă.

— Oricum, nici eu nu cred că e o idee prea bună, zise Joe, uitându-se plin de suspiciune de-a lungul aleii Cloister. N-ai de gând să mă atragi într-o cursă, nu?

Twiggy azvârli bulgărele, care ateriză cu zgomot într-o cutie poștală, lăsând o urmă albă.

— Ți-am spus deja, Winifred s-a răzgândit. A hotărât să-ți lase memoria în pace.

Joe respiră zgomotos.

— Nu cred o iotă, zise el.

— Ba da, insistă ea, pe cuvânt, Joe. I-o fi plăcând lui Winifred s-o cam facă pe șefa, dar e o persoană rezonabilă.

— Sper că n-o să fiu transformat într-o broască râioasă.

— Nu fi prostuț! Winifred m-a trimis să-ți cer iertare din partea tuturor vrăjitoarelor din Sabatul Urzicii-Moarte.

— Uau! Joe era de-a dreptul impresionat. Se holbă neîncrezător la Twiggy. Cum ai reușit să le faci să-și schimbe părerea?

— Pai, zise Twiggy, mi-am dat toata silința, dar cred că ceea ce le-a convins până la urmă a fost certificatul.

— Care certificat?

— A sosit, printr-un spirit al vântului, chiar după ce-ai plecat tu. Era de la Centru, îi explică Twiggy.

— Centrala e cumva la Londra? întreba Joe, gândindu-se la casa cu terasă din Tooting, în care locuia cu tatăl său și cu Hamish.

Părea puțin probabil să se întoarcă acolo înainte de Crăciun. Joe oftă din greu.

— La Londra? se mira Twiggy. Nu. Ce te-a făcut să crezi asta?

Centrala noastră își are sediul în Fingringhoe.

Joe o privi nedumerit și Twiggy își dădu ochii peste cap.

— E în Essex, îl lămuri ea. Oricum, împreună cu certificatul ne-au trimis și o frunză, adresată lui Winifred.

Twiggy băgă mâna în buzunarul de la palton și scoase o frunză ruginie de arțar. Începu să citească:

„Dragă Domnișoară Whiribat,

Am fost informați de domnișoara Veronica Snipe, redactor-șef la *Cine-i vrăjitoare?!* că ați recrutat cel de-al șaselea membru al Sabatului Urzicii-Moarte. Prin urmare, vă trimitem Certificatul Cazanul Auriu, prin care vă recunoaștem oficial statutul de sabat. Felicitări.

Încântată, a dumneavoastră
Freda Snaggleteeth
P.S. A fost remarcat faptul că cel mai nou membru a demonstrat o lipsă însemnată de cunoștințe despre *Cartea lui Mabel.* Vă rog, îndreptați această situație imediat."

— Măi să fie! zise Joe, amintindu-și de vrăjitoarea înțepată din spatele standului de cărți din Târgul de la Miezul Nopții. Veronica Snipe trebuie să fie femeia care mi-a spus de pagina lipsă din *Cartea lui Mabel.* Chiar m-a crezut când i-am spus că...

— Hm? făcu Twiggy.

— Eu... ăăă... i-am spus că fac parte din Sabatul Urzicii-Moarte.

Twiggy surâse cu un aer superior.

— Nu-i nimic. Winifred și ceilalți sunt foarte emoționați datorită certificatului... chiar dacă nu e întru totul meritat. Apropo, Veronica Snipe ți-a trimis un formular de completat. Au nevoie de câteva date biografice pentru *Cine-i vrăjitoare?!*

— Dar ce-o să se întâmple când vor afla că nu știu să fac nici măcar o vrajă. N-o să intrați în bucluc?

— O... într-unul foarte mare, zise Twiggy, dar dacă recunoaștem că nu ești vrăjitoare, tot o să dăm de belea. Să

sperăm că nimeni nu va afla, ce zici? Și-acum în ce direcție o apucăm?

Se opri pe o alee îngustă, lângă zidul alb al unei case în stil Tudor. Joe își desfăcu fermoarul de la geacă și scoase *Atlasul străzilor din Canterbury*. Începu să-l răsfoiască.

— N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a întâmplat azi-noapte... zise el.

— *Eu* a trebuit să lustruiesc unsprezece perechi de ghete, să frec podelele, să pregătesc micul dejun și să strâng o parte din ingredientele pentru o nouă porție de Poțiune de Recreștere, rosti Twiggy pe nerăsuflate, *și* nu mi s-a permis să fac nicio vrajă. Or fi mulțumiți din pricina certificatului, dar pe *mine* sunt încă supărați. Ulfric e atât de supărat din cauză că i-a fost spart cufărul! Pretinde că hoții i-au furat o carte. Dar – *și mai grav* – a observat că ceața violet, din borcanul ăla pe care l-am „împrumutat“ eu, a dispărut cu totul. E absolut distrus! Spune că-i aparținuse unui faimos om de știință. N-am îndrăznit să-i spun că am folosit-o pe bibliotecara aia pirpirie. Winifred zice că dacă se mai întâmplă o dată să n-o ascult, o să-mi ia pisicuța. Patsy clocotește de furie din cauza poțiunii care i-a fost furata și... n-o să-ți vină *niciodată* să crezi *că*... Squib a dispărut din nou.

Twiggy își puse mâinile în șolduri și, pe fața plină de pistrui, i se putea citi amărăciunea.

— A, scuză-mă, mai zise ea, observând că Joe rămăsese cu gura căscată. Voiai să-mi spui ceva?

— Da, voiam, spuse el.

Respiră adânc și de-abia își stăpâni emoția din glas.

— Când am scăpat de-acasă de la tine, m-am hotărât să... fac un mic ocol și, pe drum, am surprins fără să vreau o conversație. Era despre Șireata...

— Nu mai spune! zise Twiggy, făcând loc unui bărbat care venea pe alee cu un collie după el. Joe îl aștepță să treacă înainte de a continua.

— Îți amintești că ți-am spus că, atunci când am văzut-o în tren pe Șireata, avea un coș de răchită pentru pisici? Am presupus că erau pisici înăuntru, dar...

Joe începu să vorbească în șoaptă.

— De fapt, erau *șobolani*...

— Aaa! se miră Twiggy.

— ... Pe care-i cheamă Sturm și Drang. Cum mâncasem Lingo Liquorice, am putut înțelege tot ce vorbeau. Puneau ceva necurat la cale. Ziceau ca răscoliseră casa cuiva la ordinele Șiretei...

— Nu cumva pe-a *noastră?* întrebă nerăbdătoare Twiggy. Nu Sabatul Urzicii-Moarte?

— Nu, zise Joe. Nu, nu cred. Squib n-a pomenit nimic de vreo pereche de șobolani, nu-i așa? Hoțul nostru a acționat de unul singur. Oricum, șobolanii ăștia căutau o bucată de hârtie...

— O bucată de *hârtie?*

— Da, o repezi Joe.

Ar fi vrut ca Twiggy să-l lase să termine.

— O bucată de hârtie foarte *prețioasă* pe care se pare că Șireata vrea cu disperare să pună mâna. Sturm și Drang socoteau că se află la vreo vrăjitoare și că cei doi prizonieri i-o dăduseră ei în tren...

— *Aubrey White și Harriet Peikins,* șopti Twiggy, apropiindu-se de Joe. Viperele! Șireata trebuie să-i fi *capturat.* Asta înseamnă că sunt încă în viață! Nu ți-am spus până acum, pentru că n-am vrut să te sperii, dar m-am gândit că Șireata s-ar putea să-i fi căsăpit. Tu ce crezi că e bucata aia de hârtie? Vreo scrisoare?

Twiggy îl apucă pe Joe de braț și făcu ochii mari cât cepele.

— La naiba, Joe, dar dacă Viperele nu i-au dat-o unei vrăjitoare. Dacă ți-au dat-o... *ție!*

*

— Dar e logic! zise bosumflată Twiggy încercând să se țină după Joe. Ar fi putut să-ți strecoare fără să observi o bucată de hârtie în valiză. N-ai zis tu că ți s-a deschis în timpul călătoriei?

— Da, admise Joe, văzându-și de drum, cu nasul în *Atlasul străzilor din Canterbury.* S-a deschis, dar... ia stai un pic. Cred c-ar fi trebui s-o luăm la stânga la intersecția de care-am trecut.

— Ești sigur că știi unde mergem? întrebă Twiggy, când Joe se întoarse brusc și o luă înapoi.

— Bineînțeles, o repezi Joe. Numai că totul arăta altfel în întuneric.

— Nu-mi mai simt degetele de la picioare, se plânse Twiggy, făcându-și drum prin zăpadă. Dacă am fi așteptat până la noapte, am fi putut zbura până aici cu mătura.

— O, încetează cu bombăneala!

— *Tu* să încetezi s-o mai faci pe șefu'.

Twiggy dădu la o parte zăpada de pe un indicator rutier. Aleea Swingletree ziceai că o căutăm?

— Da.

— Păi, într-acolo, zise ea, arătând în spate și căzând pe neașteptate într-un șanț.

Lui Joe îi trebuiră câteva minute s-o scoată afară din șanțul plin de zăpadă, și asta pentru ca nu se puteau opri din râs. Când reușiră să iasă din nou pe marginea drumului, blugii lui Joe erau uzi leoarcă, degetele îl usturau și în păr îi atârnau bobițe de gheață. În timp ce mergeau unul lângă altul de-a lungul aleii Swingletree, Twiggy reveni la teoria ei despre valiză.

— Dar atunci când...

— N-am văzut nicio bucată de hârtie când am despachetat, susținu Joe.

— Ești convins? Ar fi putut s-o împăturească astfel încât sa fie foarte mică.

— Sunt sigur, zise Joe, holbându-se la crengile încâlcite de deasupra capului său. În regula, stai un pic. Cred că aici i-am auzit pe șobolani. Îmi amintesc de acest copac, îi arătă cu degetul trunchiul unui stejar uscat, sufocat de viţe răsucite de iederă. O ramură putrezită căzuse la pământ. Stătea rezemată de trunchi ca un baston de care se sprijină un om ce șchiopătează. Aici! zise Joe, îngenunchind lângă un petic răscolit de zăpadă. Aici m-am ghemuit aseară... și i-am văzut ieșind din șanț puțin mai încolo.

În timp ce Joe și Twiggy mergeau pe marginea plină de zăpadă a drumului, un Mini Morris trecu pe lângă ei, împroșcându-i cu zloată.

Twiggy cerceta prin zăpadă, iar Joe scormonea șanțul cu un băț.

— Am găsit ceva! zise el, când dădu cu bățul de ceva tare.

Dând la o parte zăpada cu mâinile, Twiggy curăță zona. Treptat dezgropă capătul unei țevi de scurgere.

— Probabil că trece pe sub câmp, zise Joe, privind peste un gard viu. Mă întreb de unde veneau șobolanii.

— Cel mai apropiat sat este Stubble End, spuse Twiggy.

Joe închise ochii, încercând să recreeze întunericul de noaptea trecută.

— Ce faci? întrebă Twiggy.

— Vreau să-mi aduc aminte de unde venea lumina.

Joe se învârti cu ochii închiși.

— Șobolanii au ieșit din șanț și au fugit printre copaci în direcția unei lumini. Cred c-ar trebui să aflăm ce era.

— Ar fi putut fi o lanternă? sugeră Twiggy.

Joe clătină din cap.

— Lumina nu s-a mișcat.

Deschise ochii și arătă în direcția unui pâlc de copaci desfrunziți și rugi contorsionați de mure.

— Acolo, în pădurice aia, zise el.

Zăpada îi ajungea lui Joe până la genunchi și, din când în când, trebuia să înlăture mărăcinii în care nimerea. Twiggy țipa de câte ori i se agăța părul în vreo creangă joasă. Înaintau greu. Lui Joe îi era imposibil să spună dacă se îndreptau în direcția cea bună și începuse să se întrebe dacă, la urma urmelor, fusese o idee bună să intre în pădure.

— Noaptea trecută, șobolanii au dat târcoale pe la Sabatul Pipistrelle, zise Twiggy, evitând în ultimul moment un tufiș. Nu crezi?

— Mda, zise Joe, venind în urma ei. Ce coincidență! Două sabaturi, la câțiva kilometri unul de altul, tâlhărite în aceeași noapte!

— Crezi că femeia care a intrat la noi căuta aceeași bucată de hârtie? întrebă Twiggy.

— Nu știu, zise Joe, împiedicându-se de rădăcina unui copac. S-ar putea, dacă scrisoarea asta, sau ce-o fi hârtia după care

umblă șobolanii, are vreo legătură cu Beţișoarele Sorţii.

— Șireata a jefuit Sabatul Urzicii-Moarte, zise hotărâtă Twiggy. Sunt sigură de asta.

— Asta-i și bănuiala mea, admise Joe. Dar de ce nu și-o fi luat bagheta cu ea? Mai ţii minte? Squib a observat că hoața nu avea așa ceva. Și de ce-ar fi furat...?

— O bucată de plăcintă de Yule, preciză Twiggy, Poțiunea de Re-creștere a lui Patsy și una din cărţile vechi de matematică ale lui Ulfric, despre grafice sau cam așa...

— Straniu, zise Joe. Păi, trebuie să fi avut un motiv ca să le ia.

Joe zări printre copaci un petic slab de lumină portocalie și se repezi într-acolo. Terenul accidentat îl făcea să se poticnească, crenguţele uscate îi trosneau sub picioare și din când în când se izbea de trunchiurile copacilor, înainta până ajunse la un zid dărăpănat de cărămidă, pe deasupra căruia văzu acoperișul și etajul unei căsuțe.

În zid erau o mulțime de locuri în care mortarul începuse să se sfărâme și Joe își fixă cu ușurință adidașii în găurile acelea reușind să se cațăre. Sări într-o grădiniță cu răzoare pentru flori și o mulțime de ghivece mari de lut. Era și un mic heleșteu pe suprafața căruia pluteau bucăți de gheață.

— Două Ţipete de Bufniță, îi șopti Joe lui Twiggy, când aceasta aterizâ lângă el.

Îi arătă cu degetul numele căsuţei, care fusese bătut în cuie pe o bucata de lemn în formă de bufniță prinsă de portal.

— Ce nume sinistru...

— Și uite! exclamă Twiggy, împungându-l cu cotul. Uite ce atârnă deasupra... o lampă!

— Lumina! zise nerăbdător Joe. Cea pe care am văzut-o noaptea trecuta. În mod *sigur* spre ea se îndreptau șobolanii.

Zidurile căsuţei Două Ţipete de Bufniță erau invadate de iedera care înconjurase fiecare fereastra de la parter cu un chenar neregulat de frunze întunecate. Joe traversă gradina până ajunse la cel mai apropiat geam. Șterse sticla aburită cu mâneca și privi înăuntru. La început, de-abia putu distinge ceva, dar pe măsură ce ochii i se acomodau cu întunericul, zări un teanc de caiete pe un birou, un balansoar și ceva ce semăna cu un acvariu

gol.

— Nimic neobișnuit, mormăi Joe.

— Cred că acum ar trebui să plecăm, zise neliniștită Twiggy. Încălcăm o proprietate și, oricum, casa mă bagă-n sperieți.

Joe se agăță de pervaz, în timp ce căuta din priviri ceva pe jumătate ascuns în spatele balansoarului.

— E coșul de pisici! zise el. Șireata trebuie să locuiască aici!

— Să mergem, Joe.

— Bine, zise Joe oftând. Dar ce-ar fi să ne întoarcem aici la noapte și...

Twiggy scheună slab și Joe se întoarse. În spatele lui, cu o mână ținând-o pe Twiggy de gură, stătea o vrăjitoare. În cealaltă mână avea o baghetă.

— Cred că planurile voastre tocmai s-au schimbat, zise vrăjitoarea cu o voce de gheață.

Îl înghionti pe băiat cu vârful baghetei sale și buzele i se schimonosiră într-un rânjet plin de cruzime.

CAPITOLUL TREISPREZECE
O adunare de lilieci

Mini Morris-ul negru se hurduca prin ţinutul acela rural ca un skateboard.

Derapa când dădea colţurile, urca mugind dealurile şi părea să ia din plin toate gropile întâlnite în drum. Joe şi Twiggy îşi petrecură cea mai mare parte a călătoriei cu mâinile la ochi, aruncaţi dintr-o parte în alta pe bancheta din spate.

— Cine-i maniaca asta? zise Joe, clănţănind din dinţi.

În timp ce îi îmboldea de la spate printre copaci, până la aleea Swingletree, vrăjitoarea nu le răspunsese la niciuna din întrebări. Maşinuţa ei era parcată într-o manieră de-a dreptul riscantă: cu partea din faţă suspendată deasupra unui şanţ.

— Nu... nu... nu... nu-s sigură, zise Twiggy, în timp ce Mini Morris-ul mai lua câteva gropi. *Cred* că o cunosc de undeva...

Joe îşi răsfiră degetele şi studie pe furiş faţa vrăjitoarei în oglinda retrovizoare a maşinii. Era cam de aceeaşi vârstă cu Winifred, bănui Joe. Avea câteva riduri pe la colţurile ochilor, obraji palizi şi scofâlciţi. Doi ochii negri te săgetau de sub bretonul de culoarea castanei coapte. Vrăjitoarea se uită în oglindă şi îl surprinse pe Joe studiind-o. Îi aruncă o privire mânioasă şi răsuci de volan. Se auzit un scârţâit de roţi şi Joe simţi cum, la o curbă strânsă, centura îl trage înapoi. Băiatul avu senzaţia că supa de morcovi cu coriandru, care-i sălta în stomac, va ieşi la iveala într-un timp foarte scurt.

Twiggy îşi luă mâinile de la ochi şi se uită la Joe.

— Te-ai făcut verde la faţă, observă ea.

Băiatul preferă să nu-i răspundă, pentru că asta ar fi însemnat să-şi deschidă gura. Mini Morris-ul coborî ca o rachetă un deal abrupt, aproape zburând, înainte de a ocoli un heleşteu şi a se

năpusti pe un podeț îngust. Apoi vrăjitoarea apăsă cât putu de tare frâna și mașina se opri uruind lângă un hambar vechi și dărăpănat.

Joe și Twiggy respirară ușurați.

Vrăjitoarea se întoarse și se uită urât la ei. Din două mișcări de baghetă și câteva murmure indescifrabile le desfăcu centurile de siguranță.

— *Tu* și *tu*, le zise ea, vârându-și un deget osos în fața lor. Veniți după *mine*... și fără șmecherii!

— Ce facem acum? întrebă Joe în șoaptă, în timp ce vrăjitoarea ieșea din mașină și striga pe cineva.

— Mi-am lăsat bagheta acasă, zise Twiggy și ridică din umeri, văzând privirea disperată a lui Joe. Păi, adăugă ea țâfnoasă, Mormoloaca a vrut să se joace cu ea. Cred că trebuie să lăsăm lucrurile să-și urmeze calea... Asta ar face Winifred. N-are rost să intrăm în panică.

Joe se chinui să iasă din mașină și trânti portiera stropită cu noroi a Mini Morris-ului. Încă-i mai era rău și nu se opuse când vrăjitoarea îl apucă de umăr și îl îndemnă spre intrarea în hambar. Când vrăjitoarea deschise ușa, Twiggy îl înghionti pe Joe.

— Suntem în Stubble End, șopti ea printre dinți, și acesta este Sabatul Pipistrelle.

— Ce crezi că vor? întrebă Joe.

— Vrei să spui, în afară de lecții de șoferie?

Twiggy clatină din cap.

— Nu știu... dar tu faci parte din Sabatul Urzicii-Moarte, să nu uiți.

Îi zâmbi nervos și îi făcu cu ochiul în timp ce o urmau pe vrăjitoare.

Interiorul hambarului era surprinzător de plăcut. În mijlocul încăperii ardea un foc vesel, înconjurat de un cerc de pietre. Fumul urca în spirale pe lângă niște lilieci, care stăteau agățați de grinzi cu capul în jos, și ieșea printr-o gaură din acoperiș.

O vrăjitoare dolofană cu bucle negre moțăia pe o sofa cu picioarele sprijinite pe un cazan întors. Alte câteva vrăjitoare stăteau întinse în hamace cu membrele bălăbănindu-li-se peste

margini. Joe numără nouă pisici negre încolăcite pe niște baloturi de fân dintr-un colț și alte patru întinse lângă foc. Singurul zgomot care se putea auzi era un sforăit monoton.

Un amestec de fum și mucegai îi gâdilă nasul lui Joe, făcându-l să strănute. Una dintre pisicile de lângă foc deschise ochii verzi și se holbă la el. Apoi, vrăjitoarea cu părul de culoarea castanei coapte bătu din palme și întrerupse scena pașnica.

— Trezirea! Toată lumea trezirea! strigă ea. Am ceva important să vă comunic.

Vrăjitoarea de pe sofa se scărpină în cap și căscă. Clipi încet și zâmbi. În obraji îi apărură gropițe.

— Pe cine-ai adus acolo, Sarah? Avem oaspeți?

Se uită cu ochii întredeschiși la Twiggy.

— Ești Marjorie, nu? Din Sabatul Baddlewrack.

— Nț.

— A! făcu dezamăgită vrăjitoarea. Aș fi putut jura...

Sarah, vrăjitoarea cu părul de culoarea castanei coapte, se îndreptă iute spre sofa și recuperă o pereche de ochelari pe care vrăjitoarea cea dolofană îi strivea cu cotul.

— Încearcă-i pe ăștia, Dora, spuse ea iritată.

— A, foarte bine, bălmăji femeia, dându-și la o parte buclele negre și potrivindu-și ochelarii după urechi.

Hamacele se bălăngăniră când începură să se urnească și celelalte vrăjitoare, care până atunci dormiseră. Se ridicară în capul oaselor, cu părul zburlit, îmbrăcate în pijamale cu buline variat colorate, și își ațintiră privirile împăienjenite de somn spre Joe și Twiggy.

— Măi să fie și iar să fie! exclamă vrăjitoarea Dora, aranjându-și ochelarii. Asta-i una din nesuferitele alea de Urzici-Moarte!

— Da, zise Sarah, sugându-și obrajii pământii. Prunella Brushwood, dacă nu mă-nșel.

— Prunella?!

Joe se holbă uimit la Twiggy. Fata se îmbujoră și își scărpină stânjenită nasul.

— Numele tău adevărat e *Prunella?* zise Joe, atingând brațul lui Twiggy.

Numele nu i se potrivea deloc.

— Nimeni nu-mi spune așa, răspunse Twiggy cu vocea sugrumată.

Se încruntă la Sarah.

— Prefer să mi se spună după poreclă, Twiggy.

— Twiggy! o îngână batjocoritor Sarah, ridicând din sprânceană. Asta din cauză că părul tău arată ca un cuib de pasăre?!

Un hohot de râs se răspândi printre membrele Sabatului Pipistrelle. Simțindu-se teribil de nenorocită, Twiggy pironi podeaua cu privirea.

— Ei bine, ce caută puștoaica asta plictisitoare aici? Urzicile-Moarte s-au mutat din satul ăsta de câteva luni. Acum, pleacă... du-te, cară-te!

Dora făcu o mișcare cu bagheta, de parcă ar fi vrut să gonească o insecta enervantă.

— Sarah, de ce mă faci să-mi pierd vremea? Ce veste importantă aveai? Sa nu-mi spui ca are ceva de-a face cu mănunchiul ăla veștejit de Urzici-Moarte care nu se pricep la nimic?

Twiggy își ridică bărbia care-i tremura.

— Nu-i adevărat! Patsy e cea mai bună urzitoare de vrăji, și... Winifred e o șefă nemaipomenită...

— E o gânganie fandosită! zise Dora. Puah! Winifred Whilbat n-are nici cea mai vagă idee despre ce-nseamnă să fii șefa unui sabat A! făcu ea și zâmbi ironic. Uitasem. Urzicile-Moarte nici nu sunt *propriu-zis* un sabat, nu-i așa?

— Ba da! interveni Joe, făcând un pas înainte. Și eu sunt cel mai nou membru al lui.

Când vrăjitoarea de pe sofa începu să se poarte grosolan cu Twiggy, lui Joe i se păru că o cunoaște de undeva. Joe își aminti unde-o mai văzuse. Atunci, pe peronul gării, Dora Benton purtase un palton lung, bleumarin și o șapcă cu cozoroc, iar acum era îmbrăcată într-o pijama neagră de mătase. Dar gropițele din obraji erau aceleași. La fel și manierele sale brutale.

— Te cunosc, zise el cu impertinență. Tu ești femeia care i-a furat uniforma lui Derek și m-a mințit ca să-mi ia biletul de

tren.

— Și eu te cunosc pe tine! declară Dora, rânjind cu gura până la urechi. O, bună treaba, Sarah. Unde l-ai găsit?

— Pe aleea Swingletree.

Sarah își vârî mâna în buzunarul interior al jachetei sale de catifea neagră și scoase o bucățică de hârtie. O despături și Joe se întinse să vadă ce scria pe ea. Nu era niciun cuvânt, doar portretul unui băiat cu părul vâlvoi, cu bărbia fermă și o expresie destul de buimacă. Sarah așeză hârtia lângă capul lui Joe.

— O asemănare izbitoare, nu crezi?

Dora horcăi.

— Nu știu de ce-a fost nevoie să-l mai interoghezi pe nerodul ala împiedicat din gară. Descrierea pe care i-am făcut-o eu băiatului a fost...

— Mai mult decât inutila, încheie Sarah fraza. Derek mi-a fost de mare ajutor. Nu-ți trebuie mult talent să te dai drept controlor de bilete, Dora, dar să faci pe polițistul e de-a dreptul o provocare. Am fost atât de convingătoare; chiar dacă trebuie să mă laud singură. După ce i-am spus că băiatul fugise de-acasă, Derek a fost mai mult decât dornic să coopereze. Mi-a schițat chiar și portretul lui. L-a descris pe băiat în cele mai mici detalii.

Tonul lui Sarah deveni mai aspru.

— Dora, nu te uita urât la mine! Știi la fel de bine ca mine că nu vezi prea bine. Trebuie să porți ochelarii ăia *tot timpul*.

— Ajunge! o repezi Dora.

Se încruntă și își încrucișă mâinile-n sân.

— Cred ca ai uitat că p-aci eu *sunt* șefa.

— În definitiv, zise Sarah fără teama, dacă i-ai fi purtat în noaptea aceea, ai fi observat imediat că băiatul ți-a dat un bilet obișnuit de tren, în loc...

— TACI DIN GURĂ! zbieră Dora, și o vrăjitoare care dormise până atunci căzu brusc din hamac. Oricum, unde e?

Dora se îndreptă cu pași greoi spre Joe și-și întinse mâna rotofeie.

— Dă-mi-o încoa', vierme amărât ce ești!

— Ce? întrebă Joe. Nu pricep...

— PAGINA! urlă Dora, de îi tremurară buclele. Știu că e la tine. Viperele ți-au dat-o, nu-i așa? Îi așteptam pe Harriet și Aubrey, desigur, dar când m-am aplecat să-mi leg șiretul, am văzut desenul de pe valiza ta. N-oi avea eu vederea de vultur, zise ea acru, dar nu-s nici oarbă ca un liliac, să știi!

Dora-și ridică ochii spre tavan.

— N-am vrut să vă jignesc, adăugă ea cu blândețe în glas.

— Greșești, zise Joe. N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești. Nimeni nu mi-a dat nicio *pagină.*

— E din Urzica-Moartă, șopti Sarah printre dinți. Ei nu știu nimic despre urgența care-a apărut. Centrala n-a vrut să-i implice în chestiune. O decizie înțeleaptă, dacă mă întrebi...

— Am fost lăsați pe dinafară? întrebă Twiggy indignată. Acum suntem un sabat în toată regula. De ce nu ne ia nimeni în serios? Nu pricep de ce ne antipatizați atât de mult!

Twiggy se uită stăruitor la Dora și la Sarah.

— E din cauza lui Ulfric? Și a lui Joe? Nu sunteți de acord ca bărbații să fie acceptați în sabaturi? Ei bine, eu cred că ar trebui. Winifred zice că sabaturile mixte reprezintă calea spre progres. Zice că ar trebui să fim de acord cu noul...

— N-avem nimic cu bărbații, o întrerupse Sarah.

— Câtă vreme nu fac parte din sabatul *meu,* adăugă Dora, strâmbându-se.

— Cu Rose Threep avem ce-avem, zise înțepată Sarah.

— Cu Rose? se miră Twiggy.

— Lui Winifred ar trebui să-i fie rușine că-i permite unei *astfel* de vrăjitoare să facă parte din sabatul ei.

— O astfel de vrăjitoare? repetă Twiggy. Dar ce-aveți cu Rose. Poate că e un pic cam rea de gură, dar...

— Pagina, Dora, îi aminti Sarah nerăbdătoare.

Îi îndemnă pe Joe și Twiggy să se așeze pe canapea.

— Trebuie să li se spună. Acum, nu mai putem evita.

— Foarte bine, zise Dora, aranjându-și ochelarii pe nas.

Începu să mărșăluiască agitată prin încăpere. Joe stătea lângă Twiggy la capătul sofalei. O pisică neagră se gudură pe lângă picioarele băiatului.

— Îmi închipui c-aţi auzit de *Cartea lui Mabel,* începu Dora.

— Desigur, ziseră copiii în cor.

— Atunci ştiţi şi despre pagina lipsă.

— Da, încuviinţă Joe, amintindu-şi ce-i povestise Veronica Snipe în Târgul de la Miezul Nopţii. Era o vrajă periculoasa la pagina cinci sute şi ceva. Mabel a rupt-o ca nimeni să n-o poată face.

Joe simţi cotul lui Twiggy înghiontindu-l.

— De unde ştii asta? întrebă ea în şoaptă.

— În parte ai dreptate, spuse Dora. Unele vrăjitoare susţin că Mabel Crump a rupt-o... dar se înşală! Pagina a fost smulsă de *traducătoarea* cărţii: o vrăjitoare pe nume Fleur Fortescue.

— Fleur...

Joe îşi încreţi fruntea

— Desigur! Numele ei era pe coperta exemplarului ăla vechi din *Cartea lui Mabel,* pe care-am văzut-o în cutia de carton.

— Te *superi?* spuse Dora furioasă. Fii atent când vorbesc. Acum, unde rămăsesem?

— Tocmai voiai să le povesteşti despre Fleur, îi aminti Sarah. Când a tradus pagina cinci sute treisprezece, Fleur şi-a dat seama de puterea distructivă a vrăjii de acolo şi a rupt-o. A distrus imediat traducerea, dar a hotărât să ascundă pagina originală într-un loc unde să n-o găsească nimeni niciodată...

— Numai c-a fost găsită, zise Dora, uitându-se urât la Sarah. Şi-acum, *tu* să taci din gură. *Eu* spun povestea.

— Unde-au găsit-o? întrebă Joe.

— În Germania, zise repede Dora, înainte ca Sarah s-apuce să deschidă gura.

— Ştiu toate astea, bombăni Twiggy.

Joe o înghionti.

— Şşt, şopti el. Eu nu ştiu.

— În urmă cu vreo douăzeci de ani, continuă Dora, un câine pe nume Strudel a scurmat într-o pădure. Pagina fusese făcută sul, vârâtă-ntr-un stilou şi îngropată la rădăcina unui copac. Fiica stăpânului câinelui era o vrăjitoare şi ea l-a împiedicat să o arunce. Vedeţi voi, stăpânul crezuse că e o foaie goală de hârtie, deoarece...

— *Cartea lui Mabel* a fost scrisă cu cerneală vrăjită, o completă Twiggy.

— Da, încuviință Dora, ducându-și o mână în dreptul inimii. Timp de douăzeci de ani, pagina a trecut de la o vrăjitoare la alta, de la un sabat la altul.

— De ce? întrebă Joe.

— Dintr-un motiv foarte evident, cap sec ce ești! zise Dora.

Se uită precaută peste umăr și coborî vocea.

— Există oameni, explică ea cuprinsă de teamă, care o vor. Oameni care nu s-ar da în lături de la nimic ca să pună mâna pe ea.

— Dar am crezut că nimeni nu poate înțelege scrisul de mână al lui Mabel, zise Joe.

— Fleur a reușit, nu-i așa? spuse Sarah. Într-o zi altcineva va traduce din nou cuvintele acelea și atunci...

Bătu din palme.

— Buuum!

— Cine poate *știi* ce se va întâmpla? zise Dora.

— De ce nu faceți pur și simplu bucățele pagina, propuse Joe, sau s-o aruncați în foc? După aceea n-o să mai aveți motive să vă faceți griji.

— Cum îndrăznești? tună Dora. Puțin respect, băiete! Mabel Crump e o legendă! Hambarul ăsta se află chiar în locul unde ea și-a scris celebra operă de geniu. S-o distrugem?

Își dădu ochii peste cap, de-ai fi zis că e gata să leșine.

— Ce idee!

— Crezi că n-am încercat să scăpăm de ea? zise Sarah, aruncându-i o privire scârbită Dorei. *Cartea lui Mabel* este indestructibilă. Probabil că a înmuiat fiecare pagină în Poțiunea Eternității, astfel încât cuvintele să poată fi citite și peste sute de ani de-acum încolo.

— Sau *nu,* zise Joe, amintindu-și ce scris oribil avea Mabel.

Sarah nu-l luă în seamă.

— Acum două zile, am primit o frunză de la Centru, prin care eram informate că pagina a trebuit să fie scoasă pe ascuns, și în mare graba, din Londra – și că sabatul *nostru* a fost ales să fie implicat în operațiune.

— O onoare atât de mare pentru Pipistrelle, murmură Dora.

— Aubrey White și Harriet Perkins din Sabatul Viperelor se oferiseră să călătorească incognito cu trenul care pleca la ora patru din gara Charing Cross, le explică Sarah. Erau așteptați să descindă în Stubble End și să-i livreze Dorei – deghizată în controlor de bilete – pagina. Numai că... totul a mers complet anapoda – ei n-au coborât din tren și nici n-au mai fost văzuți de atunci.

— Șireata! zise grav Joe.

Se cutremură amintindu-și de hârșâielile înnebunite ce ieșeau în tren din coșul pentru pisici.

— Coșul de *șobolani,* zise el, corectându-se, și simți fiori reci pe șira spinării.

— În regulă... ajunge, îl repezi Dora. Nu v-am adus aici pentru o mică discuție amicală. Acum, spune, unde-i pagina?

— N-o am, zise Joe. Pe cuvânt de onoare. N-am nici cea mai mică idee unde se află.

Dora se prinse cu mâinile de cap și începu să se văicărească:

— Nu mai suport! gemu ea. Mai întâi se hotărăște să se contramandeze Ceremonia Focului de Yule, așa că am decis să participăm, în schimb, la o cursă de mături. Și am căzut într-un helești. Apoi ne-am întors la sabat, cu gândul să ne punem bonetele pe cap și să tragem un pui de somn, dar ne-am găsit locuința într-o dezordine de nedescris! Și acum... ȘI ACUM! Ăsta.. Flecușteț ul ăsta insolent îmi spune că pagina nu e la el! Le-am spus celor de la Centru că mă descurc. Ce-o să le mai spun acum? HM? O să-mi pună pielea-n saramură pentru asta!

— Ăăă... Dora, îndrăzni sfioasă o vrăjitoare tânără.

Își târî picioarele până la șefa Sabatului Pipistrelle, cu o frunză ruginie de arțar în mână.

— Asta trebuie să fi sosit azi-dimineață. E de la Centru.

Simțind că se sufocă, Dora smulse frunza din mâna tinerei vrăjitoare. Apoi închise ochii și i-o dădu lui Sarah.

— N-ai vrea s-o citești tu? Eu nu rezist.

— Foarte bine, zise Sarah, zgâindu-se la frunză. O, vai. Ce catastrofă!

Dora începu să hohotească și se prăbuși pe sofa, mai să-l

zdrobească pe Joe.

— S-a terminat cu cariera mea! zise ea, apucându-se cu mâinile de cap.

— A fost un jaf, anunță Sarah pe un ton solemn. La Muzeul Național de Vrăjitorie din Piddock's Cove. Cineva a furat originalul *Cărții lui Mabel.*

CAPITOLUL PAISPREZECE
Monștrii din Much Marcle

Nu le-a fost greu să scape. Vrăjitoarele fuseseră atât de traumatizate de vestea primită de la Centru, că nimeni nu observase când Joe și Twiggy s-au îndreptat în vârful picioarelor spre ușa de la hambar. Jumătate dintre vrăjitoare stăteau grămadă, îmbrățișându-se și plângând, în timp ce restul se prăbușiseră buimace în hamacele lor.

Lângă ușă, se afla un butoi plin cu mături, așa ca Twiggy luă una ca să asigure succesul evadării. În câteva minute, Joe și Twiggy zburară peste podețul șubred și plutiră pe deasupra helești eului. Fata îndemna mătura să se înalțe, până când fură înghițiți de o pâcla rece ca gheața care îl pătrunse pe Joe până la oase. Fulgi de zăpadă începură să-i danseze prin față.

— Twiggy, chiar trebuie să zburăm așa sus?

Dar cuvintele lui Joe se risipiră în vânt chiar în clipa în care le pronunțase. Trebui să țipe ca să se facă auzit:

— Da, răspunse Twiggy. Trebuie să stăm printre nori. Vrăjitoarele nu trebuie să-și folosească măturile pe lumină. Ar fi prea riscant să ne lăsăm mai jos. Ar putea să ne vadă cineva!

Joe se uită în jos, dar tot ce putu vedea era o ceață cenușie și groasă.

— Cum o să știm c-am ajuns la Canterbury? țipă el.

— Nu mergem la Canterbury, spuse Twiggy. Cel puțin, nu încă.

— Nu?

Fata scutură din cap și îi porunci măturii să vireze la stânga.

— M-am gândit ca ar trebui să dam o raită pe la Piddock's Cove!

*

Stratul de nori începea să se rărească, pe măsură ce mătura plonja în jos. Printre vălătucii de ceaţă îşi făcură apariţia petice de cer senin şi Joe zări o apă întunecată cu valuri înspumate. Coborâră şi mai mult şi Joe realiză că Twiggy urma o linie de coastă. Dedesubtul lor marea clocotea şi se năpustea pe plajele de culoarea fulgilor de ovăz. Joe privi în dreapta şi văzu stâncile abrupte ridicându-se deasupra câmpurilor înzăpezite. Vârfurile inegale de piatră întrerupeau întinderile nesfârşite de alb.

Joe se ţinu strâns de talia lui Twiggy când mătura se îndreptă cu iuţeală spre o stâncă enormă, biciuită de valuri. În mijlocul ei se afla o deschizătură în formă de portal şi Twiggy îndemnă mătura să treacă pe acolo. Joe se făcu mic, când trecură în viteză prin crăpătură. Apoi se înălţară din nou. Mătura execută o bucla aeriană înainte de a se îndrepta spre următorul golfuleţ, alunecă uşor deasupra ţărmului stâncos şi ateriză lângă o căsuţă. Avea zidurile de culoare liliachie şi acoperişul de ardezie.

Joe se dădu jos de pe mătură şi îşi îndreptă cu greu coloana. Stătuse ghemuit deasupra cozii timp de aproape o oră. Amorţise şi-l dureau încheieturile. Twiggy ridică braţele-n sus şi scoase un chiot.

— N-a fost distractiv? zise ea. Winifred ar fi leşinat pe loc dacă ne-ar fi văzut cu ce viteză am trecut prin stânca aia. Nu cred că măturica mea ar fi reuşit o astfel de manevră, dar asta e ultimul răcnet!

— O s-o dai înapoi? întrebă Joe.

— O, da! Am *împrumutat*-o doar.

Lovi uşor nuielele de mesteacăn şi rânji.

— Pun pariu că Dora turbează acum de furie.

— Deci, ăsta e Piddock's Cove, zise Joe privind în jos spre un golf în formă de semilună.

Valurile aruncaseră pe ţărm alge şi iarbă-de-mare. O singură barcă era ancorată.

— Da, zise Twiggy. Suntem pe coasta din Dorset.

O luă pe aleea ce ducea spre căsuţă, lăsă mătura într-un coş

pentru umbrele de pe verandă, și sună la ușă.

— Am mai fost o dată aici vara trecută, cu Winifred, dar muzeul era închis. Cu toate astea, m-am distrat pe cinste bălăcindu-mă în mare.

— Crezi că Șireata se află în spatele jafului, nu-i așa?

— Mda, zise Twiggy, dar trebuie să fim siguri de asta.

— Nu înțeleg de ce-o fi vrut cartea, zise Joe. Oricum, pagina cinci sute treisprezece a fost ruptă și restul cărții a fost tradus...

— În șaptezeci și patru de limbi, completă Twiggy.

— Așa că ce-ar mai putea afla din ea?

Joe se dădu un pic în spate de îndată ce auzi zgomotul unor pași apăsați de cealaltă parte a ușii. Fanta de la cutia de scrisori se ridică și o bărbie acoperită cu păr alb își făcu apariția în crăpătura dreptunghiulară.

— Mă numesc Arthur Poppleweed. Sunt custodele Muzeului Național de Vrăjitorie, se auzi o voce răgușită din cutia de scrisori. Vă rog fiți amabili și spuneți cine sunteți și ce doriți.

— Ăăă... suntem Twiggy și Joe din Sabatul Urzicii-Moarte, începu Joe. Am venit să aruncăm și noi o privire prin muzeu... pentru că ne interesează foarte mult obiectele și artefactele vechi.

Urmă o pauză lungă înainte ca firele zburlite de barbă albă să se miște din nou.

— Foarte bine, zise vocea, puteți intra. Dar vă avertizez: sunt înarmat cu un ciomag strașnic și cu un pistol de apă plin cu Poțiune de împietrire... și nu mă tem să le folosesc.

— Ce e Poțiunea de împietrire? o întrebă Joe pe Twiggy până să apuce curatorul să deszăvorască ușa.

— Te transformă în statuie, răspunse fata. Patsy o folosește ca să facă ornamente pentru grădină.

Dacă Joe ar fi fost un simplu trecător, nu și-ar fi închipuit niciodată că în căsuța aceea pitorească era Muzeul Național de Vrăjitorie. Nu era niciun semn pe poarta principală și nici pe ușa de la intrare care să anunțe acest lucru. Oricum, de îndată ce trecu pragul, simți același iz cunoscut de obiecte vechi, mucegăite, pe care-l întâlnise în toate muzeele.

— Bine-ați venit! zise Arthur rugându-l pe Joe să-i țină

ciomagul cât timp își scarpină el barba.

Bătrânul purta o pereche de pantaloni peticiți din catifea reiată și un halat bleumarin. Era chel în vârful capului și avea un plasture lipit peste un cucui de mărimea unui ou.

— Am fost doborât de tâlhar, zise Arthur, arătându-le cu vârful pistolului de apă rana de pe cap. Vedeți voi, de asta a fost nevoie să întăresc măsurile de securitate.

Joe și Twiggy îl urmară pe un coridor întunecos și de-acolo într-o mică încăpere cu draperii la ferestre. Camera era luminată doar de niște lumânări.

— Dacă aveți vreo nelămurire sau vreți să mă întrebați ceva, o să fiu chiar aici, zise Arthur așezându-se pe un scaun de lemn lângă ușă, cu pistolul de apă și ciomagul în poală.

— Aici e! zise Joe, stând în fața unei vitrine sparte de sticlă.

Înăuntru, într-o casetă, se afla o tavă căptușită pe margini cu catifea verde decolorată, iar în centru, era un petic de catifea, cam de mărimea unui pachet de cărți de joc, care-și păstrase culoarea vie de la început. Dedesubtul dreptunghiului verde strălucitor era o notă prost dactilografiată pe care se putea citi:

„Exponatul 122*: O carte de vrăji, poțiuni și alte probleme de vrăjitorie* scrisă de extrem de talentata (și umblă zvonul destul de frumoasă), geniala, Mabel Crump. A fost redactată în luna martie 1596 (sau s-ar putea să fi fost în aprilie) într-o scriere de mână complet ilizibilă și tradusă în engleză în 1848 de către Fleur Fortescue, care a fost o adevărată atotștiutoare. Astăzi, e cunoscută simplu drept *Cartea lui Mabel,* și se găsește pe raftul de cărți al fiecărei vrăjitoare (deși eu cunosc o vrăjitoare care-o ținea în sertarul pentru tacâmuri)."

— Nu mi-am imaginat până acum că e atât de mică, zise Joe, uitându-se la peticul verde de catifea pe care stătuse cartea.

— A, ba da, interveni Arthur. Format de buzunar, ai putea s-o numești.

Oftă prelung.

— În orice caz, foarte ușor de furat.

— Îți amintești cum arăta hoțul? întrebă plin de nerăbdare

Joe.

— Păi, n-am văzut mare lucru. În clipa asta prăjeam niște ouă cu șuncă pentru micul dejun și-n următoarea... eram cu fața la pământ cu un cucui cât o rodie. Hoțul era de fapt o hoață... îmi amintesc că i-am văzut mâna chiar înainte de-a mă lovi fulgerător cu bagheta. Avea niște unghii roșii și lungi...

Joe dădu din cap.

— Fără îndoială, a fost Șireata.

— Șireata? întrebă Arthur nedumerit.

— Hai aici, Joe, îl strigă Twiggy cuprinsă de veselie. Am găsit o fotografie de-a lui Rose.

— Măi să fie! făcu Joe aplecându-se deasupra vitrinei din colț.

Se uită la fotografia a doua fete îmbrăcate în tunici negre până la glezne. Una dintre fete avea părul prins în cozi și se uita urât spre aparat. Cealaltă, care avea o cosiță lungă, împletită și înfășurată ca o eșarfă în jurul gâtului, era cu limba scoasă. Joe citi nota dactilografiată de dedesubtul fotografiei:

„Exponatul 062: O rară fotografie a Monștrilor din Much Marcle (care au fost o adevărata pereche de mici orori). Excluse din Sabatul Brimstone la vârsta de zece ani, Rosemary Threep și Logan Dritch au terorizat timp de unsprezece luni satul Much Marcle, înainte de a fi capturate și trimise la Penitenciarul pentru Vrăjitoare îndărătnice din Papua Noua Guinee."

Joe privi și restul obiectelor din vitrină. Exponatul 063 era o pensulă pe care fetele o înmuiaseră în cerneală vrăjită și o folosiseră să mâzgălească mesaje vulgare peste tot prin Much Marcle. Exponentul 064: o bucată de cretă violet care era tot ce mai rămăsese din Școala Primară din Much Marcle după ce Rose și Logan stârniseră o tornadă într-o după-amiază de august. Nota preciza că Rose afirmase că abătuseră tornada asupra clădirii goale „doar ca să se distreze".

— Acum știm de ce Pipistrellele n-o pot suferi pe Rose, zise Joe.

— Da, de asta toată lumea are o părere așa proastă despre Urzica-Moartă, adăugă Twiggy. Pentru că una din membrele

noastre a fost în tinerețea ei o celebră huligană. Nu mi-o pot imagina pe Rose făcând toate chestiile alea teribile. E o bătrână arțăgoasă și afectată.

Twiggy izbucni în râs și își lipi degetul de sticlă.

— Uită-te la ea... cum scoate limba!

Joe studie cu atenție fotografia, dar pe el nu-l interesa Rose. În schimb, se uita la cealaltă fată, Logan Dritch. Avea o privire pătrunzătoare și părul ei era roșcat-închis. Remarcă maxilarul hotărât și buzele arcuite. Imaginea femeii fermecătoare din tren îl străfulgeră.

— E Șireata! zise deodată Joe, apucând-o pe Twiggy de braț. Cealaltă fată! Celălalt Monstru din Much Marcle.

— Ești sigur? întrebă Twiggy.

Joe dădu din cap.

— Sunt convins. Șireata și Logan Dritch sunt una și aceeași persoană.

CAPITOLUL CINCISPREZECE
În afara pădurii

Cu excepția siluetei unui pescar în cizme galbene de cauciuc, stând cocârjat pe un scaun pliant, debarcaderul era pustiu. Pescarul ținea într-o mână bățul unei undițe, cu un fir lucios în vârf, care atârna peste marginea debarcaderului și dispărea în apele învolburate. Cu cealaltă mână ținea borul pălăriei sale impermeabile, pe care și-o trase apoi peste ochi.

Twiggy se chinuia să aterizeze. Aceeași rafală de vânt care era cât pe ce să smulgă pălăria pescarului, făcea tot ce-i stătea-n putință să-i devieze mătura și s-o arunce împreună cu pasagerii ei în marea înspumată, de culoarea oțelului.

Părul lui Twiggy gâdila fața lui Joe.

— Încă puțin! zise ea, aplecându-se în direcția vântului și ținând mătura dreaptă.

Aceasta plană ca o libelulă înainte de-a se lăsa pe-o petală de nufăr. Joe simți cum atinge cu adidașii un grilaj metalic și, câteva secunde mai târziu, aterizau în siguranță la celalalt capăt al debarcaderului.

— Bună treabă! zise Joe aprobator.

Răsuflă ușurat când simți scândurile de lemn sub picioare.

— E timpul pentru niște gustări, zise el, lovind ușor cu mâna buzunarul burdușit al gecii sale.

Se uită spre celalalt capăt al debarcaderului, unde pescarul stătea cu spatele la ei, ținându-și încă pălăria impermeabilă cu una din mâini. Bărbatul părea să nu fi remarcat deloc sosirea celor doi.

Joe se așeză pe jos și își vârî mâna în buzunar. Scoase două pachete cu mâncare, învelite în hârtie și îi dădu unul lui Twiggy.

— A fost drăguț din partea domnului Poppleweed să ne pregătească o gustărică, zise Twiggy, desfăcând două sandvișuri

enorme și o bucată groasă de prăjitură cu fructe.

Ridică ușor cu degetul o felie de pâine.

— Mm... pui prăjit și murături cu muștar.

— Cu sos dulce, precizează Joe cu gura plină. Dar e la fel de gustos.

Un țipăt strident îl făcu să ridice capul. Văzu doi pescăruși rotindu-se gata să se năpustească asupra pescarului, în timp ce acesta se chinuia să scoată cârligul dintr-un pește care se zvârcolea.

— Aia-i o barcă? întrebă Twiggy, arătând cu degetul în depărtare o pată întunecata.

Joe mijii ochii.

— Da, una destul de mare, probabil un tanc petrolier.

— N-am fost niciodată cu barca, mărturisi Twiggy.

Își linse degetele înainte de-a mai mușca din sandviș.

— Eu am traversat o dată canalul, cu colegii mei, cu feribotul, zise Joe. Era o excursie cu școala la Calais. Vremea a fost îngrozitoare. Nu mai văzusem niciodată așa valuri uriașe. Prietenul meu, Drew, a stat toată călătoria aplecat deasupra vasului de toaletă.

— Mi-ar plăcea să merg și *eu* la școală, zise Twiggy cu jind. Trebuie să fie un loc *minunat!*

— Cu greu l-aș numi așa, îi zise Joe. Avem tone de teme de făcut, iar unii dintre profesori sunt un coșmar. Uite, bunăoară, domnul Tripp. I-am spus că Hamish îmi mâncase eseul despre „Triburile nomade din Nordul Africii“, dar tâmpitul de profesor a refuzat să mă creadă... chiar și după ce i-am arătat rămășițele umede, cu urme de dinți de câine pe ele. Domnul Tripp m-a pedepsit o săptămână întreagă. Cât de drept poate fi?

— Păcat că n-ai avut niște Poțiune de Recreștere, zise ea, scuturându-și câteva firimituri din poală.

— Ce vrei să zici?

— Păi, explică Twiggy, câteva picături din chestia aia și eseul s-ar fi refăcut singur.

— Mda, făcu Joe, terminându-și prăjitura cu fructe și ștergându-și mâinile pe haine. Mda... repetă el gânditor.

Apoi mototoli hârtia și sări în picioare.

— Repede, zise Joe. Trebuie să plecam. Ridică mătura și i-o aruncă lui Twiggy.

— Hm? Dar, Joe, nu mi-am terminat...

— Trebuie sa ne întoarcem. E foarte important Mi-am dat seama!

— Nu înțeleg, zise Twiggy, clătinând din cap.

Se pregăti să muște din prăjitura cu fructe.

— Știu de ce a furat Logan originalul *Cărții lui Mabel,* zise Joe apucând-o pe Twiggy de umăr. Avea deja Poțiunea de Recreștere, îți amintești?

— Pagina cinci sute treisprezece! zise Twiggy, scăpând prăjitură din mână. Logan are de gând s-o refacă. O, Joe, trebuie s-o împiedicăm!

Urmă o decolare nesigură. Instrucțiunile panicate ale lui Twiggy nedumeriră mătura și o făcură să țâșnească înainte, atingând pălăria pescarului, în timp ce părăseau debarcaderul. De uimire, bărbatul scapă peștele care căzu pleoscăind în apă. Cu fața complet ascunsă de pălăria sa galbenă, pescarul se ridică și făcu un gest amenințător cu pumnul.

— Pescăruși nenorociți! strigă el.

*

— Aterizarea de la debarcader a fost un fleac, în comparație cu asta! zise Twiggy în timp ce încerca să conducă mătura printre straturi nesfârșite de crengi încâlcite. Ar fi fost mai bine să descălecăm pe aleea Swingletree și să facem restul drumului pe jos.

— N-ar fi fost, zise Joe sigur pe el. Mai degrabă mă umplu de vânătăi și julituri sau mă aleg cu părul plin de crenguțe, decât să ajung la căsuța lui Logan cu câteva minute prea târziu.

— Fii practic, Joe, îl avertiză Twiggy, lovindu-se cu cotul de o creangă.

Zăpada de pe aceasta se scutură.

— Logan trebuie să se fi întors de câteva ore de la Piddock's Cove.

— Asta dacă a mers pe mătură, zise Joe.

Twiggy pufni.

— Că doar n-o fi făcut schi nautic în Dorset, nu?

— Există transportul în comun, insistă Joe. Și de unde știm noi că nu are mașină? Vrăjitoarea aia din Sabatul Pipistrelle avea un Mini Morris. Logan Dritch nu mi se pare genul care să îndure, pe un frig năprasnic, chinurile unei călătorii lungi, lipsite de confort.

Twiggy își încordă spatele și Joe își dădu seama ca s-ar putea s-o fi jignit.

— Bineînțeles, *eu* unul n-aș fi ratat pentru nimic în *lume* călătoria de azi, adaugă el repede.

— Mă bucur să aud asta, zise Twiggy.

Pelerina cu glugă a lui Twiggy se agăță într-o creangă și pârâi.

— Ah, m-am săturat până peste cap, zise ea. Înaintăm atât de încet! O să execut o aterizare forțată și tot ce ne rămâne de făcut e să sperăm că totul va fi în regulă. Ține-te bine, Joe, zise ea, înclinând coada măturii într-un unghi ascuțit. S-ar putea să doară un pic.

În timp ce se îndreptau spre sol, Twiggy aproape că se lipi de mătură, iar Joe își îngropă fața în pelerina ei. Trosnetul rămurelelor rupte îl asurzi pe băiat. Și, cum ținea ochii închiși, îi răsunară în urechi ca sute de biscuiți crocanți zdrobiți. Tresări și strânse din dinți când piciorul său se izbi de o creangă. O auzi pe Twiggy țipând. Apoi mătura se înclină și Joe alunecă. Aterizâ în patru labe într-un strat gros de zăpadă.

— Joe, ai pățit ceva?

Twiggy îngenunche lângă el, cu mătura în mână. Nuielele de mesteacăn erau destul de zburlite și arătura continua să se miște spasmodic. Twiggy dezmierdă cu blândețe coada măturii.

— Surprinzător, dar n-am nimic, zise Joe, bolborosind.

Își scutură zăpada de pe față și se ridică.

— Dar tu?

— Cred că m-am ales cu câteva vânătăi zdravene, dar nu mi-am rupt nimic, zise Twiggy. Mă îngrijorează mai mult mătura. Pare puțin traumatizată. Dacă nu-și revine suficient de repede, s-ar putea să ne întoarcem pe jos acasă.

— Biata de ea, zise Joe mângâind plin de compasiune mătura.

Se uită în jur. Copacii semănau cu niște siluete și era ceață. Începuse să se însereze. Joe se frecă la ochi.

— Unde-i lampa? O vezi?

— Uite-o! zise Twiggy, arătând cu degetul un disc auriu de lumină.

Își făcură drum prin zăpadă într-acolo.

În cinci minute ajunseră la Două Țipete de Bufniță. Joe se rostogoli peste zid.

— Liber, șopti el și, o clipă mai târziu, prinse mătura pe care Twiggy o aruncase în grădină.

Mâinile fetei își făcură apariția deasupra zidului. Escaladă icnind zidul scorojit și ateriză lângă el.

Totul era încremenit. Joe duse degetul la buze și o luă prudent prin zăpadă, până ajunse la o fereastră de unde răzbătea o dâră de lumina printre draperii. Copiii se ghemuiră sub pervaz și ascultară. Lui Joe îi bubuia inima mai să-i sară din piept.

— E o prostie, șopti Twiggy, strângând în brațe mătura care tremura încă. N-am bagheta la mine... și, cu mătura în halul în care e, șansele noastre de-a ne face rapid nevăzuți sunt *zero*.

— Atunci, asta-nseamnă că va trebui să fim extrem de atenți, nu? Joe se ridică încet și își lipi obrazul de fereastră. Sticla rece se aburi de la respirația sa caldă și o șterse cu mâneca să poată vedea înăuntru. Joe își ținu răsuflarea. Prin mica deschizătură dintre draperii, o văzu mărșăluind supărată de-a lungul și de-a latul unei bucătărioare pe Șireata – Logan Dritch. Ea e! zise încet Joe. Și e turbată de furie.

O urmări pe Logan lovind cu piciorul ușa unei mașini vechi de gătit și făcând să zboare trei cratițe prin încăpere.

— Lasă-mă să mă uit și eu, zise Twiggy ridicându-se în vârful picioarelor și trăgând cu ochiul prin același spațiu gol dintre draperii. Uau! Deci asta e Logan Dritch, nu? Da' știu că e cochetă! Îmi plac hainele ei. Și verdele o prinde de minune. Eșarfa aia de pene e totuși cam deplasată și pariez că-și vopsește părul.

— Unde-i cartea? întrebă Joe, scrutând bucătăria.

Logan se îndreptă spre masă și spulberă de pe ea un pahar de

cristal și o sticlă de șampanie. Lichidul spumos țâșni din sticla spartă și se împrăștie bolborosind pe pardoseală. Pe masă mai erau doar două obiecte. Unul era un recipient de formă conică. Logan îl apucă și făcu un gest de parc-ar fi vrut să-l izbească de pământ. Dar ceva o făcu să se răzgândească. Îl așeză cu grijă la loc.

— Poțiunea de Recreștere, îi șopti Twiggy lui Joe la ureche.

Al doilea obiect era o carte mica, legată în piele maro-roșcată. Logan o ridică și o deschise la o pagină pătată cu niște stropi de culoare verzuie. Fața i se schimonosi într-o expresie de dezgust. Deschise gura rujată strident și țipă.

— *Cartea lui Mabel!* spuse Joe.

— Nu pot să cred, zise Twiggy, ștergând geamul cu un colț al pelerinei sale și apăsându-și un ochi pe fereastră. Logan a încercat sa refacă pagina lipsă, *dar n-a ținut!*

— Nu înțeleg, zise Joe. Mie mi se pare că pagina s-a refăcut, nu?

— Da, zise Twiggy, cu un zâmbet amuzat pe față. Dar pe ea nu e nimic scris! Hârtia s-a refăcut, *dar nu și cuvintele lui Mabel!*

Twiggy și Joe se îmbrățișară și încercară să-și stăpânească râsul.

— Nu-i de mirare că e așa prost dispusă, zise Joe. Închipuie-ți cât efort a depus pentru nimic!

Se uită din nou pe geam.

— Stai un pic, unde-a dispărut?...

Twiggy scoase un țipăt, iar Joe căzu pe spate, când draperiile se dădură la o parte și în cadrul ferestrei apăru nimeni alta decât Logan Dritch. Zbieră atât de tare, încât lui Joe i se făcu părul măciucă.

— F... ffugi, îngăimă el.

Joe sări în picioare și sprintă prin grădină. În timp ce se cațără disperat pe zid, își juli degetele de cărămizi. Când ajunse deasupra, se uită peste umăr și văzu o scenă care îl îngrozi.

Gradina era cufundata în întuneric. Într-un con de lumină, ce ieșea pe geamul bucătăriei, o zări pe Twiggy căzută în zăpadă, cu mătura sub ea. Joe își dădu seama că se împiedicase, în graba ei. O umbră căzu peste Twiggy când Logan escaladă pervazul.

Băiatul văzu că vrăjitoarea avea o baghetă în mână.

Strigă la Twiggy, dar, spre disperarea lui, ea nu încercă să fugă. Rămase cu fața în zăpadă și Joe o auzi murmurând, ca și cum ar fi vorbit singură.

Vârfurile ascuțite ale cizmelor lui Logan atinseră pământul. Joe își dădu bretonul din ochi și făcu singurul lucru care-i veni în minte.

Aruncă un bulgăre de zăpadă.

Acesta ateriză, cu precizie matematică, drept în fața lui Logan. Până să apuce vrăjitoarea să se dezmeticească, Joe mai făcu un bulgăre. O nimeri în tâmplă. Joe începu să frământe un al treilea bulgăre, când observă că Twiggy începea să se urnească de la pământ. De fapt, ea nu vorbise singură, îi vorbise măturii de sub ea. Twiggy se ridică în fund și se apucă de coada măturii cu ambele mâini. Mătura zbură în direcția lui Joe și îl aștepta să se urce. Aruncând și ultimul bulgăre (care o lovi pe Logan între ochi), Joe se așeză pe coada măturii și dispără în noapte.

Printr-un efort uriaș, mătura reuși să ajungă la marginea pădurii înainte de a se prăbuși. Joe luă apoi mătura pe umăr și fugi de-a lungul aleii Swingletree. După zece minute, se opri și o aștepta pe Twiggy.

— Vino! zise Joe când fata se prăbuși în genunchi lângă el.

O prinse de mână și o ajută să se ridice. Joe se uită temător înapoi.

— Crezi că suntem urmăriți?

Twiggy clătină din cap.

— Nu-ți face griji, zise ea de-abia răsuflând. Nu e nimeni pe urmele noastre.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE
Idei geniale și vești șocante

— O să vii la spectacolul de pantomimă, și cu asta basta! îi zise mama sa rujându-se în oglinjoara pudrierei. Acum, pregătește-te. Nu te uita așa la mine, Joe. A fost foarte drăguț din partea lui Gordon să ne răsfețe astfel.

Joe nu se mișcă de pe canapeaua din camera de zi. Se prefăcu că-i vine să caște.

— Dar chiar că mi-e somn. O sa adorm la teatru.

— *Nu,* n-o s-adormi! îl repezi Merle, scuturându-l. E doar vina ta că ești așa obosit. Când am spus că poți să ieși la plimbare, nu m-am așteptat să lipsești toată după-amiaza.

Gordon intră în camera de zi, îmbrăcat într-o jachetă cu linii oblice și purtând o căciulă de blană.

— E vreo problemă? întrebă el, punându-și mâna pe umărul soției.

— Nu, zise Merle, bătându-l ușor pe mâna.

Se întoarse către Joe:

— Te rog, scumpule. O să te distrezi de minune și o să uiți de...

Gordon tuși.

— De ce nu te îmbraci cu tricoul acela cu mâneci lungi care-ți place atât de mult? adăugă Merle dulce.

— O, bine, zise Joe. O să vin.

Își târî picioarele pe covorul din camera de zi și urcă tropăind la etaj. Goli dulapul, dar nici urmă de tricoul preferat. Așa ca își trase peste cap un pulover verde și se pieptănă cu o lipsă totală de entuziasm.

*

— Sunt prea mare pentru spectacole de pantomimă, bombăni Joe în timp ce-și târa picioarele prin zăpadă spre Teatrul Marlowe.

Esme îl ținea de mână, cu ochii strălucind de entuziasm. Alunecă și se prinse de brațul lui Joe.

— Anul trecut a fost *Vrăjitorul din Oz,* zise Esme încântată. Vrăjitoarea cea rea a fost *cu adevărat* fioroasă.

— Mda, aproba Joe. Vrăjitoarele pot fi înfricoșătoare, nu-i așa?

Se gândi la întâlnirea cu Logan de acum câteva ore. Era limpede că suferise o înfrângere când planurile ei de refacere a paginii eșuaseră, dar Joe bănuia că hotărârea nu-i fusese cu nimic știrbită.

„Nu se va lăsa până nu va găsi pagina aia", își spuse el.

Rămase cufundat în gânduri în timpul scurtei plimbări până la teatru, încercând să-și închipuie pe unde-ar putea fi pagina dispărută.

*

— Sunt sigură că este al șaptelea pahar de lapte pe care-l bei astăzi, zise Merle, ducându-se la frigider și scoțând o cutie cu lapte, în timp ce Esme ținea întins un pahar, cu o privire rugătoare pe față.

— Mi-e sete, mami, zise Esme, când un jet de lichid alb îi umplu paharul.

Începu să soarbă încet.

— Esme, e târziu. De îndată ce termini de băut, te duci să te schimbi în pijama.

Joe stătea pe un taburet și răsfoia programul spectacolului de teatru. Îl surprinsese faptul că-i plăcuse pantomima. Strigase chiar, laolaltă cu ceilalți spectatori: „Uită-te în spate!" și „Nu, nu are". Deși nu la fel de entuziasmat ca tatăl său vitreg.

— O cană cu ceai, Joe? întrebă Gordon, umplând ceainicul.

Joe dădu din cap.

— Așadar, te-ai distrat, nu?

— Mda, zise Joe. Chiar m-am distrat.

— Splendid, zise tatăl său vitreg. Se poate spune că *Robinson Crusoe* e un spectacol clasic. Şi palmierii păreau reali.

— Tati, zise Esme. Te rog, îmi dai biletul meu?

— Vrei să-l păstrezi amintire, nu? zise Gordon, alegând un bilet din portofel.

I-l oferi lui Esme, dar înainte ca ea să-l apuce, biletul îi alunecă printre degete şi căzu pe pământ.

— Vai! zise el. Ce neîndemânatic sunt!

Când Gordon se aplecă să-l ridice, Joe simţi că-l trec fiori pe şira spinării.

— *Desigur!* zise Joe cu voce tare şi se ridică atât de repede, încât răsturnă taburetul. Biletul! *Biletul!*

— Cum rămâne cu ceaiul? întrebă Gordon, când Joe ieşi valvârtej din bucătărie şi se repezi pe scări spre camera sa.

Joe deschise larg uşile de la dulap şi verifică buzunarele hainei de şcoală. În afara de un capac ros de stilou şi o bucată de sfoară, nu mai era nimic acolo. Căută în buzunarele de la pantalonii gri, care fuseseră spălaţi şi frumos călcaţi de Gordon, dar erau goale.

„Unde-o fi?" se întrebă disperat Joe.

Răsturnă coşul de hârtii şi îl cercetă cu atenţie, dar nu găsi ce căuta.

Joe se aruncă pe pat şi-şi duse mâinile la cap. Nu-i venea să creadă că fusese aşa de prost. Harriet Perkins îi dăduse pagina lipsă din *Cartea lui Mabel,* numai că el nu-şi dăduse seama. Probabil că ea o văzuse în tren pe Logan Dritch venind pe coridor, aşa că îl făcu pe Joe să creadă că şi-a scăpat biletul. Bucata de hârtie pe care-o ridicase de pe podeaua prăfuită a compartimentului nu era nicidecum un bilet de călătorie. Era pagina cinci sute treisprezece a celei mai importante lucrări din istoria literaturii vrăjitoarelor. Joe fusese îmboldit să coboare la Stubble End ca să-i poată înmâna pagina Dorei Benton. Numai că el îi dăduse biletul său de tren. Joe ştia că trebuie să fi adus acasă pagina – dar unde putea fi?

După ce întoarse camera cu susu-n jos, se năpusti în hol, şi de-acolo în dormitorul lui Merle şi Gordon. Tocmai se pregătea

să deschidă un sertar de la masa de toaletă a mamei sale, când văzu în fața oglinzii un teanc de poze. În fiecare din ele era prezent tatăl său.

— Joe! Ce faci aici? îl întrebă mama, din prag.

— Căutam...

Joe ridică o fotografie cu chipul zâmbitor al tatălui sau.

— De ce...

Merle oftă și își duse mâinile la gură. Gordon apăru în spatele ei și o luă pe după umeri.

— Cred c-ar trebui să-i spunem, zise el încet.

— Ce? întrebă Joe, holbându-se la fețele lor sobre.

— A trebuit să găsim niște fotografii cu tatăl tău... și să le dăm la poliție, zise Gordon. Au fost niște viscole cumplite în Scoția, Joe. Noaptea trecută, tăticul tău a luat un taxi de la spital, dar n-a mai ajuns la Tillygrundle. Taxiul și șoferul au fost găsiți dis-de-dimineață, dar tatăl tău plecase să caute ajutor. Mi-e teamă că încă e dat dispărut.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
Propunerea lui Joe

Joe zări cu coada ochiului o siluetă îmbrăcată în negru, ce-și târa alene picioarele prin Catedrala Canterbury. Silueta se apropie tot mai mult, până când o pereche de ghete cu boturi julite și șireturi zdrențuite se opri în dreptul adidașilor săi.

— 'Neața, zise Twiggy.

Joe nu se obosi să-i răspundă. Își sprijini bărbia în mâini și se uită posac în jos.

— Mama ta mi-a spus că s-ar putea să fii aici.

Twiggy întinse o mână să-l bată pe umăr, dar băiatul se feri.

— Mi-a povestit... despre tatăl tău, Joe. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Mda, șopti Joe, încercând să schițeze un zâmbet.

Ea se așeză lângă el pe bancheta de lemn. Joe nu intenționase să fie așa aspru cu ea, dar își dădea seama că-i era foarte greu să vorbească în acel moment cu cineva. Prea multe gânduri îl măcinau.

Se simțea trist și îngrijorat din cauza tatălui său, dar era și furios pe mama sa și pe Gordon, pentru că fuseseră atât de secretoși în privința dispariției. Dimineața trecută primiseră o vizită din partea poliției locale în timp ce Joe dormea. Hotărându-se să păstreze tăcerea și să nu-i dea lui Joe niciun motiv de îngrijorare, îl trataseră cu afecțiune exagerată, sperând din tot sufletul că tatăl său va fi găsit.

„M-am gândit eu că nu e ceva în regulă", își spuse Joe, amintindu-și cum mama sa rămăsese acasă să-i gătească felul lui preferat de mâncare, în loc să ajute la organizarea tombolei de Crăciun.

Joe se prinse de mânerul banchetei de lemn, copleşit de o vinovăţie fără margini. Fusese atât de preocupat de problemele Sabatului Urzicii-Moarte şi de căutarea paginii lipsă din *Cartea lui Mabel,* încât de-abia dacă se mai gândise la tatăl său.

Trecuseră trei zile de când Joe vorbise ultima dată cu tati. Joe îşi aminti cât de urâcios fusese în drum spre şcoală. Îşi luase mormăind rămas-bun de la el şi trântise portiera taxiului. Tatăl lui lăsase în jos geamul şi-i făcuse semn cu mâna, după ce taxiul o pornise din loc. La ora la care Joe şi colegii săi începeau prima lecţie, tatăl său probabil că traversase deja Londra, ajunsese în gara King's Cross şi se urca în trenul care avea să-l duca în Scoţia.

Scoţia.

Era insuportabil de departe. Joe măsurase distanţa într-un atlas. Erau şapte sute cincizeci de kilometri până la Tlllygrundle şi, deşi Joe îi implorase pe mama sa şi pe Gordon să-l ducă acolo, ei refuzaseră. Îi spuseseră că drumul e prea lung şi, chiar dacă ar fi reuşit să ajungă în munţii Grampian – ceea ce era puţin probabil, din cauza vremii mizerabile – nu puteau ajuta cu nimic la căutare. Joe simţi ca explodează de supărare. Nu putea suporta gândul că se afla în Canterbury, înconjurat de oameni care se pregătesc de Crăciun, în timp ce tatăl său era pierdut undeva în Scoţia, luptându-se să rămână în viaţă pe viscolul ăla năprasnic.

— Vrei s-o ţii pe Mormoloaca? întrebă Twiggy cu blândeţe.

Cum Joe nu răspunse, ea îi puse pisicuţa în poală şi băiatul simţi cum încordarea îl părăsea pe măsură ce mângâia blana moale a Mormoloacei.

— De-acum nu-mi mai pot permite s-o scap nicio clipă din ochi, explică Twiggy.

— De ce?

Joe scărpină pisicuţa sub bărbie şi ea începu sa toarcă mulţumită.

— Winifred e pusă pe război. A primit o frunza răutăcioasă de la Pipistrelle care-i spuneau cât de îngrozitor m-am purtat. Mătura pe care-am luat-o era a Dorei Benton şi pot să-ţi spun că n-a fost prea încântată de asta. Chiar acum Winifred se află la

Stubble End, încercând să potolească apele, dar eu am căzut de tot în dizgrație. Mi-e teamă ca nu cumva Winifred să-și ducă la îndeplinire amenințarea și să mi-o ia pe Mormoloaca.

— O, nu! zise Joe, uitând o clipă de dispariția tatălui său. Asta ar fi o cruzime prea mare. Nu i-ai povestit lui Winifred de Logan Dritch?

— Ei bine, află c-am încercat, zise Twiggy întunecată, dar cum am pomenit de monștrii din Much Marcle, mi-a pus mâna la gura și mi-a spus să tac. Se pare că lui Rose i-au trebuit *ani* de zile să-și uite tinerețea pierdută și să lase totul în urma. Winifred a fost foarte iritată; nu a vrut să mai asculte niciun cuvânt de la mine. Zicea întruna că oamenii merită să li se acorde o a doua șansă și să nu-mi mai bag nasul în treburile altora. Lucrurile nu par prea roz, ce zici? încheie Twiggy cu un oftat prelung.

— Cu siguranță, nu, zise Joe, oftând și mai tare.

— Trebuie să găsim pagina aia lipsă din *Cartea lui Mabel* înainte să pună Logan Dritch mâna pe ea, zise Twiggy. Dar trebuie să recunosc că sunt într-un mare impas.

— Mda, zise Joe, ridicându-se în capul oaselor și făcând ochii mari. Twiggy, zise el nerăbdător, nu era cumva în *Cartea lui Mabel* o poțiune pentru vindecarea bolilor înspăimântătoare? Crezi c-ar merge pentru degerături sau... sau hipotermie?

— Nu prea cred asta, zise Twiggy. Sunt provocate de expunerea la temperaturi foarte scăzute, nu-i așa? O Poțiune de Topire ar fi mai potrivită. Patsy spune că i s-a dat poțiunea asta când și-a vizitat la Cercul Arctic o prietenă cu care coresponda. Biata Patsy, a înghețat pe mătură! Nu-și mai putea mișca niciun mușchi.

— Mi-ai putea face și mie una? întrebă Joe. Și mă duci în Scoția?

— În Scoția? Nici vorbă! zise Twiggy oripilată.

— Bine, atunci... crezi că mi-ai putea împrumuta mătura ta?

— Ce?! se miră Twiggy. Ți-ai pierdut mințile? Nu poți s-o conduci singur, doar dac-o ungi cu Alifie de zburat. Cât despre prepararea Poțiunii de Topire... Ar trebui să găsesc toate ingredientele necesare. Oricum, Winifred e cu ochii pe mine și-

o să se întrebe ce Dumnezeu pun la cale. Nu, nu s-ar putea. Aș fi dată afară din sabat, dac-aș fi prinsă.

Joe se încruntă și se uită lung la ea.

— Dar, dacă ți-aș arăta unde e pagina lipsă, mi-ai face-o?

— Pagina lui *Mabel?* Știi unde e? Păi, spune-mi și mie, Joe! Repede!

Joe dădu ferm din cap.

— Nu. Întâi îmi prepari Poțiunea de Topire și-mi aduci mătura ta. După aceea o să pot zbura în Scoția să-l salvez pe tati.

— Dar e o *nebunie!*

Twiggy rămase tăcută câteva minute.

— În regulă, zise ea, în sfârșit. Cred că mai am niște Alifie de Zburat în trusa mea de zburător începător, pe care mi-a dat-o Winifred – dar îmi va lua... nu știu exact... vreo șase ore să prepar poțiunea aia.

— Minunat, zise Joe cu răceală, uitându-se la ceas. O să ne întâlnim diseară, la cinci și jumătate, în spatele șopronului din grădina casei mele.

Twiggy își luă pisicuța și-i aruncă o privire îngrijorată lui Joe. Apoi își târî pașii prin Catedrala Canterbury. Joe se uită după ea până n-o mai putu vedea.

„Bine, își zise el. Am șase ore ca să găsesc pagina aia."

*

La patru și jumătate, Joe începu să intre în panică. Scotocise de șapte ori coșul de hârtii, se târâse de-a bușilea în fiecare colțișor din încăpere, luminase cu o lanternă fiecare crăpătură, cât de mică, din dulapul său și se uitase chiar și-n abajurul de la lampă. Pagina, clar, nu se afla în camera sa și nici în altă cameră din casă.

Sub pretextul că are nevoie să facă ceva ca să nu se mai gândească la tatăl său, Joe insistase să facă puțină curățenie. Cu o cârpă de praf în mână și aspiratorul lângă el, își strecurase mâinile sub pernele de la canapea, inspectase toate dulapurile din bucătărie, răsturnase fiecare coș de gunoi și cercetase fiecare centimetru de covor. După ce termină, goli chiar și sacul de la

aspirator, umplându-și mâinile de praf, dar, în afară de o monedă de treizeci și doi de peni, căutarea lui se dovedi zadarnică.

Joe înghesui niște haine, o cutie cu sandvișuri și câteva pagini rupte dintr-un atlas, într-un rucsac. Își strecură în buzunarul de la geacă o lanternă și o busolă. Apoi se așeză pe pat și începu să-și roadă disperat unghiile, chinuindu-se să-și amintească unde pusese pagina. Își privi ceasul. Era cinci fără douăzeci.

Cu ochii bine închiși, încercă să revadă în minte momentul crucial, în care Harriet Perkins îl bătuse ușor pe braț și-i spusese că-și scăpase biletul pe jos. Evenimentele i se derulară cu încetinitorul. Se văzu aplecându-se, cu degetele bâjbâind în jurul unei bucăți de hârtie. Apoi se îndreptă și își vârî mâna în buzunarul pantalonilor săi cenușii.

— Desigur, zise Joe, deschizând brusc ochii. Când i-am dat Dorei Benton biletul de tren, l-am găsit în buzunarul de la *haină. Pagina trebuie să fi fost în pantaloni.*

Joe se repezi să scormonească pentru a nu știu câta oară buzunarele pantalonilor săi cenușii, când un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

„O, nu! își spuse Joe. Pantalonii au fost în mașina de spălat... dar pagina e indestructibila... așa că...“

Pe neașteptate, imaginea clară a paginii îi fulgeră prin fața ochilor. Pentru câteva secunde, o văzu în cele mai mici detalii. Mica pagină îngălbenită era zdrențuită în partea în care fusese rupta din *Cartea lui Mabel.*

„Am văzut-o“, își spuse când imaginea îi dispăru din fața ochilor la fel de repede cum apăruse. „Nu în tren... ci undeva *aici,* prin casă.“ Încercă să vizualizeze din nou pagina, dar nu reuși. Singurul lucru care-i era clar, era că pagina se afla la altcineva.

Joe și-a amintit cât de obosit fusese când sosise cu trei nopți în urmă pe aleea Cloister, la numărul doi. După ce încercase să-l convingă pe polițist că vâslise de la Stubble End până acasă, mâncase ceva frugal și se târâse pe scări spre camera de oaspeți.

Nu mai catadicsise să despacheteze. Nici nu-și pusese uniforma de școala în dulap. Își aruncase hainele pe spătarul

unui scaun înainte de a-şi trage pijamaua pe el şi se prăbuşi pe pat. Era posibil ca pagina să-i fi căzut pe covor din buzunarul de la pantaloni – dar nu fusese acolo în dimineaţa următoare. Sau fusese?

„Esme! îşi zise Joe. Era în camera mea când m-am trezit. Îmi adusese o cana cu lapte!“

În mai puţin de două secunde sări din pat, ieşi pe uşa camerei, străbătu în fugă coridorul şi dădu buzna în dormitorul lui Esme.

— Ez, trebuie să te întreb ceva, zise Joe imediat ce intră.

— Da? făcu Esme.

Stătea în pat, rezemată de o perna. Faţa-i era complet ascunsă de cartea de la bibliotecă. Fetiţa ridică nasul din carte şi se uită la el pe deasupra *Tarei Cea-cu-Nasul-de-Caramea*...

— A, salut, Joe, zise ea, ridicând o farfurie şi întinzându-i-o fratelui sau. Vrei să guşti din renul meu de turtă dulce? Eu i-am mâncat copitele şi coarnele, dar tu poţi să iei restul, dacă vrei.

— Nu, mulţumesc, Ez, spuse Joe, aşezându-se la capătul patului. Trebuie să te întreb ceva. E foarte important.

— Bine. Îmi plac întrebările, zise Esme, stând cu picioarele încrucişate şi cu cartea sprijinita de papucii de casă, cu dungi de zebră.

Îl privi nerăbdătoare pe Joe.

— Am pierdut o bucată de hârtie, zise Joe cu voce nesigură. E foarte mică, îngălbenită...

— Ca hârtia de pergament? completă Esme înviorându-se.

— Da, Ez. Exact, zise Joe, puţin uimit de isteţimea ei. Nu e nimic scris pe ea. Pare o bucată oarecare de hârtie, dar *nu* e aşa. Chiar trebuie s-o găsesc, Esme. Ai văzut-o cumva?

— Mda.

Esme lăsă capul în jos şi îşi lipi un deget de buze.

— Aşa cred, zise ea încet, îmbujorându-se. S-ar putea s-o fi luat eu... dar nu am ştiut că e atât de valoroasă, Joe. Pe cuvânt de onoare.

— Nu contează, zise Joe, împreunându-şi mâinile. Unde e?

Esme îşi muşcă buzele şi se uită la cartea care alunecă de pe papucii ei. Dintre paginile acesteia căzu un bilet de teatru.

— Asta era! zise Joe, amintindu-și pe loc unde văzuse pagina din *Cartea lui Mabel.*

Surioara sa o folosise pe post de semn de carte. În dimineața aceea de după sosirea sa, o văzuse pe Esme strecurând o bucată îngălbenită între filele cărții, ca să știe unde a rămas.

Joe îi zâmbi călduros.

— Unde-i bucățica de hârtie, Ez?

— S-ar putea s-o fi lăsat în *Pinguini în pericol,* zise Esme, prinzându-și papucii cu mâinile.

— Aha! făcu Joe, privind avid prin dormitorul ei. E pe rafturile alea de cărți de acolo?

— Nu, zise ea sfioasă. Am dus-o înapoi la bibliotecă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE
Căutări la lumina lanternei

Joe se furișă de-a lungul peluzei. Peste zăpadă se formase o pojghiță subțire de gheață și, deși călca extrem de atent, fiecare pas pe care-l făcea trosnea. Joe se uită înapoi, dar ferestrele casei erau închise, ca să nu iasă căldura. Nimeni n-ar fi putut să-l audă. Ca să evite raza de lumină de la lampa din camera de zi, Joe merse pe marginea peluzei, poticnindu-se din când în când. Cu toate că era un frig de crăpau pietrele, simțea pe ceafă broboane de sudoare. Își verifică ceasul: aproape cinci și jumătate.

Gordon tocmai pusese niște parmezan peste sufleul de broccoli când Joe îi anunțase că vrea să-și petreacă seara singur, în camera sa. Joe insistase să-și pregătească o cina simplă, din fasole și pâine prăjită, pe care o pusese pe-o tavă ca s-o ducă în camera sa. Înainte de a ieși din bucătărie, căscase de câteva ori. Curățenia îl epuizase, pretinsese el, și, probabil, avea să citească puțin înainte de-a se culca devreme. Auzind programul lui Joe, mama sa se simțise oarecum ușurată, iar Gordon fusese înțelegător, asigurându-l pe Joe că fasolea la cuptor era mai gustoasă decât sufleul său de broccoli.

În camera sa, Joe îmbrăcase două perechi de pantaloni de trening și două pulovere groase. Își îndesase în buzunarul de la rucsac o căciulă cu urechi îmblănite. Tocmai se pregătea să aranjeze pernele sub plapumă, când auzi niște pași urcând scările. Reușise să sară în pat cu câteva secunde înainte ca Gordon să bată ușor în ușă și să-i aducă o cană cu ciocolată fierbinte. După ce Gordon îi urase noapte bună, pe Joe îl încercase un sentiment de disconfort, și asta nu doar din cauză

că era atât de gros îmbrăcat. Îi displăcea să-i mintă pe mama sa și pe tatăl vitreg, dar lucrul acesta nu putea fi evitat Dacă ei nu erau dispuși să-l ducă în Scoția, atunci va trebui să se descurce de unul singur.

Joe ajunse în colțul grădinii, se strecură prin spațiul îngust dintre șopron și gardul viu din lemn-câinesc și așteptă. Secundele treceau. Twiggy întârzia.

Când Joe se lăsă pe vine, marginea ascuțită a unui ghiveci spart îi intră în gleznă. Era pe punctul de a-i da una cu piciorul, când auzi un zgomot – o lovitură înăbușită, apoi alta. Joe își lipi urechea de șopron și prinse șușoteala scurtă a unei voci. Era cineva înăuntru! Nu putea fi Gordon, pentru că îl lăsase în camera de zi făcând un puzzle, iar mama sa făcea baie. Joe o auzise cântând când coborâse tiptil scările.

„Twiggy trebuie să fie, își zise Joe. Poate a înțeles că am spus *în* șopron... dar cum o fi găsit cheia... și cu cine o fi vorbind?“ Joe se furișă după colțul șopronului și se uită printr-una din găurile din ușă.

Deși era cu spatele la el, Joe o recunoscu îndată pe Esme. Îi recunoscu imediat cizmele galbene de cauciuc. Stătea în genunchi lângă o cutie de carton cu un pahar gol în mână. Esme bolborosi ceva și se ridică în picioare să așeze paharul pe o masă de lucru, lângă o lanterna mare roșie. Joe rămase cu gura căscată când văzu ce se afla în cutia de carton: o pisică neagră, stând pe o pătură și spălându-și o lăbuță. Alături, pe dușumea, se afla o farfurioară de porțelan cu câteva picături de lapte prelinse în jur. Joe se mai uită o dată la pisică, cu ochii mari de uimire. Nu avea niciun dubiu în legătură cu identitatea pisicii. Era Squib.

Pentru o clipă, Joe se dezechilibră și se sprijini de ușă.

— Cine-i acolo? întreba Esme cu o voce îngrijorată.

Lui Joe îi trecu prin minte să nu răspundă, dar nu voia să-și sperie surioara.

— Nu-ți fie teamă, sunt eu, zise Joe, deschizând ușa și intrând în șopron. Se pare că ai un secret.

— Îl cheamă Charlie, zise Esme.

Se aplecă și ridică motanul, ținându-l de piept, în așa fel încât picioarele din spate i se bălăbăneau dizgrațios. Lui Squib nu

părea să-i pese. Se uita drăgăstos la Esme și începu să toarcă.

— L-am găsit ieri în timp ce făceam un om de zăpada, îi zise Esme. Se ascundea după un răzor și mă privea. Bietul Charlie nu are zgardă și sunt sigură că e al nimănui. Îl iubesc de-adevăratelea, Joe, dar nu cred ca tati va avea aceleași sentimente. Spune că pisicile miros și lasă păr. De-asta îl țin pe Charlie aici.

— Și de-asta nu te mai saturi de lapte... sau, mai degrabă, Charlie.

Joe zâmbi, dar imediat îi căzu fața.

— Hei! zise el, uitându-se mai de aproape la pătura lui Squib. Ăla nu-i tricoul meu preferat cu mâneci lungi?

Îl ridică și încercă să-l scuture de păr.

— Lui Charlie îi era frig, explică Esme.

— Și n-ai putut găsi altceva?

— Ce se întâmplă? întreba o voce din cadrul ușii.

Twiggy intră în șopron și își duse mâna la gura.

— Ala nu-i Squib?

— Nu, e Charlie, zise Esme, strângând motanul în brațe.

— *Am știut* eu că te place, îi spuse Twiggy lui Joe. Winifred trebuie să fi pomenit adresa ta. Avea de gând să vină după tine în noaptea în care-ai fugit de la noi, dar apoi a sosit de la Centru Certificatul Cazanul Auriu, iar ea s-a răzgândit. Cred ca Squib s-a hotărât să se mute la adresa ta. Nu-l pot învinovăți. Probabil i-a ajuns cât a fost pisică de vrăjitoare.

— Ce? se miră Esme.

— Glumește, zise repede Joe. Ai adus marfa, Twiggy? Bine, atunci... e vremea să plecăm.

— Unde mergem?

— La bibliotecă, zise Joe, punându-și mâna căuș la gură.

Dar nu vorbise destul de încet.

— Nu va fi deschis, le spuse Esme ca pe-un secret. Biblioteca se închide la cinci și jumătate și va fi închisă și mâine pentru că e Ajunul Crăciunului. Nu e deschisa nici în prima, nici în a doua zi de Crăciun.

— Pagina e la bibliotecă? întrebă Twiggy uimită.

— Da, răspunse Joe. Îți vine sau nu să crezi, se află intr-un exemplar din *Pinguini în pericol*. Săptămâna viitoare va fi prea

târziu, adăugă el, gândindu-se la tatăl său.

Joe clătină din cap.

— *Nu pot* aștepta atât de mult Va trebui să mergem în seara asta... să găsim o fereastră descuiată sau ceva de genul ăsta.

Esme se arătă îngrozită.

— Joe, dar e ilegal. Și, oricum, credeam că le-ai spus lui mami și tati că te culci devreme.

Joe puse o mână pe umărul lui Esme.

— Uite ce e, Esme, promit să nu spun nimănui nimic despre Charlie, dacă tu păstrezi secretul în legătură cu escapada mea la bibliotecă. Bine?

Esme încuviință din cap.

— Bine, zise ea, dar numai dacă Charlie poate sa păstreze învelitoarea.

— Ne-am înțeles, spuse Joe, lăsându-și tricoul să cadă în cutia de carton.

După ce închise ușurel ușa în urma lui, Joe se aplecă să-și recupereze rucsacul dintre șopron și gardul viu.

— Unde-i poțiunea? o întrebă pe Twiggy.

— În geanta mea. Am avut nevoie de multă abilitate ca s-o prepar. Mi-a luat o oră întreagă numai să găsesc tipul potrivit de ceara de lumânare, și nici geana de cămilă n-a fost ușor de dibuit.

Twiggy se lăsă pe mătura ei.

— Mi-am adus-o pe-a mea, astăzi, zise ea, bătând ușor mânerul măturii ei la mâna a doua. A trebuit să i-o dau pe cealaltă înapoi Dorei Benton. Aproape că a explodat când a văzut în ce stare era.

— Își va reveni? întreba Joe, amintindu-și cum le salvase pielea viteaza măturică.

— O, da, zise Twiggy, în timp ce Joe se urca în spatele ei. Își va reveni după câteva vizite la vraciul de maturi.

— Atunci, e bine, zise Joe, neștiind dacă Twiggy glumește sau nu.

În timp ce se înălțau deasupra gardului viu, lui Joe i se păru c-aude niște bocăneli dinspre stiva de lemne, din celălalt colț al grădinii. Se uită într-acolo tocmai la timp ca să vadă două cozi

golașe alunecând deasupra grămezii de bușteni, înainte de-a dispărea în întuneric.

*

Dedesubtul lor, cerul era luminat de-o scânteiere chihlimbarie. Felinarele de stradă străluceau, iar vitrinele magazinelor aruncau raze de lumină pe trotuare. Într-o piațetă pavată, pâlpâiau beculețele colorate ale unui uriaș brad de Crăciun.

Twiggy își tot lovea mătura, încurajând-o să zboare mai sus. Trebuiau să rămână în întuneric, unde puteau zbura fără teama de-a fi văzuți. Mătura își dădea toată silința. Greutatea suplimentară a rucsacului lui Joe și a genții lui Twiggy o făcea să se încline și să se smucească.

— Uită-te să găsești un loc unde să aterizăm! strigă Twiggy cu voce alarmată. De preferat, un loc întunecos și pustiu.

— Ce zici de locul ăla? spuse Joe, arătându-i cu degetul o zonă neluminată de lângă o clădire cu turlă.

— Perfect, zise Twiggy. Mătură, picaj!

Mătura n-avu nevoie să i se spună de două ori. Coborî într-un unghi incredibil de ascuțit, astfel încât Joe se văzu silit să se țină cu toată puterea ca să nu cadă. Aerul rece îi sufla în față, împiedicându-l să respire. Băiatul zări pământul apropiindu-se cu o viteză alarmantă. Twiggy smuci coada și țipă. În ultimul moment, mătura se trase în sus, iar Joe căzu, izbindu-se cu genunchiul de-o lespede înaltă.

— Ptiu! făcu Twiggy, ieșind destul de prudent dintr-un tufiș. Chiar că trebuie să termin de citit manualul meu de zbor. Sunt sigură că e pe-acolo vreun capitol despre Aterizarea forțată.

Prea amețit ca să mai comenteze, Joe se sprijini de lespede și își frecă genunchiul lovit. Se uită în jur. Totul era învăluit într-o liniște sinistră. Siluete cenușii, neclare, păreau să plutească prin întuneric. Când își dădu seama unde aterizaseră, Joe își retrase brusc mâna de pe lespedea de piatră.

— E un cimitir! șopti el. Hai să plecăm de aici.

Înainte de-a ieși din cimitir, Joe avu ideea să rupă câteva

crenguțe de vâsc și să le vâre printre nuielele de mesteacăn ale măturii. Îi spuse lui Twiggy că așa va părea, mai degrabă, o fată cu o decorațiune de Crăciun mai excentrică, decât o vrăjitoare cu o mătură în mână. Așadar, trecură neobservați pe străzile forfotind de cumpărători.

În mai puțin de zece minute ajunseră pe strada principală, și Joe zări fațada văruită a bibliotecii. Se repezi într-acolo, nerăbdător să recupereze pagina și să se îmbarce pentru călătoria spre Scoția. Twiggy alerga pe lângă el, strângând într-o mână mătura și cu cealaltă ținând-o la piept pe Mormoloaca. Pisicuța călătorise în geanta de umăr a fetei, înfășurată în jacheta roșie de lână, dar zgâlțâielile o treziseră când Twiggy începuse să fugă. Mieunase până când stăpâna ei o scosese din geantă și o luase în brațe.

Joe urcase în goană treptele tocite care duceau spre intrarea principală a bibliotecii. Pe ușă era afișat programul de Crăciun.

— Esme a avut dreptate, zise el.

Dar răsuci, totuși, clanța pentru a verifica dacă ușa era într-adevăr încuiată.

— Trebuie să găsim altă modalitate de-a intra, adăugă el, ridicând din umeri. Se uită, spre ferestrele întunecate de pe zidul de calcar, dar păreau să fie toate bine închise.

— Hai să mergem să vedem dacă nu e vreo intrare prin spate, propuse Twiggy, dând din cap în direcția unei alei înguste și întunecate.

Într-o curte neluminată, în spatele a două tomberoane de gunoi, copiii găsiră intrarea din spate a bibliotecii. Joe zgâlțâi clanța, dar ușa refuză să se deschidă.

— Ce facem acum? zise băiatul posomorându-se.

Twiggy rânji și îl rugă pe Joe s-o țină pe Mormoloaca. Apoi scoase *Cartea lui Mabel* din geantă.

— A venit momentul pentru puțină magie, zise ea, scotocind după baghetă.

În timp ce fata căuta vraja potrivită, Joe îi lumina cartea cu lanterna.

— Mda. Aici era... asta ar trebui să meargă... Vraja de Deszăvorâre. Se pare că acționează asupra balamalelor și a

limbilor clanţelor. Ţine lanterna dreapta, Joe.

Twiggy îndreptă bagheta spre mânerul uşii.

Supune-mi-te, uşă sigilată,
Cutremură-te toată.
Zăvoare, balamale, lacăte şi capcane
Să nu mă împiedicaţi.

De îndată ce Twiggy termină de rostit cuvintele, Joe auzi declicul yalei, apoi mânerul uşii se răsuci, şi uşa se deschise.

Joe intră primul luminând drumul cu lanterna. Observă că se aflau într-o încăpere mică, ticsită de cutii pline cu cărţi. Pe o masă şubredă se aflau o tava cu nişte învelitori, şi o cană cu o mâzgă îngheţată de culoare maronie, care, cu câteva zile în urmă, s-ar fi putut să fi fost cafea. Cineva scrisese de treisprezece ori: „Mă plictisesc“ pe o coala de hârtie şi mâzgălise o caricatură a unei femei ţâfnoase, cu părul strâns la spate într-un coc. Joe bănui că era chipul bibliotecarei Lydia, cea căreia îi modificaseră memoria.

Băiatul găsi o uşă ce ducea într-un coridor tapetat cu şaluri de lână colorate. Au mers pe coridor până au ajuns în dreptul altei uşi. Uşa se deschise cu un scârţâit şi raza lanternei alunecă peste zeci de rafturi pline cu cărţi. Se aflau în partea centrală a bibliotecii.

Încăperea spaţioasă, cu tavan înalt, cu ungherele sale tainice, era neobişnuit de înfricoşătoare. Joe nu şi-ar fi închipuit niciodată că o bibliotecă pustie ar putea fi atât de lugubră. Ar fi dorit să aprindă becul şi să risipească întunericul, dar ştia că asta i-ar fi dat de gol. Aşa că îşi lumină, în continuare, drumul cu lanterna şi se îndreptă precaut spre sectorul cărţilor pentru copii. Twiggy îl urma îndeaproape. Încerca s-o liniştească pe Mormoloaca. La fiecare pas, Joe îşi rotea lanterna de jur împrejur. Nu putea scăpa de senzaţia că cineva îi privea.

— Aici, şopti Joe, luminând cu lanterna două rafturi pline de literatură pentru copii. Ţine minte, căutăm *Pinguini în pericol.* Esme a spus că numele autoarei este Jennifer Johnson.

Au găsit *Aventurile lui Hengist, rădaşca* şi *Misterul penarului*

care dispare, amândouă de Jennifer Johnson, dar pe raft, alături de ele era un spațiu gol îngrijorător.

— A fost împrumutată! exclamă Joe neplăcut surprins. Poate am putea găsi fișa celui care...

Cineva strănută.

Fusese un sunet delicat, dar în liniștea bibliotecii răsunase ca un bubuit de tunet. Joe își îndrepta lanterna spre peretele cel mai îndepărtat. Raza poposi – pentru o clipă doar – pe o siluetă ascunsă de o pelerină cu glugă, care ținea o carte la subsuoară. Silueta alergă cu pași mărunți pe lângă biroul bibliotecarei și se îndreptă spre ieșirea principală.

— Logan Dritch! zise Joe. Oprește-o! A luat pagina!

Tocmai se pregăteau sa plece pe urmele ei, când două perechi de ochi galbeni porniră de-a lungul podelei spre ei.

— Sturm și Drang! zise Joe, punând lanterna pe doi șobolani mari cu boturi lungi și mustăcioase.

Ghearele lor râcâiau dușumeaua de lemn, iar cozile golașe alunecau în urma lor.

— Fugi! țipă Joe când unul dintre șobolani se năpusti asupra lui Twiggy, făcând-o să-și scape bagheta. Hei! țipă Joe aruncând cu lanterna după șobolan.

Îl rată la mustață, iar lanterna se izbi de podea cu un zgomot de rău augur. Becul din ea pâlpâi și se stinse.

— Vino! urlă Joe, apucând-o pe Twiggy de braț în timp ce ea bâjbâia după baghetă. E timpul s-o ștergem!

Alergară prin încăperea aflată în beznă. Joe se lovi cu umărul de un corp de bibliotecă, dar nu se opri nicio clipă. Știa după sunetele agitate ale călcâielor sale, că șobolanii erau chiar în spatele lui.

Scrutând întunericul, Joe văzu o rază de lună căzând pe tăblia de lemn a unei uși. Se repezi spre ea și pipăi înnebunit după clanță. Șobolanii ezitară când băiatul deschise ușa, apoi unul din ei sări la Joe.

— Repede, Twiggy, ieși tu prima! spuse el, chiar în momentul când dinții șobolanului se înfigeau în piciorul său.

Simți niște colți ascuțiți străpungându-i pielea și își scutură piciorul, azvârlind șobolanul cu o bucată din pantalonii de

trening între fălci. Joe se strecură pe ușă și o trânti. Auzi un râcâit frenetic de partea cealaltă a ușii, și un strigat îndepărtat. Șobolanii se potoliră și noaptea redeveni liniștită.

Joe alergă șchiopătând pe coridor, după Twiggy. Traversară, poticnindu-se, camera plina de cutii de carton și se năpustiră în curte. Twiggy înșfacă mătura și o luară pe aleea îngustă și întunecată, până ajunseră în strada luminată puternic, unde câțiva cumpărători, încărcați de sacoșe, se grăbeau spre casele lor. Joe se uită în susul și-n josul străzii, dar nu era nici urmă de femeie cu glugă sau de șobolani. Joe se simți copleșit de un amestec ciudat de dezamăgire și ușurare.

— Joe, sângerezi.

Băiatul își privi piciorul. Materialul zdrențuit flutura în adierea vântului și un fir de sânge i se prelingea spre călcâi. Twiggy scoase o batistă neagră și i-o strânse bine peste rană.

— Mulțumesc, zise el.

— Nu-mi vine să cred, zise Twiggy, cu vocea tremurând. Aproape puseserăm mâna pe pagină. De unde-o fi știut Logan Dritch unde se afla?

— Cred că știu, îi explică Joe. Chiar înainte de a pleca de acasă am văzut doi șobolani pe o stivă de lemne...

— Sturm și Drang, adăugă fata cu amărăciune-n glas.

— Da, încuviință Joe. Trebuie să fi tras cu urechea. Cred că aseară, când am fost în grădină la ea, Logan Dritch m-a recunoscut. Nu i-a fost prea greu să-și dea seama că Viperele mi-au dat mie pagina.

— Dar cum te-a găsit?

Joe ridică din umeri.

— Pipistrellele mi-au dat de urmă, nu-i așa? Ei bine, zise el, bătând-o ușor pe Twiggy pe umăr, noi doi am făcut tot ce-am putut... dar s-a terminat.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, dându-se înapoi, cu o expresie îngrozită pe chip. Nu s-a terminat deloc! Știm unde locuiește.

Twiggy scoase bagheta din geantă. Avea o julitură lungă la unul din capete, iar la celălalt urmele dinților șobolanului.

— Încă mai avem timp s-o împiedicăm!

— Nu, zise Joe apatic. Eu plec în Scoția, îți amintești?

Apucă mătura lui Twiggy și se uită indiferent la ea.

— Dar nu se poate! zise Twiggy, încercând să-i smulgă mătura. Cum rămâne cu vraja de la pagina cinci sute treisprezece? Dacă Logan Dritch are ocazia s-o facă, ar putea provoca o suferință teribilă!

— Nu poți fi sigură de asta.

— A, chiar așa? zise Twiggy, uitându-se fix la Joe. Fleur Fortescue a avut un motiv întemeiat să rupă pagina. Sugerezi ca ar trebui să stăm deoparte și să nu facem nimic până nu suntem absolut siguri? Joe, dacă Logan Dritch folosește vraja aceea, ar putea fi prea *târziu* pentru a mai face ceva.

Joe îi smuci mătura din mână.

— Unde e Poțiunea de Topire? mormăi el.

— Dar tu ai spus că o să-mi dai pagina lui Mabel...

— Am spus c-o sa-ți *arăt* unde se află. Eu mi-am respectat partea mea de înțelegere. N-am nicio vină ca altcineva a înhățat-o înaintea noastră. Acum, dă-mi poțiunea și Alifia de Zburat. Trebuie s-o pornesc spre Scoția. Nu-mi permit să mai pierd nicio secundă. Tata ar putea *muri de frig* chiar acum.

Twiggy își mușcă buzele și ochii i se umeziră când îi întinse o sticluță minusculă. Joe o înșfacă și o studie cu atenție.

— E goală! zbieră el.

— Nu, îi explică Twiggy, cu ochii-n lacrimi. E o singură picătură în ea. Doar atât am avut timp să prepar. E suficient pentru o persoană.

— Minunat! zise Joe, desfăcând dopul unui tub de Alifie de Zburat și apucându-se să mânjească mătura cu ea.

— N-ai nevoie de multă, zise Twiggy timid.

— Atunci, pa! zise Joe, întorcându-se în aleea întunecată și suindu-se pe mătură.

— Poartă-te frumos cu ea! îl rugă Twiggy, legănând-o pe Mormoloaca la piept. Și ține-te bine. Noroc... mult noroc!

— Mda, bombăni Joe, spunându-i măturii să se înalțe.

După ce decolă, îi comandă măturii:

— Zboară spre nord!

Mătura se înalță până la nivelul acoperișului de la bibliotecă. Atunci aruncă o privire dedesubt și zări fața mititică a lui

Twiggy uitându-se la el. Joe lovi ușor coada măturii și aceasta țâșni ca o săgeată pe cerul nopții.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
La nord, spre Tillygrundle

Joe nu-și putea ține ochii deschiși. Fulgii de zăpadă îl loveau peste față ca niște roiuri de viespi, înțepându-i obrajii și vârfurile urechilor. Îșipierduse căciula îmblănită, îi zburase de pe cap în urmă cu vreo șaptezeci și ceva de kilometri, când mătura făcuse o buclă aeriană, ca să evite niște cabluri de înaltă tensiune.

Joe strânsese atât de tare coada măturii, încât mușchii îi zvâcneau de durere. Nu îndrăznea să-și relaxeze nici măcar un singur deget, de teamă să nu piardă controlul. Avea o busolă în buzunarul de la geacă, dar nu apelase la ea. Mătura se lasă în jos și Joe trase slab de coadă, incapabil s-o mai oprească.

— Ține-o tot spre nord, o îndemnă Joe, printre buzele crăpate.

Mătura coborî în spirală și fulgii de nea începură să roiască ușor în jurul lui Joe. Deschise ochii la timp ca să vadă o formă întunecată conturându-se dedesubtul lui. Era un copac. Făcând o mișcare laterală ca să evite crengile, mătura se lăsă și mai jos și atinse pământul lângă un stâlp alb ce sclipea în întuneric.

— Nu! exclamă Joe, ștergându-se la ochi cu o mănușă udă. Nu ți-am spus sa aterizezi, proasto!

Nuielele de mesteacăn zvâcniră slab, apoi mătura se întinse pe jos, epuizată.

Joe își desfăcu rucsacul și căută tubul cu Alifie de Zburat. În timp ce ungea coada măturii cu Alifie de Zburat, o lumină strălucitoare îi trecu prin fața ochilor. Joe ridică mătura și o rezemă de stâlp. O mașină trecu huruind și lumină cu farurile un indicator de circulație de pe stâlp. Joe citi cuvintele pictate cu vopsea neagră deasupra capului său:

— „Blakeney Point. 3 kilometri“, murmură el.

Ținând în mână foile rupte din atlas, Joe așteptă să treacă și altă mașină. Cum stătea acolo sub indicatorul de circulație, auzi zgomotul îndepărtat al unor valuri ce izbeau un țărm și simți în aer mirosul de sare. Presupuse că se afla pe undeva prin apropierea mării.

Alte faruri apărură și își aruncară lumina pe harta centrului Angliei. Joe cercetă în grabă paginile.

— Blakeney Point, zise el, găsind o fâșie de pământ în vârful Norfolkului.

Fâșia ieșea ca un deget îndoit din Marea Nordului. Joe se posomorî; își dădu seama că parcursese doar o mică parte din călătorie. Mașina frână și dădu înapoi până ajunse în dreptul lui. Fereastra din dreptul șoferului se lăsă în jos și o femeie scoase capul afară.

— Ai pierdut ceva?

— N... nu, răspunse Joe.

Femeia nu părea convinsă.

— Ești pe jumătate înghețat. Locuiești în zonă, nu-i așa? Pot să te duc undeva?

— Nu, mulțumesc, zise Joe, uitându-se cu jind la locul confortabil de lângă femeie. De-aici pot să merg pe jos.

— Bine, zise femeia, ridicând mirată din sprânceană. Atunci, mult noroc!

Luminile din spate ale mașinii se făcură din ce în ce mai mici. Chiar și după ce mașina dispăruse în întuneric, Joe continuă să se uite după ea. Femeia îi urase mult noroc. Aproximativ cu o oră în urmă, altă persoană îi dorise același lucru.

— Twiggy! zise Joe, și mătura tremură sub palma sa.

Încercase din greu să și-o scoată din minte. Își spusese că tatăl său era mult mai important decât o șleahtă de vrăjitoare proaste, și încă mai credea lucrul acesta. Degetele i se încleștară pe mânerul măturii, în timp ce, în conștiința sa, se dădea o luptă acerbă. Amândoi aveau nevoie de el.

Joe se gândi la tatăl său înghețat sub un troian de zăpadă, ținându-se cu dinții de viață. Trecuseră patruzeci și opt de ore de când dispăruse, iar echipa de salvare nu izbutise să-l

găsească. Îndoiala începu să i se strecoare în suflet. Dacă deja călătoria i se părea anevoioasă, era el în stare să ajungă până în Scoția? Și cum va putea el să-l localizeze pe tatăl său, când salvamontiști cu experiență nu reușiseră. Joe își lăsase lanterna spartă pe podeaua bibliotecii. Chiar dacă ar fi nimerit în zona din jurul Tillygrundle-ului, i-ar fi fost imposibil să-și înceapă căutările înainte de revărsatul zorilor.

Joe apăsă pe unul din butoanele de la ceas și îi lumină ecranul. Era aproape șapte și jumătate. Își aminti cât de grosolan îi vorbise lui Twiggy. Ea îi urase mult noroc, iar el nu catadicsise să-i spună vreo vorbă de încurajare. Joe o abandonase în mijlocul Canterbury-ului, fără mătură. S-o fi întors la Sabatul Urzicii-Moarte și-o fi încercat s-o convingă pe Winifred că unul dintre Monștrii din Much Marcle nu-și părăsise năravurile diabolice? Sau s-o fi dus pe jos la casa din pădure s-o înfrunte de una singură pe Logan Dritch?

Twiggy era o vrăjitoare începătoare. Căra după ea *Cartea lui Mabel* peste tot și știa doar o vrajă pe dinafară. Ce șanse ar fi avut împotriva unei vrăjitoare care capturase doi membri experimentați ai Sabatului Viperelor?

Îi luase mai puțin de-o oră să ajungă în nordul coastei din Norfolk. Dacă mai adăuga vreo trei sute de kilometri la călătoria sa, putea ajunge în Scoția înainte de-a se crăpa de ziuă. Joe se sui pe mătură și o rugă să se înalțe.

— Spre sud, îi zise el cu voce fermă. În aleea Swingletree.

*

Joe sprijini de zidul dărăpănat din cărămidă mătura, cu nuielele atârnându-i ca frunzele unei plante moarte de sete. Părând să înțeleagă că stăpâna sa ar putea fi în pericol, mătura zburase jos și repede tot drumul spre Canterbury. Călătoria de întoarcere nu durase mai mult de treizeci de minute.

Cu picioarele înțepenite de frig, Joe sări cu greu zidul. Ninsese mult de când Joe vizitase ultima oară Două Țipete de Bufniță, și zăpada din grădină îi trecea de genunchi. Văzu două ferestre luminate. Una era în acoperiș, și Joe bănui că e o

mansardă, iar cealaltă era fereastra bucătăriei de la parter. Înotă prin zăpadă și se lipi cu spatele de peretele casei. Apoi își întinse gâtul să tragă cu ochiul pe fereastra de la bucătărie.

Camera era prost luminată. Joe văzu o lampă spartă pe jos. Înăuntrul ei, un ciot diform de lumânare pâlpâia slab. Flacăra răspândea în încăpere o lumină tremurătoare, dar nu putea pătrunde în colțurile cele mai întunecate. Băiatul se apropie și mai mult de fereastră și o văzu pe Twiggy stând cu spatele la el. Avea picioarele ușor îndoite, de parcă ar fi vrut să se năpustească asupra cuiva.

Într-o mână ținea bagheta. Joe observă că vârful baghetei tremura ca un creion care mâzgălește ceva prin aer.

O mișcare dintr-un ungher întunecat îi atrase atenția lui Joe. Băiatul scrută camera prin sticla aburită și reuși să distingă conturul vag al unei persoane. Cineva stătea în picioare acolo. Își dădu seama că Twiggy își îndrepta bagheta spre silueta misterioasă. Flacăra din lampă pâlpâi scurt și Joe zări o pelerină neagră cu glugă agățată într-un cârlig în spatele ușii de la bucătărie.

— Logan Dritch! murmură Joe.

Twiggy se aplecă spre stânga și Joe o văzu bâjbâind după exemplarul din *Cartea lui Mabel* care zăcea pe podea. Joe se uită din nou spre colțul întunecat. Trase adânc aer în piept.

La adăpostul umbrei nu era doar o singura persoană: erau două.

Cum înaintau ele șontâcăind, Joe observă ca silueta mai mare ținea pe cineva de gât; pe cineva mititel, cu fața palidă și ai cărei ochi erau ațintiți asupra unui cuțit, care se afla la numai câțiva centimetri de beregata sa.

Era Esme.

Joe începu să tremure de furie. Își încleștă pumnii și, fără să se gândească prea mult, apucă un ghiveci mare de flori și-l aruncă în geam. Sticla se făcu țăndări și, vârându-și prudent mâna prin spărtură, descuie fereastra. În câteva secunde, se cățără pe pervaz și ateriză pe cioburile sparte.

— Dă-i drumul surorii mele! zise Joe turbat.

Persoana care-o ținea captivă pe Esme izbucni în râs, cu fața

încă învăluită-n umbră.

— Un adevărat erou! comentă ea cu voce batjocoritoare.

— Joe!

Twiggy îi aruncă un zâmbet enervat.

— Ce cauți aici?

— Ai venit sa mă duci acasă? întrebă Esme plină de speranță.

Joe rămase mut de uimire. Începuse să-și dea seama că intrarea sa spectaculoasă pe fereastră nu fusese o mișcare tocmai inteligentă.

— Vă rog, nu-i faceți rău, zise el pe un ton care i se păru jalnic. Mie... mie nu mi-e teamă de tine, Logan Dritch, adăugă el, prinzând curaj.

Un hohot grosolan de râs răsună prin bucătărie.

— Asta nu-i Logan Dritch... șopti printre dinți Twiggy.

— Taci din gură!

Femeia cea misterioasă o strânse mai tare pe Esme.

— Dacă nu lași imediat din mână bagheta aia, o să se lase cu vărsare de *sânge!*

Twiggy dădu drumul baghetei care căzu pe podea.

— Acum, arunc-o spre mine, zise femeia, iar Joe încercă să-i zărească fața, când ea se aplecă după baghetă.

Recunoscu linia maxilarului, și vocea i se păru și ea cunoscută.

Joe își aminti că Logan Dritch vorbise cu cineva la ceainărie. Un gând oribil îi trecu prin minte. Dar dacă cei doi Monștri din Much Marcle se reuniseră? Dacă Rose Threep se prefăcuse doar că și-ar fi schimbat năravurile? Dacă rămăsese la fel de rea cum fusese întotdeauna?

O rafală rece ca gheața intră prin fereastra spartă. Lumânarea se stinse și bucătăria se cufundă în întuneric.

O clipă mai târziu, o lumina orbitoare îl făcu pe Joe să-și acopere ochii. Își îndepărtă prudent mâinile de la ochi și o văzu pe femeie stând lângă ușă cu degetul pe întrerupător. Avea părul lipsit de strălucire, prins strâns într-un coc, și o privire dezaprobatoare pe chip. Joe o recunoscu pe dată:

Era bibliotecara Lydia.

CAPITOLUL DOUĂZECI
Complicea lui Logan

Joe o urmări pe Esme cum stătea lângă o sobă de modă veche, amestecând într-o cratiță mare cu bagheta lui Twiggy. Câteva picături de culoare bej, săriră din cratiță făcând plita să sfârâie.

— Copil netrebnic! se răţoi Lydia de pe scaunul ei de la masa din bucătărie.

Lovea încet piciorul mesei cu un cuţit, în timp ce întorcea filele unei cărţi.

— Nu amesteca așa repede! Se prelinge pe margini.

— Cum îndrăznește! bombăni Twiggy, încercând să desfacă sforile care-i legau încheieturile mâinilor și gleznele. Auzi, să folosească bagheta *mea* ca să amestece porcăria ei de supă! rosti Twiggy cu dezgust.

Joe îi zâmbi înţelegător. El fusese pironit pe un scaun din faţa chiuvetei, în vreme ce lui Twiggy i se poruncise să șadă pe un taburet de lângă peretele opus. Deasupra capului său era atârnat un avizier plin de ilustrate. Joe își suci mâinile, încercând să slăbească funia care-i ţinea încheieturile, dar Lydia o înnodase prea strâns. Gleznele îi fuseseră imobilizate cu aceeași îndemânare.

— Unde-i pagina? întrebă arţăgos Twiggy.

— Întreabă-mă frumos și s-ar putea să-ţi spun, răspunse Lydia, ridicându-și capul din carte. Vorba dulce mult aduce.

Twiggy pufni și se strâmbă.

— Aţi putea fi atât de amabilă să ne spuneţi unde se află? o întrebă Joe cât se poate de politicos.

— Foarte bine, spuse Lydia, dând afirmativ din cap spre Joe.

Se ridică de pe scaun și se duse iute spre avizier, călcând peste gleznele lui Twiggy. Dacă la lumina înșelătoare a lumânării, bibliotecara fusese o figură sinistră, înfricoșătoare, acum, în bucătăria intens luminată, ea părea extrem de banală. Era îmbrăcată într-o fustă de tweed, cu un pulover de cașmir bleu-deschis și cu un șirag modest de perle la gât. Cuțitul mare pe care-l strângea în mâna sa delicată părea întru totul nelalocul lui.

— Uite-o! zise Lydia, lovind ușor o bucată îngălbenită de hârtie. Era prinsă cu niște ace de gămălie între două vederi decolorate.

Joe miji ochii.

— Dar văd că scrie ceva pe ea, observă el. Nu poate fi pagina din *Cartea lui Mabel.* Ea a folosit cerneală vrăjită. Cuvintele n-ar trebui să se vadă.

— Asta-i bună! exclamă Lydia. Vă asigur că este autentică. Cuvintele originale au fost rescrise cu cerneală obișnuită. La urma urmelor, cum aș fi putut sa traduc cuvintele lui Mabel, dacă nici măcar nu le-aș fi văzut?

— Asta înseamnă că nu ești vrăjitoare? o întrebă Joe.

— Vai, nu! spuse ea. Nu posed darul magiei.

— Și ai *făcut*-o? întrebă timid Twiggy.

— Ce să fac? se răsti bibliotecara.

— Ai tradus pagina?

— A, da! zise Lydia, mulțumită de sine. A fost o chestiune simplă pentru o persoană atât de *educată* ca mine.

Twiggy gemu și bibliotecara o făcu să tacă. Joe auzi niște zgomote din tavan, ca și cum cineva ar fi umblat pe deasupra capetelor lor.

— Vine, zise Lydia, deschizând o ușă și scoțându-și pentru o clipă capul din bucătărie.

— Cum a putut oare Lydia să descifreze pagina așa de repede? șuieră printre dinți Joe. Credeam că scrisul de mână al lui Mabel este ilizibil.

— Așa este, zise Twiggy cu voce joasă. Până acum, o singura persoană a fost în stare să înțeleagă vreun cuvânt.

— Atunci cum...

— N-ai văzut ce carte citea? întrebă Twiggy, dând din cap în direcţia mesei de bucătărie.

Joe aruncă o privire spre carte. Citi cuvintele de pe cotor. *Îndreptar de grafologie* de Fleur Fortescue.

— E cartea din cufărul lui Ulfric, zise Twiggy. Eu am crezut că era o carte plicticoasă de matematică, despre studiul graficelor... dar nu e aşa. Am reuşit să citesc câteva rânduri când întorcea Lydia paginile. Grafologia este ştiinţa care se ocupă cu studiul *scrisului de mână*.

— Asta explică multe, constată Joe.

Twiggy dădu din cap.

— Fleur Fortescue a fost traducătoarea *Cărţii lui Mabel*. Lydia primeşte sfaturi de la o expertă.

— Aşadar, acum ştim cine a spart Sabatul Urzicii-Moarte, zise Joe. Squib ne-a spus că hoaţa nu avea baghetă şi Lydia a admis că nu e vrăjitoare. Totul începe să capete sens.

— A, o pisicuţă! exclamă Esme.

Lăsă baltă cratiţa şi îngenunche sub masă, unde zăcea geanta lui Twiggy. Mormoloaca se vânzolise până ieşise din jacheta roşie şi stătea pe pardoseală, lovind uşor cu lăbuţa un gândac. Înainte ca Esme să apuce să mângâie pisicuţa, uşa se deschise brusc şi Logan Dritch îşi făcu apariţia în bucătărie.

— Ah! exclamă ea, şi buzele vopsite în roşu-aprins i se întinseră într-un zâmbet. Văd că au sosit oaspeţii! Bună seara, Prunella! Bună seara, Joe.

— Ne aşteptaţi? întrebă Twiggy.

Stând alături de bibliotecara demodată, Logan Dritch ieşea şi mai mult în evidenţă. Lydia îşi prinsese părul în coc, Logan îşi lăsase buclele arămii să se rostogolească peste umerii rochiei purpurii de mătase. Perlele Lydiei păreau banale şi inexpresive pe lângă rubinele strălucitoare de la gâtul lui Logan. Bibliotecara cea scundă şi ştearsă intrase parcă la apă stând alături de silueta înaltă şi suplă a lui Logan Dritch.

— Vă place cum arăt? îi întrebă Logan, zâmbindu-le. Port această ţinuta doar la ocazii foarte *speciale*. Vă rog să mă scuzaţi, dacă v-am făcut să aşteptaţi. Sper că v-aţi distrat cu sora mea.

— *Sora* ta? făcu Joe și rămase cu gura căscată.

— Mai corect, sora mea geamănă, preciză Logan amuzându-se de expresia tâmpă de pe fața lui Joe.

Băiatul se uita când la una, când la alta. I se părea greu de crezut că două surori gemene pot semăna atât de puțin.

— Dezleagă-i, Lydia, zise sec Logan, lăsând să alunece o baghetă din mâneca rochiei sale de mătase. Acum sunt aici. Nu mai e nevoie să-i reținem cu forța.

Lydia începu să desfacă nodurile de la încheieturile lui Joe.

— Continuă să amesteci! îi spuse ea bombănind lui Esme.

Joe își privi surioara cum învârtește cu bagheta în ceaun.

— Ce e putoarea asta? zise Logan, strâmbând din nas.

— Supă, răspunse iritată Lydia. Supă de pește de mare. E o rețeta nouă pe care...

— Ptiu! făcu sora ei. Ei bine, nu te aștepta să pun gura pe ea. Miroase a stricat Acum, fii drăguță, și du-i de aici pe copiii ăștia doi.

Arătă spre Joe și Esme.

— Vreau să schimb și eu două cuvinte cu Prunella, așa, *ca de la vrăjitoare la vrăjitoare.*

— Și Joe e unul de-ai noștri, spuse Twiggy îndărătnică. Face parte din Sabatul Urzicii-Moarte...

— Nu-mi jigni inteligența, o repezi Logan. Scumpa mea, spre deosebire de tine, el nu e în *Cine-i vrăjitoare?!* și n-are nici baghetă. Nu are mai mult talent la magie decât jalnica și incompetenta mea soră.

Lydia o dezlegă pe Twiggy și trase ceaunul la o parte de pe foc. Apoi o prinse de mână pe Esme și îl împoldi pe Joe de la spate cu vârful cuțitului.

— Du-i în biroul tău, porunci Logan. I-am lăsat acolo pe Sturm și pe Drang. Dacă ăștia doi îți fac probleme, asmute șobolanii pe ei.

Joe recunoscu biroul. Prin fereastra lui, el și Twiggy priviseră înăuntru când fuseseră prima dată la Două Țipete de Bufniță. Esme se sui într-un balansoar și se holbă somnoroasa la el. Joe se rezemă de polița șemineului. Dogoarea plăcută a focului abia mocnind îi încălzea picioarele. Pe poliță se aflau două obiecte.

Unul era fotografia înrămată a doi bebeluși care stăteau la capetele opuse ale unui cărucior. Bebelușul mai mic dormea, dar celălalt avea un zâmbet încântat pe față, acoperit parțial de o pată. Joe frecă sticla cu degetul, dar pata nu se șterse.

— Asta e sora ta? o întrebă Joe pe Lydia.

— Da, răspunse ea calmă.

Se aplecă să descuie coșul de răchită. Joe încercă să-și păstreze calmul, când cei doi șobolani ieșiră din coș și se strecurară sub un scrin. Își îndreptă atenția spre cel de-al doilea obiect de pe poliță. Era o cutiuță pătrată de tablă care avea pictate pe trei dintre laturi imaginile unei păduri dese, iar pe cea de-a patra scria „Schwarzwald".

— N-o atinge! zise brusc Lydia, când degetele băiatului mângâiară capacul de tablă. Îi zâmbi lui Joe și râse timid. E doar un suvenir prostesc pe care mi l-a adus sora mea din Pădurea Neagră. Era plină cu ciocolată, dar acum e goală. *Complet* goală.

Stătea într-un fotoliu uzat de piele, strângând încă în mână cuțitul.

Joe se îndreptă spre o bibliotecă burdușită. Nu se putea abține să nu o compătimească un pic pe Lydia. Fusese nemiloasă cu ei, dar ea nu făcuse altceva decât să-ndeplinească poruncile surorii sale.

— Ești foarte deșteaptă, dacă ai reușit sa traduci pagina aia atât de repede, îi zise el.

Lydia se înroși.

— Da, păi... Studiez de foarte mult timp vrăjitoria. E una din pasiunile mele. Chiar dacă eu însămi nu posed puteri magice, mă interesează foarte mult subiectul. Sora mea nu e o savantă. Vezi tu, eu am o înțelegere cu ea. Îmi procură toată literatura de care am nevoie și mă plătește când găsesc ceva util pentru ea.

— Cât? o întrebă Joe, uitându-se la mobila sărăcăcioasă din cameră.

Nu exista niciun fișet, nici vreo lampă de birou, cât despre calculator, nici nu se punea problema. Biroul Lydiei era foarte modest utilat. Joe bănui că Logan nu e din cale-afară de generoasă.

Lydia chicoti amuzată.

— A, nu cu *bani*. Îmi prinde spirite ale vântului. Îi țin ca animale de companie. Nu crezi că sunt nişte făpturi fascinante?

Își flutură mâna în direcția acvariului care ocupa un raft întreg în perete. Până atunci, Joe crezuse că e gol, dar acum, uitându-se mai bine, văzu tremurul micuțelor fețe lipite de sticlă. Îl dezgustă ideea ca spiritele vântului să fie închise într-un spațiu atât de strâmt, dar nu i se păru prudent să-și exprime sentimentele. Sfidând-o pe Lydia, nu ar fi făcut altceva decât să înrăutățească situația.

— Ce drăguț! zise el, silindu-se sa zâmbească.

— Am început să-i colecționez în urmă cu mulți ani, îi explică Lydia. Odată, când a fost plecată în vacanță la Ilfracombe, soră-mea mi-a adus o carte despre ei. Mi-am păstrat primul spirit al vântului într-o sticlă goală de lapte, dar, normal, cum colecția mea s-a mărit..

— Ilfracombe... repetă Joe, încercând să-și amintească de ce numele îi suna familiar.

— Vrăjitoarele merg în fiecare an la Ilfracombe, îi spuse Lydia. Acolo, în ultima zi din august, în pivnița unui magazin de pește, se ține o mare licitație pentru vrăjitoare. În anul în care a participat și sora mea cred că s-au călcat în picioare. Fiecare obiect scos la licitație îi aparținuse, la un moment dat, lui Fleur Fortescue. Știi, e o vrăjitoare destul de faimoasă...

— Fleur Fortescue? se miră Joe, scărpinându-și bărbia. Atunci, cartea aceea despre spiritele vântului trebuie să fie foarte valoroasa.

— A, nu, dragă, zise Lydia. Logan nu mi-ar cumpăra ceva scump. L-a luat pe-o nimica toata. Vezi tu, n-au mai existat alți licitatori.

— Cum așa? întreba Joe.

— Nu le interesează subiectul. Pentru vrăjitoare, un spirit al vântului e util, dar nicio vrăjitoare întreagă la minte n-ar vrea să citească despre aceste creaturi insignifiante. Colac peste pupăză, cartea a fost scrisa de Algernon Fry.

— Cine e acest Algernon Fry?

— Se întâmplă să fie o rudă de-a lui Fleur, dar, și mai important – *e bărbat*. Aceștia au fost tratați secole de-a rândul

ca niște paria. Atitudinea a început să se schimbe, dar – chiar și acum cinci ani – o femeie vrăjitoare care se respectă, n-ar fi atins cartea lui Algernon nici cu capătul unei maturi lungi de trei metri.

Privirea lui Joe se opri pe acvariu. Spiritele vântului erau atât de înghesuite că de-abia aveau loc să se miște.

— Am peste trei sute, îl anunță ea mândră. Soră-mea crede că-s cam scrântită, adăuga ea oftând. N-am fi putut fi mai diferite. Lui Logan i-a plăcut întotdeauna aventura. Când s-a găsit în Pădurea Neagră pagina lipsa din *Cartea lui Mabel,* a zburat imediat în Germania. Și, de atunci, a călătorit în toata lumea ca să găsească pagina. A devenit obsesia ei, știi. A mers cu avioane cu reacție în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, pe când eu nici măcar n-am ieșit din colțul ăsta al Angliei. Sunt destul de mulțumită în căsuța mea, cu spiritele vântului care-mi țin de urât.

— Așadar, Două Țipete de Bufniță îți aparține?

— O, sigur că da, zise Lydia. Logan locuiește într-un apartament simandicos din Kensington. Dragă, o, dragă, m-a luat gura pe dinainte, adăugă ea încruntându-se. Stai jos, băiete, și nu mă mai trage de limbă.

Joe se cocoță pe brațul balansoarului, atent să n-o trezească pe Esme.

— De ce se află Esme aici? întrebă el încet. Cum de-a fost amestecată în toată afacerea asta?

— Nu mă mai întreba nimic! spuse Lydia, agitând amenințător cuțitul în aer.

— Te rog, îi spuse Joe. Aș vrea să înțeleg...

— Of...

Lydia clătină din cap.

— Foarte bine! Îmi place să văd copii cu o minte iscoditoare. Când eram de vârsta ta, și eu o bombardam întruna pe mama cu întrebări. Păi, să vedem... zise ea inspirând adânc.

În timp ce jarul portocaliu din șemineu se transforma în cenușă, Joe află cum Harriet și Aubrey fuseseră învinși de un blestem complicat în gara Stubble End. Auzi despre lupta aprigă dintre șarpele lui Harriet și cei doi șobolani. (Văzându-se înfrânt

și rănit, șarpele lui Harriet se transformase la loc în stilou și se rostogolise sub o banchetă.)

Lydia povesti, fără ca Joe s-o întrerupă, cum cotrobăise prin Sabatul Urzicii-Moarte fără să găsească pagina lipsă. Și șobolanii fuseseră la fel de lipsiți de noroc la Sabatul Pipistrellelor. Tot Lydia avusese ideea să folosească Poțiunea de Recreștere pe *Cartea lui Mabel,* dar, când cuvintele lui Mabel nu apărură, surorile Dritch fuseseră la un pas de disperare.

— Până la urma ne-a surâs norocul, îi mărturisi Lydia zâmbind. Când te-a întâlnit în tren, Logan a crezut că ești un băiat oarecare; dar ți-ai făcut apoi apariția la căsuța mea însoțit de prietena ta, Prunella, și sora mea a pus totul cap la cap. Și-a dat seama că Viperele trebuie să-ți fi dat pagina. După ce-ai scăpat, i-a trimis după tine pe Sturm și Drang...

— Mi s-a părut mie că ne urmărește cineva, spuse Joe. Așadar, așa a aflat unde locuiesc.

— Din momentul acela, șobolanii ți-au supravegheat fiecare mișcare, îi spuse Lydia.

Sturm și Drang își scoaseră boturile păroase de sub scrin și chițăiră agitați.

— Am văzut doi șobolani pe o stivă de lemne din grădina mea, zise Joe, privindu-i îngrijorat pe Sturm și Drang. Nu-i așa că m-au auzit spunându-i lui Twiggy că pagina era la bibliotecă?

— Bineînțeles, zise Lydia. Logan m-a trimis la bibliotecă să recuperez pagina. Sturm și Drang au venit cu mine, în caz că ar fi apărut oarecșce... *probleme.*

Joe tresări, amintindu-și cum fusese atacat de unul dintre șobolani.

— Și tot nu mi-ai spus ce caută Esme aici, îi atrase el atenția.

— Dragă, ea a fost momeala, explică răbdătoare Lydia. Nu puteam fi sigure că vei avea destul curaj să vii după pagină, așa că Logan a răpit-o pe sora ta și ți-a lăsat un mic mesaj acasă la tine. Trebuia să te ademenim încoace.

— Dar de ce? zise băiatul nedumerit.

Nu primi niciun răspuns. Atunci Joe îi puse întrebarea pe care ardea să i-o pună de când intraseră în birou:

— Ce face vraja de la pagina cinci sute treisprezece?

Lydia se lovi ușor cu degetul arătător peste nas.

— O să vezi, zise ea misterios.

Ușa de la birou se deschise cu un scârțâit, și-n prag apăru Logan Dritch, lângă care stătea stingheră Twiggy.

— Tocmai am încheiat mica noastră discuție amicală, zise Logan. E timpul...

— Nu, urlă Twiggy și se năpusti spre acvariu. Cuthbert! O, Cuthbert... sunt eu, țipă ea, lipindu-și nasul de sticlă.

Se uită la cele două gemene, cu ochii scăpărând de furie.

— E o cruzime să faceți una ca asta! Dați-le drumul, bestii oribile ce sunteți!

Șobolanii o zbughiră pe podea și se repeziră la gleznele lui Twiggy.

— Încetează imediat cu circul ăsta! zbieră Logan. Lydia, du copiii în mansardă. A venit timpul să jucăm Bețișoarele Sorții!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU
Beţişoarele sorţii

Mansarda întunecoasă mirosea puternic a aşchii şi a vopsea proaspătă. Joe stătea lângă Esme, uşor aplecat ca să nu dea cu capul de o bârnă joasă de lemn. Printr-o lucarnă deschisă pătrundeau înăuntru licăririle slabe ale lunii şi, din când în când, câte un val de fulgi de zăpadă aduşi de un vânt rece ca gheaţa. Luminările pâlpâiau, iar lampa agăţată într-un cui se bălăbănea, răspândindu-şi lumina în fiecare cotlon plin de pânze de păianjen. Joe o apucă pe Esme de mână şi îi strânse palma umedă.

Sub lampă se afla o măsuţă rotundă, la care stătea Logan Dritch. Îşi ţinea coatele pe o cutie veche de pantofi, cu buricele degetelor lipite; unghiile ei lungi şi stacojii scoteau un clinchet delicat, ori de câte ori se atingeau unele de altele. În faţa ei era un scaun liber.

— Stai jos, Prunella, spuse ea cu voce vioaie.

Lydia o împinse de la spate şi se dădu înapoi, lipindu-se de uşa închisă. În clipa în care Twiggy se prăbuşi pe scaun, şobolanii începură să se foiască prin mansardă.

— Staţi locului, le porunci Logan, şi cei doi şobolani se ghemuiră lângă vârfurile ascuţite ale cizmelor ei negre, chiţăind discret şi fremătând din boturile lor mustăcioase.

Şobolanul mai mic se ridică pe picioarele din spate şi îndrăzni să atingă cu o lăbuţă piciorul lui Logan.

— Nu *încă,* Sturm, se zburli vrăjitoarea, apucând şobolanul de ceafă şi aruncându-l într-un colţ al încăperii. Dacă mă mai bateţi la cap, mă voi *răzgândi.*

Animalul ateriză lângă picioarele lui Joe şi rămase acolo,

tremurând din tot corpul.

Joe încercă să-i surprindă privirea lui Twiggy, dar ea nu părea dispusă să se uite în direcția lui. Nu reușiseră să vorbească în timp ce urcau spre mansardă, așa că subiectul discuției ei cu Logan era încă un mister pentru el. Oricum, Joe își dădu seama ca Twiggy era înspăimântată, chiar dacă încerca să n-o arate. Își mușca buza de jos și mâinile îi tremurau în poală.

— Beţişoarele Sorţii! murmură Joe.

Auzise de câteva ori pomenindu-li-se numele. În sfârșit, avea să descopere ce erau.

Logan își luă coatele de pe cutia de pantofi și îi îndepărtă cu grijă capacul. Băgă mâna în cutie și scoase un mănunchi de bețe subțirele, bine ascuțite la fiecare dintre capete și legate laolaltă cu un fir argintiu. Logan împinse cutia pe podea și desfăcu ușor firul ce ținea beţişoarele laolaltă. După aceea, dădu brusc drumul mănunchiului, lăsând beţigaşele să se împrăștie pe masă. Joe observă că ambele capete ale fiecărui beţigaş fuseseră vopsite cu o anumită culoare.

— Ce se întâmplă? întrebă Joe.

— Astea sunt Beţişoarele Sorţii, zise Logan, plină de sine.

— Toata seara a muncit să le confecționeze, îi explică Lydia. De îndată ce-am tradus pagina cinci sute treisprezece, sora mea a început să adune tot ce-i era necesar: câte o aşchie de lemn din treizeci și trei de tipuri diferite de copaci, treizeci și trei de tuburi de vopsea – fiecare conținând o altă culoare – și douăzeci și unu de centimetri de fir de păianjen. Mabel a dat instrucțiuni foarte precise.

— Deci nu e o vrajă, zise Joe uimit E un *joc.*

Zâmbi ușurat.

— De ăsta se teme toata lumea așa de tare? Mie nu mi se pare deloc periculos!

— Aici te înșeli, băiete.

Logan își aruncă peste umăr o șuviță de păr arămiu și se uită urât la el.

— Ești pe cale să devii martor al unui eveniment istoric.

— Ce vrei sa spui? întrebă Joe.

— Câștigătoarea Beţişoarelor Sorţii primește Inelul lui Tor

Dree. Acesta îi conferă celei care-l poartă puteri tiranice – Lydia care ziceai că sunt alea?

— Capacitatea de-a provoca distrugeri în masă, suferință eternă... în esență, îți permite sa înrobești întreaga planetă, peroră soră-sa.

— Și... și... cea care pierde? bâigui Joe.

Logan zâmbi cu șiretenie.

— Cea care pierde... *e sortită pieirii...*

— Aruncată într-un cuptor mistuitor, ca să fim mai exacți, zise Lydia, jucându-se cu șiragul de perle de la gât.

Joe înghiți în sec și se uită la Twiggy.

— Refuză să joci! țipă el la Twiggy. Dacă nu are adversar, nu poate câștiga! Nu lua parte la jocul ei tâmpit.

Twiggy clătină din cap și se uită cu tristețe la Joe.

— N-are de ales, zise Logan cu răutate. Dacă nu se întrece cu mine la Bețișoarele Sorții, i-am spus că te voi ucide pe tine și pe drăgălașa ta surioară.

Vrăjitoarea își scutură mâneca din care îi alunecă o baghetă. O flutură amenințător spre Joe.

Joe o luă pe după umeri pe Esme, care începuse să scâncească.

— Asta ai făcut cu Aubrey și Harriet? întreba el rece. I-ai *omorât?*

— Nu, zise Logan. Îmi erau mult prea utili. Tot ce-am făcut a fost să-i transform în melci negri.

Din ochii lui Esme începură să curgă șiroaie de lacrimi.

— Încetează cu smiorcăiala, îi zise tăios vrăjitoarea, sau te transform chiar acum în melc. Într-unul micuț și durduliu.

Esme izbucni în hohote de plâns.

— Șșt, zise Joe, acoperindu-i gura cu mâna. Dar nu reuși s-o oprească pe Esme, ale cărei țipete răsunau în toată mansarda.

— Te rog, stai liniștită, Esme, o să se termine totul cu bine, adăugă el, dar ea se smulse din brațele lui și fugi spre ușă.

— Încetează IMEDIAT cu tărăboiul ăsta infernal...! urlă Logan, cu ochii ei albaștri sclipind răutăcioși.

Se ridică și își îndreptă bagheta spre capul lui Esme.

— O, copil mizerabil ce ești – strici totul. Aștept de *ani* de zile

momentul acesta... ȘI ACUM MI-L DISTRUGI!

Esme făcu ochii mari și, copleșită de spaimă răcni din toți rărunchii.

— Bine, zise Logan, clocotind de furie. Atât ți-a fost, pregătește-te să mori!

Joe țipă și se năpusti spre Esme când o vâlvătaie de scântei verzi țâșni din bagheta lui Logan. În același timp, Twiggy sări din scaunul ei și încercă s-o dea pe Esme la o parte.

Dar niciunul dintre ei nu acționase destul de rapid.

Ca o grenadă păroasă, șobolanul care stătea la picioarele lui Joe sări și își înfipse colții în mâna lui Logan. Vrăjitoarea scăpă bagheta și răcni de furie când scânteile verzi sfârâiră pe podea, făcând o mică gaură în ea. Cu o mișcare iute, Logan o descleștă pe Sturm de pe braț și o proiectă afară prin lucarnă. Drang se învârti în jurul lui Logan, arătându-și dinții. Apoi alergă spre ușă, o deschise cu botul și dispăru.

Vrăjitoarea se încruntă la Esme, care amuțise cu fața împietrită de spaimă. Joe își luă sora de mâna și încercă s-o calmeze.

— Acum, poate putem începe fără să fim întrerupte, spuse Logan, ocupându-și locul la masă. Cunoști regulile, îi aminti ea lui Twiggy.

— Lasă-mă pe mine să joc în locul tău, spuse Joe, furios.

— Taci din gură! îl repezi Logan. Acesta e un joc pentru vrăjitoare... nu pentru ființe lipsite de har ca *tine*.

Joe se retrase lângă perete și se uită îngrijorat la Twiggy.

— Să începem! mârâi Logan.

Câteva picături de sânge apărură pe mâna vrăjitoarei, în momentul când atinse vârful unui bețișor mov. Îl extrase din grămadă fără să le miște pe celelalte, și se apucă să scoată altul.

— Hei, nu era rândul lui Twiggy?

— Șșt, făcu Lydia, apropiindu-se de el. Odată jocul început, o jucătoare poate extrage câte bețișoare dorește. Dacă prima jucătoare extrage un bețișor și mișcă grămăjoara, atunci e rândul adversarei sale să facă următoarea mutare.

— A! exclamă Joe. Și cine câștigă jocul?

— Vârfurile bețișoarelor sunt vopsite în culori diferite, îi

explică Lydia. Anumite culori valorează mai mult decât altele. La sfârșitul jocului, fiecare jucătoare rămâne cu un teanc de bețișoare pe care le-a extras din grămada inițială. Cea care are mai multe puncte este câștigătoare.

— Twiggy știe câte puncte valorează fiecare bețișor? o întrebă Joe.

— Înclin să cred, mărturisi Lydia, în timp ce Twiggy scotea din grămadă un bețișor cu vârful portocaliu, că sora mea a omis să-i spună.

Era dezarmant s-o privești pe Twiggy aplecată deasupra mesei, cu părul ei încâlcit, chinuindu-se să extragă câte un bețișor, fără a le mișca pe celelalte. Joe observă că Logan adunase mai multe bețișoare decât Twiggy. Cu fiecare minut, Twiggy devenea tot mai neîndemânatică, iar zâmbetul lui Logan se lățea tot mai mult.

— Asta-i o tortură, zise Joe și o trase de mânecă pe Lydia. *Te rog,* spune-i lui Twiggy câte puncte valorează fiecare bețișor, altfel nu-i *cinstit*.

— Șșt, făcu Lydia ducând un deget la buze. E prea târziu. Aproape am terminat.

— O, *Twiggy,* zise Joe, când ea extrase ultimul bețișor și îl așeză cu grijă în grămăjoara ei modestă.

În ciuda efortului de-a părea curajos, Joe era convins că Twiggy pierduse. Îi puse mâna la ochi surorii sale.

— Nu te uita, Esme, zise el, în timp ce bețișoarele începură să se ciocnească frenetic pe masa.

În vreme ce Logan savura gândul victoriei și al stăpânirii lumii, Joe se holba la Twiggy.

„O sa se întâmple din clipă în clipă, se gândi el cu groază. Va fi aruncată-ntr-un cuptor mistuitor."

Avea un nod dureros în gât, iar ochii-i ardeau și-l usturau. Bețișoarele se opriră și Joe închise ochii.

Nu se auzi niciun tunet puternic sau vreo bubuitura asurzitoare; doar două fâsâieli slabe, de parcă cineva ar fi suflat în lumânări. Când Joe deschise ochii, Twiggy stătea nemișcată la masă, dar avea un inel ostentativ pe unul din degete. Pe scaunul lui Logan nu era decât o bucată de cărbune.

— Asta a fost! zise Lydia vioaie.

Apoi înșfacă bucata de cărbune și i se adresă:

— La ce-ți folosesc acum puterile magice, scumpa mea soră? Mai sunt inutilă și incompetentă? Ha! Eu cred că *nu*.

Ridica bagheta lui Logan de pe masă.

— Ce?... cum?... bălmăji Joe, când Lydia trecu pe lângă el și deschise ușa.

— Asta o va învăța minte să mai lase toată munca grea în seama mea, zise ea.

Apoi se uita fix în ochii lui Joe.

— E întotdeauna ușor să te concentrezi numai asupra uneia și s-o neglijezi pe cealaltă, adăugă ea enigmatic.

Înainte ca Joe s-o întrebe ce-a vrut să spună, Lydia ieși, închizând ușa de la mansardă în urma ei. Joe auzi cheia răsucindu-se în broasca.

— Ah! Nu îndrepta chestia aia spre mine, zise Joe, ghemuindu-se lângă perete, în timp ce Twiggy studia inelul care-i apăruse pe arătătorul stâng. Ai auzit ce-a zis Logan. Acesta e inelul Tor Dree. Îi dă celei care-l poartă puteri tiranice. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l *atinge!* Twiggy, ai înnebunit? Ai putea să provoci un cutremur sau ceva de genul ăsta.

Sora lui se îndreptă cu pași mărunți spre masă și se uită la inel.

— O, spuse ea, seamănă cu inelul pe care l-am găsit anul trecut de Crăciun într-o punga cu pufuleți.

— *Esme!* o strigă Joe, vino imediat aici. Ăla nu-i doar o bucată de plastic. Este o armă teribil de periculoasă.

— Nu-i nevoie să intri în panică, zise Twiggy. N-am de gând să-nrobesc planeta prea curând.

— Ce vrei să spui? o întrebă suspicios Joe.

— Uită-te și tu.

Twiggy își scoase inelul de pe deget și-l ținu în palmă. Joe se apropie și-l împinse cu degetul. Era un inel ușor, făcut dintr-o bucată translucidă de turcoaz și cu o piatră cât se poate de banală.

— Ar putea fi opal, zise ea, sau ar putea fi sticlă albă. În orice caz, e complet inofensiv.

— Dar... dar Logan a crezut...

— Ea a crezut doar ce i-a spus Lydia, zise Twiggy, ridicând din umeri.

— Deci Lydia ne-a păcălit pe toți, zise Joe. Asta e absolut revoltător! Am crezut că aveai *să mori!* Încă nu știu cum ai reușit să câștigi.

— Lydia i-a spus lui Logan cât valorează fiecare bețișor, interveni Esme.

Se uită fix la Joe cu ochii ei cenușii.

— Cred că s-ar putea s-o fi mințit

— A fost o farsă! Lydia *a dorit* ca soră-sa să piardă... zise Joe zăpăcit.

— Și a fost transformată într-o bucată de cărbune, constată serioasă Twiggy. La urma urmei, poate cea care a pierdut va sfârși într-un cuptor mistuitor.

— Dar de ce? întrebă Joe. Cum a putut să-i facă așa ceva surorii ei gemene?

— Ai văzut cât de urât se purta Logan cu ea, zise Twiggy. Așa sunt unele vrăjitoare. Îi disprețuiesc pe toți cei care n-au puteri magice. Presupun că Lydia a vrut să se răzbune. Ce crezi ca a vrut să spună prin „să te concentrezi numai asupra uneia și s-o neglijezi pe cealaltă“? Ne lua oare peste picior pentru c-am subestimat-o?

Joe ridică din umeri.

— Știu eu...

— E așa drăguț, zise Esme, luând inelul și strecurându-și-l pe degetul ei subțirel.

Piatra licări când ridică inelul în dreptul lămpii.

— Dacă vrei, poți să-l păstrezi, zise Twiggy binevoitoare. Cred că-l meriți. Ai fost foarte curajoasă.

— O, mulțumesc, zise Esme. Twiggy, tu chiar ești o vrăjitoare *adevărată?*

— Dar... dar mi-e teamă că nu una prea pricepută.

— Cum de nu ai niciun neg?

Twiggy izbucni în râs.

— Poate o să-mi apară vreunul când o să fiu mai bătrână... unul plin de păr, drept în mijlocul nasului! Dar am totuși o

pisică neagră. Joe mi-a dat-o. Și am și mătură. O, Joe!

Twiggy își duse mâna la gura.

— Trebuia să fii în drum spre Scoția. Ce s-a întâmplat? Sper că n-ai avut vreun accident, nu?

— Nici vorbă, zise Joe, apărându-se. Chiar dacă sunt unul din aia care nu se pricep la tertipurile astea magice, am reușit să mă descurc, mulțumesc de întrebare.

— Atunci, te-ai răzgândit?

— Nu chiar, zise Joe, punându-și mâinile-n sân și încruntându-se. Cum totul mergea excelent, m-am gândit că aș avea timp să mă întorc să mă asigur ca n-ai pățit nimic.

— Ce galant din partea ta, zise Twiggy clipind. Credeai că sunt prea neajutorată ca să fac față de una singură?

— Păi, nu făceai prea bine când am sosit eu.

— O, chiar?

Twiggy își puse mâinile în șolduri. Aveam situația sub control până să intri tu pe fereastră ca un yeti în miniatură.

— Ah, yeti! zise Joe oripilat. Știi, de fapt, nu *trebuia* să mă-ntorc. Chiar acum tata ar putea să moară înghețat, iar eu sunt blocat aici, în mansarda asta tâmpită. M-am săturat până peste cap de Mabel Crump și de porcăria ei de carte. Oricum, cui îi pasă de pagina cinci sute treisprezece? Ce mai căști gura? Scoate-ne odată din camera asta-ncuiată! Hai, zbiera el, sau nu-ți mai amintești vraja?!

— N-am bagheta la mine, zise simplu Twiggy, tremurând de furie.

— O! făcu Joe rușinat

— Scuzați-mă, interveni Esme cu urechea lipită de ușa. Cred că am auzit un zgomot afară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI
Amuțit

Joe își ținu răsuflarea și ascultă. O rafală neașteptată de vânt smulse câteva țigle din acoperiș, și lampa începu să scârțâie, în timp ce se legăna ca un pendul în cuiul în care fusese agățată. Lui Joe începu să-i bată inima mai tare când auzi un alt zgomot. Era un mieunat slab și pițigăiat.

— Mormoloaca! exclamă Twiggy.

Se întinse pe burtă și își strecură degetele pe sub ușă.

— Deci ne-ai găsit! Cât ești de isteață!

Pisicuța mieună trist și, când își puse lăbuța pe degetele fetei, Joe zări pentru o clipă un petic de blană neagră.

— Îmi pare rău, Mormo, mi-ar plăcea să te iau în brațe, dar suntem încuiați aici.

Joe se aplecă și se uită pe gaura cheii. Nu reuși să vadă nimic. Gaura cheii era astupată.

— Am o idee, zise el, înhățând un bețișor de pe masă. Lydia a lăsat cheia în broască. Dacă aș reuși s-o fac să cadă, crezi că Mormoloaca ar putea s-o împingă pe sub ușă?

— O... ăăă... nu știu, zise Twiggy. Îi place să lovească lucrurile cu lăbuțele și e o pisicuță foarte inteligentă. Am putea măcar să-ncercăm.

Twiggy pocni din degete ca să-i distragă atenția pisicuței, în timp ce Joe vârî bețișorul în gaură și zgândări cheia, până când căzu cu un clinchet puternic.

— O adulmecă, zise Twiggy, uitându-se pe sub ușă. Împinge cheia spre mine, Mormoloaco. Știu că poți.

Bătu darabana cu degetele în podea.

— Uite... aici, Mormoloaco! Bravo!

Joe auzi zgomotul de metal zgâriind scândurile de lemn ale dușumelei.

— O văd, zise Twiggy, vârându-și degetele pe sub ușă. Aproape... gata, am luat-o!

Sări în picioare și lăsă cheița ruginită în palma lui Joe. Ai avut o idee bună, îl lăudă ea.

Joe zâmbi.

— Nici măcar o pisică-cu-ochi-de-chihlimbar-și-vârful-cozii-argintiu nu s-ar fi descurcat mai bine, zise el, răsucind cheia în broască.

Ținând lampa în față, Joe le conduse pe scara abruptă și de acolo pe un coridor îngust.

— Nu poți să liniștești puțin pisica? îi șopti Joe.

— Îmi pare rău, zise Twiggy, strângând-o în brațe pe Mormoloaca. Pisicuța începu să toarcă parcă și mai tare.

Joe lumină următorul șir de trepte.

— În regulă, nici urmă de Lydia. Stați în spatele meu și încercați să nu faceți zgomot.

— Nu știu de ce ești atât de precaut, zise Twiggy. Ea nu poate face vrăji.

— Știu, zise el. Dar încă mai are cuțitul, nu?

Joe se întoarse și se uită înapoi.

— Unde-i Esme?

— Sunt aici, se auzi vocea surioarei lui.

Joe ridică lampa luminând holul. Esme se uita pe o fereastră și scruta întunericul.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu bietul șobolan, zise ea. Mi-a salvat viața, nu-i așa, Joe?

Joe pufni, revoltat la această idee. Își aminti încăierarea pe care-o avusese cu unul dintre șobolani la bibliotecă. Piciorul încă-i mai zvâcnea de durere sub bandajul improvizat de Twiggy. Joe n-o putea privi în ochi pe Esme. Știa că ea are dreptate. Din nu se știe ce motiv, Sturm se întorsese împotriva propriei stăpâne. Dacă șobolanul nu s-ar fi repezit asupra lui Logan chiar în acel moment, sora lui ar fi fost ucisă. Sturm fusese gata să-și sacrifice propria viață pentru a o salva pe Esme. Iar Joe nu înțelegea de ce.

— Vino, zise el morocănos. Nu mai pierde vremea pe-aici.

Pe scări nu întâlniră nicio bibliotecară mânuitoare de cuțite. Joe le lăsă pe Twiggy și pe Esme ghemuite pe coridor, iar el deschise ușor ușa de la bucătărie și trase cu ochiul înăuntru. Ceaunul fusese luat de pe sobă și încăperea părea goală.

— În regulă, zise Joe, făcându-le semn fetelor. Cred că ia cina. O să ne furișăm pe-aici și apoi o să ieșim pe fereastră. Am lăsat mătura afară. Până să-și dea Lydia seama că am dispărut, noi vom fi deja la jumătatea drumului spre casă.

Joe își aruncă rucsacul în spate și deschise fereastra.

— Dar cum rămâne cu bagheta mea? întrebă Twiggy aplecându-se sub masă ca să-și recupereze geanta. Pot să arunc repede o privire pe-aici?

— Nu, las-o, zise Joe grăbit. Poți să faci rost de altă bagheta. Trebuie să plecăm *acum*.

Împrăștie bucățile de sticlă spartă de pe pervaz și se pregăti s-o ridice pe Esme.

— Stai un pic. Ce-o fi asta? zise Twiggy, când o bucata de hârtie zbură de pe masă. O prinse din zbor.

— Grăbește-te, Twiggy!

— Da, un minut doar, zise ea, cu ochii pe foaie. Asta trebuie să fie traducerea făcută de Lydia, a paginii cinci sute treisprezece. „Bețișoarele Sorții se joacă în doi sau mai mulți jucători...“, citi Twiggy. „Aveți nevoie...“ Doamne, ce scris ordonat are! Aici eram. „Cel care câștigă primește Inelul Tor Dree, care, atunci când e frecat... Devine foarte strălucitor.“ O!

Twiggy ridică din umeri și citi mai departe.

— „Iar cel care pierde e transformat într-o materie carbonizată. Se recomandă ca jucătorul învins să fie readus la forma originală folosind Descântecul de Rupere a Vrăjii de la pagina o sută doi, mai degrabă decât să fie ars până se face cenușă.“

— De ce naiba o fi rupt Fleur pagina? zise Joe, dând din cap. Acum, pune-o jos, și hai s-o ștergem de-aici.

— Întoarce-o, zise nerăbdătoare Esme. Mai scrie ceva pe spate.

— Are dreptate! zise Twiggy și se plesni cu palma peste

frunte. O, Joe... ce proști am fost! Fiecare pagină e scrisă pe *ambele părți.* Când Fleur a rupt pagina cinci sute treisprezece, a rupt-o și pe următoarea!

— „Să te concentrezi numai asupra uneia și s-o neglijezi pe cealaltă", repeta încet Joe. *La asta s-a referit Lydia!* Citește, Twiggy. Repede!

— Ah! zise Twiggy dezamăgită.

Îi dădu pagina lui Joe.

— Este o Poțiune de Amuțire. Mie nu mi se pare prea periculoasă. Vino. Unde-ai zis că mi-ai lăsat mătura?

Joe o prinse de braț.

— Cratița! Nu era supă de pește de mare. Pun pariu pe ce vrei ca era Poțiune de Amuțire. Aici scrie că ingredientele trebuie amestecate cu o bagheta fermecata. A obligat-o pe Esme să amestece în cratița cu bagheta *ta!* Nu-ți amintești? Lydia are de gând să dea cuiva poțiunea și efectul ei *nu poate fi schimbat!* Uite... scrie în josul paginii.

— Trebuie să recunosc că ar fi groaznic să-ți pierzi vocea, zise Twiggy, dar de-aici până la o catastrofă planetară e cale lungă.

— Trebuie s-o oprim, zise Joe.

— Stai un pic... acum un minut ai spus...

— M-am răzgândit, se încăpățână Joe.

— Începi să-ți faci o regulă din asta, observă Twiggy, și Joe se holbă la ea. Bine, atunci. Să mergem să investigăm.

În timp ce se furișau în hol, dinspre biroul Lydiei se auziră niște zgomote înfundate. Joe se uită prin gaura cheii și o văzu pe Lydia deplasându-se greoi pe o scăriță cu acvariul în mână.

— Are spiritele vântului, șopti Joe.

— Of!

Twiggy oftă și îl apucă pe Joe de umăr.

— Am uitat complet de Cuthbert. Cum am putut fi așa *nepăsătoare?!* Trebuie să-i eliberăm! Joe, ce face Lydia acum?

— Văd cratița, zise Joe. Pune acvariul pe biroul ei. Acum își șterge fruntea cu o batistă... și deschide un sertar. Oh! Scoate o pensă uriașă, cel puțin așa cred. Seamănă cu un instrument folosit de chirurgi.

Twiggy icni. Joe se întoarse spre ea.

— Ai păţit ceva?

— Da, zise ea şi i-o dădu pe Mormoloaca lui Esme. Ai grijă de ea, o rugă Twiggy.

Apoi îşi suflecă mânecile şi trase adânc aer în piept.

— Eu intru.

— Stai! zise Joe zgâindu-se pe gaura cheii. Cred că ţine un spirit al vântului în pensa aia. Da! Îl văd zbătându-se. Acum, bagă un polonic în cratiţă... Nu pricep. Credeam că spiritele vântului nu pot vorbi.

Twiggy îl împinse pe Joe şi deschise brusc uşa de la biroul Lydiei.

— Dă-i drumul imediat spiritului! urlă ea, păşind spre bibliotecara surprinsă.

Lydia îşi scăpă polonicul şi câteva picături de lichid lipicios stropiră covorul decolorat. Twiggy înşfăcă pensa uriaşă chiar în momentul în care Lydia înhaţă cuţitul. Bibliotecara lovi aerul cu el, la câţiva centimetri de faţa lui Twiggy.

— Lasă-mă-n pace, fetiţo! scrâşni Lydia ca o nebună. Nu încerca să mă opreşti!

Twiggy dădu drumul pensei şi făcu un pas înapoi, cu ochii plini de lacrimi.

— Ce le faci? o întrebă ea cu voce tremurătoare.

Twiggy se uită spre acvariu. Spiritele vântului se înghesuiau în colţul cel mai îndepărtat de Lydia.

— Cred că ai *sute* acolo...

— Trei sute doi, preciză cu mândrie Lydia. Nu... Am uitat de ultima achiziţie. Soră-mea l-a prins acum câteva zile. Cu ăsta se fac exact trei sute trei.

— Cuthbert! exclamă Twiggy, respirând greu.

Se apropie de acvariu. Joe îşi dădu seama că încerca să-l zărească în mulţimea de creaturi ghemuite pe favoritul ei.

— Înapoi, zise ameninţător Lydia, fluturând în aer pensa cea lungă. Spiritul vântului se vânzoli, cu gâtul prins în vârful pensei.

— Îţi iroseşti degeaba poţiunea, îi zise Joe din pragul uşii. Spiritele vântului nu pot vorbi.

— Aşa e, întări Twiggy. Ceea ce faci tu n-are sens.

— N-are sens?!

Lydia își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs isteric.

— Vrăjitoare prostuță ce ești!

Bibliotecara se uită urât la Twiggy.

— Crezi că sunt o idioată: o biată nenorocită, inutilă și lipsită de orice talent, care nu e bună nici măcar să-ți sărute ghetele. Ei bine, la fel a crezut și soră-mea... și uite unde-a ajuns acum!

Lydia își pironi triumfătoare privirea pe poliță unde, între cutiuța de tablă și fotografia înrămată, se afla bucata de cărbune.

— Voi, vrăjitoarele, sunteți toate la fel, zise bibliotecara cu amărăciune-n glas. Credeți ca sunteți mai bune decât noi, ceilalți. Știi câți ani de umilințe a trebuit să îndur din partea mizerabilei mele surori? Dar știam că, dacă am răbdare, dacă studiez fiecare carte de vrăjitorie, o să găsesc o cale de a mă răzbuna. Logan caută de douăzeci de ani pagina lipsă din *Cartea lui Mabel,* iar eu am ajutat-o, mai zise Lydia cocoțându-se pe birou.

Așeză pensa pe un teanc de hârtii.

— Am scotocit prin toate cărțile pe care le-am putut găsi, încercând să-i ofer indicii despre locul în care s-ar afla pagina lipsă. Pentru puturoasa și tâmpita de soră-mea! Ea nu se putea deranja să caute ceva... și asta s-a dovedit a-i fi fatal! Am petrecut ani de zile studiind cărți de grafologie și am vizitat de zeci de ori Muzeul Național de Vrăjitorie ca să privesc originalul *Cărții lui Mabel.* O șansă neașteptată mi-a fost oferită când, intrând în reședința sabatului vostru am dat peste *Îndreptarul de grafologie.* Fleur Fortescue a fost un talent de excepție în domeniul lingvisticii. Când am avut, în sfârșit, pagina în mână... (Lydia pocni din degete)... mi-a luat doar un sfert de oră s-o descifrez.

— Dar... dar e imposibil, urlă Twiggy. Vorbești prostii. N-ai fost tu în stare să traduci instrucțiunile pentru Bețișoarele Sorții și pentru Poțiunea de Amuțire în doar cincisprezece minute!

— Taci din gură, Twiggy, șuieră Joe printre dinți, când Lydia se întoarse spre mica vrăjitoare cu o licărire diabolică-n ochi.

Joe pași în birou, iar Esme îl urmă îndeaproape, ținând-o bine

pe Mormoloaca în braţe.

Lydia ridica o mână şi dădu uşor din cap.

— Ai perfectă dreptate, Prunella, zise ea. Dar n-a fost nevoie să le traduc pe amândouă. Ştiam deja cum se joacă Beţişoarele Sorţii.

— Cum aşa? întrebă Twiggy. Nu te cred!

— Acum câteva zile mi s-a întâmplat ceva destul de neobişnuit, zise Lydia. La început am crezut că am o viziune neobişnuită. Eram în bibliotecă, aranjând cărţile pe rafturi, când, dintr-o dată, m-am trezit într-un birou de modă veche holbându-mă la o pagină cu un scris ordonat, în care se explicau regulile de joc pentru Beţişoarele Sorţii. O femeie tânără, purtând o bonetă cu pană mi-a smuls hârtia din mână, a mototolit-o şi a îndreptat o baghetă spre mine. În secunda imediat următoare m-am trezit în holul bibliotecii. Mi-au trebuit câteva ore ca să-mi dau seama cine era femeia. Mai văzusem fotografii ale lui Fleur Fortescue, dar toate erau de la bătrâneţe. Închipuiţi-vă ce emoţionată am fost când mi-am dat seama că zărisem traducerea paginii lipsă din *Cartea lui Mabel!*

Joe întâlni privirea lui Twiggy. Faţa ei se făcuse roşie ca focul şi avea o expresie vinovată. Joe îşi dădu seama că se gândeau la acelaşi lucru. Involuntar, fuseseră responsabili pentru „viziunea neobişnuită".

— Oricât de bizar ar putea să pară, continuă bibliotecara, cred că cineva s-a jucat cu mintea mea şi mi-a introdus nişte amintiri pe care Fleur le scosese cu atâţia ani în urmă! E singura explicaţie la care mă pot gândi. Presupun că cineva a dat târcoale prin biroul lui Fleur, iar ea s-a năpustit asupra lor şi le-a schimbat memoria... cam fără rost. Pentru că, după cum s-a dovedit, nu apucaseră să citească o iotă despre Poţiunea de Amuţire. Când o să aflu cine s-a jucat cu memoria mea, zise Lydia, privind cu suspiciune obrajii îmbujoraţi ai lui Twiggy, chiar intenţionez să îi mulţumesc.

Twiggy se dădu înapoi.

— Tu ai fost, Prunella, nu-i aşa? zise Lydia. Voi trei aţi fost la bibliotecă, când mi s-a întâmplat chestia asta ciudată. Îmi aduc bine aminte că v-am văzut trecând pe lângă mine pe coridor,

când vorbeam la telefon cu sora mea.

— Hmmm... nu cred asta... nu știu, bâigui Twiggy, privindu-și fix ghetele.

— Ei bine, mi-a fost de mare ajutor, zise Lydia. Mi-am dat seama, desigur, ca Bețișoarele Sorții era doar un joc prostesc și că vraja cea periculoasa trebuie sa fie cea de pe cealaltă parte a paginii.

Joe își scărpină gânditor bărbia. Avea impresia că cineva îi flutura un steag prin fața ochilor, încercând să-i atragă atenția.

— F. F... murmură el. F., F...

Joe se uita drept înainte, cu ochii pierduți în gol.

— Ilfracombe! exclamă el deodată, amintindu-și câteva cuvinte scrise cu cerneala de culoare indigo, în jurnalul lui Ulfric.

O privi emoționat pe Twiggy.

— Când am pus la loc lucrurile în cufărul lui Ulfric, am văzut ce scria pe o pagină de jurnal. Ceva despre F.F... ceea ce trebuie sa însemne Fleur Fortescue... și despre o licitație la Ilfracombe. De acolo trebuie să fi cumpărat borcanul cu pâcla violet!

— Șșt! făcu Twiggy și fața ei rozalie se întunecă până deveni de culoarea prunei coapte.

— Nu e de mirare că Ulfric a fost distrus când a observat că borcanul era aproape gol, zise Joe ignorând rugămințile disperate ale lui Twiggy de a-și ține gura. Trebuie să-l fi costat ceva.

— Mulțumită ție, zise Lydia privind-o drept în față pe Twiggy, am fost în stare să pun la cale un plan ingenios. I-am alimentat speranțele surorii mele, făcând-o să creadă că va deveni nespus de puternică dacă va câștiga Bețișoarele Sorții, iar apoi m-am asigurat că va suferi o înfrângere umilitoare!

— I-ai oferit informații false despre valoarea bețișoarelor, zise Joe bătând din palme. Foarte inteligent din partea ta!

Lydia își îndreptă umerii și zâmbi radioasă.

— Mă bucur că așa crezi, dar asta nu înseamnă nimic în comparație cu ceea ce sunt pe cale să realizez! A fost înțelept din partea lui Fleur să rupă pagina.

— De ce? vru să știe Twiggy. Cum de poate o poțiune care te

amuțește să fie atât de nemaipomenită?

— Pentru că, prostuță naivă, ea va nimici vrăjitoria. Ești printre ultimele din neamul ăsta, Prunella Brushwood. Când o să termin, vrăjitoarele vor fi o specie pe cale de dispariție... și, înainte de sfârșitul secolului, *nu va mai exista nici o singură vrăjitoare în lume!*

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
Pe șoptite

— Nu mai spui nimic? zise Lydia batjocoritor, în timp ce Twiggy se prăbușea în balansoar, cu o privire îngrozită pe chip. În câteva minute exact asta se va întâmpla și cu aceste spirite ale vântului.

— Nu înțeleg, hohoti Twiggy.

— Asta pentru ca nu citești îndeajuns, se răsti bibliotecara la ea. Răspunsul se află într-o lucrare a lui Algernon Fry. Raftul al treilea de jos, lătră Lydia, arătând cu pensa spre biblioteca din cameră.

— Cine naiba mai e și Algernon Fry? întrebă Twiggy cu nedumerire în glas.

Când Joe se îndreptă spre bibliotecă să ia volumul, trecu pe lângă spiritul vântului prins în pensă. Se zbătuse până la epuizare, iar acum atârna inert, dar Joe îi simți, totuși, respirația slabă pe braț, de parcă micuța creatură ar fi vrut să se întindă până la el.

O sută unu lucruri pe care nu le-ați știut niciodată despre spiritele vântului era o carte groasă cu pete de mucegai pe prima pagină. Cu un scris înflorit, în cerneală sepia, se puteau citi cuvintele: *Scumpei mele mătușici Fleur. La mulți ani. Cu dragoste, de la Algy.* Joe își aminti că Lydia îi povestise despre carte.

Fusese achiziționată de către Logan la licitația vrăjitoarelor de la Ilfracombe. Datorită faptului ca subiectul nu era de interes și, pe deasupra, autorul mai era și bărbat, *O sută unu lucruri pe care nu le-ați știut niciodată despre spiritele vântului* a fost un fiasco total, evitat de vrăjitoarele de pretutindeni. Se părea ca

Fleur Fortescue posedase un exemplar, dar numai pentru că autorul fusese nepotul său, Algernon, și i-l oferise în dar de ziua ei.

„Cred ca și-ar fi dorit, mai degrabă, o pereche de șosete“, se gândi Joe, în timp ce răsfoia cartea.

Joe se opri asupra unui paragraf subliniat cu un marker fluorescent.

„Informația douăzeci și șase,“ citi Joe cu voce tare. „Spiritul vântului nu este în totalitate mut, dar vocabularul sau este compus dintr-un singur cuvânt. Acest cuvânt e necunoscut și este șoptit doar la urechea bebelușilor.“

Așează cartea la loc pe raft și se întoarse încet.

— Nu știu dac-ați observat, zise Lydia jubilând, dar numărul vrăjitoarelor a scăzut constant în ultimii ani. De fapt, de când am început să colecționez aceste încântătoare spirite ale vântului.

Își înclină capul într-o manieră afectată și își puse un deget pe obraz.

— E o coincidență amuzantă, nu credeți?

Twiggy strânse brațele balansoarului.

— Ce vrei să sugerezi?

— Ia uită-te la fotografie, zise Lydia acră.

Dădu amenințător din deget spre acvariu, unde era mare forfotă printre spiritele vântului.

— Du-te, când îți spun! îi strigă ea lui Joe, cu fața plină de ură.

Joe înghiți în sec și se duse glonț spre polița șemineului. Se uită cu atenție la poza celor două surori Dritch care stăteau în cărucior. În graba sa, răsturnă cutiuța de tablă.

— Vai! făcu Esme, lipindu-se de Twiggy pe balansoar.

Își urmarea fratele cu ochi mari, înfricoșați.

— O să găsești o lupă în sertarul de sus al biroului meu, zise Lydia, mutându-se de pe un picior pe altul.

Joe se întreba de ce devenise Lydia atât de agitată. Păși nervos spre ea, cu ochii la cuțitul pe care aceasta-l strângea în pumn. Spiritele vântului își turteau fețele de peretele transparent al închisorii lor, în timp ce Joe alegea o lupă din sertar. Înainte să-l

închidă, Joe zări bagheta lui Twiggy vârâtă între o riglă de calcul și un creion. Pentru o fracțiune de secundă se gândi s-o înșface, dar Lydia păru să-i observe nervozitatea. Părăsi biroul, închizând cu zgomot sertarul.

Revenind lângă balansoar, Joe îi dădu fotografia lui Twiggy și ținu lupa deasupra ei. Cei trei copiii priviră cu atenție.

Bebelușul mai mic dormea satisfăcut cu pumnișorii strânși de-o parte și de alta a capului fără păr. La celălalt capăt al cărucior ului stătea cealaltă geamănă, care era complet trează. Zâmbea veselă la aparat și ar fi fost o fotografie perfectă, dacă o pată nu i-ar fi înceţoșat o parte din față. Joe înclină lupa. Rămase cu gura căscată, iar Esme, sughiță de uimire.

— Uau! zise Twiggy.

Pata de pe capul copilului era, de fapt, un spirit al vântului. I se vedeau clar fața ascuțită și părul strălucitor. Cuibărindu-se pe obrazul bebelușului, spiritul vântului își făcuse mâna căuș la gură. Nu exista nici urmă de îndoială că spiritul vântului șoptea ceva în urechea fetiței.

— De ce-a trebuit s-o aleagă pe *ea?!* zise Lydia cu răutate, spintecând aerul cu cuțitul. Eu ce-aveam? Spiritul ăla al vântului mi-a făcut viața un iad! Întotdeauna am fost eclipsată de înzestrata mea sora.

— Vrei să spui că spiritele vântului ne dau puterile magice? întrebă Twiggy zâmbind radioasă. O, ce minunat!

— Minunat? E o *cruzime,* asta e! Zboară de colo-colo, șoptind cuvântul ăla tâmpit celor puțini aleși... și ne resping pe restul.

— Mă întreb dacă nu cumva Cuthbert a fost spiritul care m-a făcut vrăjitoare, zise visătoare Twiggy. O, sper că el a fost!

— TACI, TACI, TACI DIN GURĂ! urlă Lydia.

Lasă cuțitul pe masă și ridică polonicul cu Poțiune de Amuțire spre buzele translucide ale spiritului.

— Asta el a zis ea savurând clipa. Ăsta e momentul de care s-a temut Fleur Fortescue. Nimeni nu aflase vreodată de unde-și își capătă vrăjitoarele harurile magice până când Fleur Fortescue nu a citit cartea nepotului său și a întrezărit secretul. *Eu* sunt, așadar, a doua persoană care a descoperit importanța cuvântului șoptit de spiritele vântului. E nevoie de *creier* ca să rezolvi un

mister ca ăsta, peroră bibliotecara, umflându-se-n pene. Nicio bagheta nu se poate pune cu puterea unei inteligențe ascuțite!

Un zâmbet diabolic se întinse pe fața Lydiei și, pentru o clipă doar, arăta exact ca sora ei.

— Acum, priviți cum le reduc pentru totdeauna la tăcere pe aceste spirite ale vântului și scap lumea de magie!

— Au! țipă Esme, făcând-o pe Lydia să-și verse Poțiunea de Amuțire pe bluza albastră de cașmir. Mi se urcă ceva pe cizme!

Joe se uită la încălțările surorii sale și văzu un melc negru și mare târându-se în sus pe una din cizme și lăsând o dâră lucioasă pe cauciucul galben. Îi dădu un bobârnac, dar zări încă un melc ieșind din cutiuța pătrată de tablă.

— Cred că tocmai l-ai făcut K.O. pe Aubrey White, zise Twiggy, holbându-se la melcul care rămăsese nemișcat. Orice-ar fi, nu călca pe el!

Lydia umplu din nou polonicul și se pregătea să-i toarne conținutul pe gâtlejul spiritului, când fu din nou întreruptă. De data aceasta, de un zgomot asurzitor, ce venea de-afară. Un sfârâit puternic și o bubuitură ca de tunet zguduiră pereții biroului. Spre deosebire de Lydia, Joe nu stătu pe gânduri. În mai puțin de două secunde se repezi la birou, deschise sertarul de sus și înhăță bagheta lui Twiggy. În timpul ăsta, bibliotecara bâjbâia încă după cuțit, cu o expresie de uimire pe față.

— Prinde-o! strigă el, aruncându-i bagheta lui Twiggy.

Lydia scoase un urlet neputincios, când Joe împinse acvariul de-a lungul biroului cu toată puterea de care era în stare. Acvariul se izbi de perete și se crăpă.

— NU! zbieră Lydia, când spiritele vântului începură să se strecoare printre crăpături.

Perdelele fâlfâiră, pe măsură ce camera ticsită se umplea de rotocoale de aer. Joe își simți părul ciufulit de sute de mânuțe recunoscătoare și zări un spirit al vântului luând-o de gât pe Twiggy.

Spiritele vântului se îndreptară roi spre Lydia, îi desfăcură cocul și îi încurcară părul. Șiragul de la gât i se rupse și perlele se împrăștiară în toate colțurile camerei. Lydia scăpă din mâini cuțitul și pensa, lovind frenetic aerul din fața ei. Joe se aplecă și

desfăcu pensa, eliberând și ultimul spirit al vântului. Acesta îi ciuguli cu afecțiune degetele, înainte de-a se răsuci în aer pentru a se alătura prietenilor săi. Joe își acoperi urechile, încercând să scape de urletele Lydiei. Apoi ușa de la birou se deschise brusc.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă Winifred, agitând amenințător bagheta.

Se aplecă în cadrul ușii și, din borul pălăriei negre, căzu puțină zăpadă peste melcul cel gras. Zăpada păru să-l readucă-n simțiri și el mișcă ușor din antene.

— Fii atentă, Winifred, zise Twiggy. Să nu-l strivești pe Aubrey White!

Adună cei doi melci și îi puse în cutiuță, în timp ce Winifred o privea întrebător.

— Logan Dritch l-a transformat în melc odată cu Harriet Perkins, explică Twiggy.

— *Logan Dritch* ai spus?

Rose păși țanțoș în cameră și o scrută pe Lydia prin ochelarii ei în formă de fluture.

— Ei bine, zise ea arogant, a trecut ceva timp, nu-i așa, Logan?

— O, asta nu-i ea, interveni Joe, luând bucata de cărbune de pe poliță. Asta-i Logan. Nu găsești că s-a cam schimbat un pic de când ai văzut-o ultima oară?

— Nu fi obraznic, băiete, zise Rose, înșfăcându-i bucata de cărbune și studiind-o cu atenție. Ai face mai bine să nu-mi torni gogoși.

— Charlie! zise Esme, când Squib se repezi în cameră, urmat îndeaproape de Patsy, care de-abia mai respira.

Când Esme se lăsă pe vine, Mormoloaca îi țâșni din brațe, și Charlie îi luă locul. Își mângâie capul de bărbia fetiței și toarse fericit.

— Hei... tu ești Esme? întrebă țâfnoasă Patsy. Ce i-ai făcut motanului meu, hm? Nu mai vrea să vină la mine. Nu a vrut nici măcar să se urce pe mătura mea...

— Buna seara, zise Ulfric politicos, ițindu-și capul pe după silueta masiva a lui Patsy.

Așa nins cum era, părul lui Ulfric părea și mai alb decât de

obicei.

— O-ho-ho! N-am văzut niciodată atât de multe spirite ale vântului la un loc. Ai păţit ceva, Twiggy dragă? Dar Esme? Am auzit ca se află în pericol de moarte.

— N-am nimic, zise Twiggy, şi mă bucur foarte mult să vă văd. Patsy, ţi s-a turtit pălăria!

— Mi-a căzut o bucata de tavan pe ea, îi explică vrăjitoarea. Am scos uşa de la intrare din balamale, dar cred că am exagerat un pic... Holul de la intrare e plin până la glezne de moloz.

— Ţi-am spus eu să faci Vraja de Deszăvorâre, zise Rose ţâfnoasă, dar nu... tu a trebuit să demonstrezi ce grozavă eşti şi să-ţi faci o intrare spectaculoasă.

— Fetiţa era în pericol, nu-i aşa?

Patsy îşi încleştă pumnii şi se uită sever la Rose.

— Voi două, ajunge! le opri Winifred.

Pocni de doua ori din degete şi spiritele vântului încetară să se mai rotească în jurul Lydiei. Bibliotecara se prăbuşi într-un fotoliu de piele şi se holba absentă la nou-veniţi. Buza de jos îi tremura de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. Părul îi era răvăşit şi avea o pată maronie pe puloverul de caşmir, acolo unde-şi vărsase Poţiunea de Amuţire.

— Cine-i individa asta jegoasă? întrebă Patsy cu grosolănie. Ea e cea care-a răpit-o pe Esme?

— De unde ştii? întreba Twiggy cu uimire-n glas. Şi cum aţi ştiut unde să ne găsiţi?

— De la Squib, zise Winifred, şi Joe a observat ca ea avea pete negre pe limbă. A ajuns la noi acasă într-un hal fără de hal. Normal, a trebuit să mănânc nişte Lingo Liquorice ca să aflu care-i problema. Squib mi-a spus ca o vrăjitoare pusese mâna pe-o fetiţă. Reuşise să se agaţe de mătura vrăjitoarei când ea îşi luase zborul. Zicea că s-a ţinut cu capul în jos până au ajuns la o căsuţă din mijlocul unei păduri. Apoi a alergat tot drumul înapoi ca să aducă ajutor.

— Dragul de Squib, zise Joe, mângâind motanul pe cap.

— Numele lui e Charlie, spuse Esme, afundându-şi faţa în blana felinei. Şi e cel mai curajos motan din lume.

Winifred oftă.

— Joe, pari cea mai raţională persoană din încăperea asta. Ai putea să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat?!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU
Transformări

Joe îi povesti despre gemenele Dritch, despre pagina lipsă din *Cartea lui Mabel* și despre Poțiunea de Amuțire, în timp ce Rose și Patsy se certau care din ele să facă Descântecul de Rupere a Vrăjii pentru Aubrey și Harriet.

— Știu eu cum se face, zise Twiggy plină de speranță, ținând cutia la piept.

Se pregătea să-și îndrepte bagheta înspre cel mai mare dintre melci, când Mormoloaca începu să miaune și să-și arcuiască spatele. Începu să scuipe și blana neagra i se zburli ca firele unei perii de pantofi, când în pragul ușii apăru cineva.

Era un șobolan.

Pentru o clipa se făcu nevăzut, apoi Drang (pentru că el era) reapăru ținând-o de ceafă pe Sturm.

— Puah! făcu Rose. Rozătoare dezgustătoare și pline de purici! O să-i aranjez eu imediat. Își ridica bagheta magică și începu să murmure o vrajă, când Joe se interpuse.

— Nu e nevoie sa-i ucizi, zise el cu hotărâre-n glas. Pe lângă asta, cred că unul dintre ei e deja mort.

— Nu, strigă și Esme, cu ochii șiroindu-i de lacrimi.

Drang își făcu drum cu greu spre șemineu ținând-o pe Sturm între fălci. Își așeză prietena lipsită de vlagă lângă cămin și se uită rugător la Joe. Cu toate că fusese mușcat de unul din ei, băiatului îi păru sincer rău pentru șobolani.

Știa că Esme ar fi fost ucisă fără altruismul lui Sturm.

— Biata de tine! zise el, lăsându-se pe vine lângă trupul inert al lui Sturm.

O atinse cu blândețe, fără ca Drang să încerce să-l oprească.

— Șobolanul ăsta i-a salvat viața surorii mele, zise Joe, uitându-se la membrii Sabatului Urzicii-Moarte. Apoi, Logan Dritch a apucat-o de coadă și a aruncat-o afară pe geamul de la mansardă. Drang trebuie s-o fi căutat prin zăpadă.

Joe lăsă întristat capul în jos.

Winifred îngenunche alături de el și își trecu degetele prin blana aspră a lui Sturm.

— Respiră încă, zise vrăjitoarea, dar inima-i bate foarte slab.

Winifred îl luă cu delicatețe pe Joe de umeri.

— Nu are niciun os rupt. Zăpada trebuie să fi amortizat căderea lui Sturm. Cu toate astea, e înghețată. Nu cred că va supraviețui.

Esme începu să plângă și Joe rămase, în continuare, ghemuit lângă cămin. Se uita fix la șemineu, cu ochii la mormanul de cenușă de pe grătarul care se răcise. Încăperea se cufundă în tăcere.

Fără să spună ceva, Joe își dădu jos rucsacul din spate și desfăcu unul din fermoare. Își vârî mâna în interiorul lui și scoase o sticluță.

— Nu, Joe... nu, zise Twiggy respirând greu când Joe deșurubă capacul. Dar... dar cum rămâne cu *tatăl* tău?

Fără să-i dea atenție, Joe desfăcu gura lui Sturm și ridică sticluța. O singură picătură căzu pe limba șobolanului.

Zăpada care se prinsese de fiecare fir din blana lui Sturm începu să se topească, cu un sfârâit ușor. Joe simți o adiere plăcută mângâindu-i fața, când din trupul șobolanului, se ridică o căldură blândă. Limba ei precum ceara se coloră într-o nuanță sănătoasă de roz. Sturm mișcă lăbuțele, deschise ochii galbeni și își înălță capul.

Drang fremătă de emoție. Linse fața prietenei sale, până când Sturm îl împinse deoparte cu nasul. Apoi, Drang se învârti prin cameră, dând vesel din coadă, înainte de-a se prăbuși lângă Sturm.

Joe se așeză din nou pe vine, ținând în mână sticla goală. Era mulțumit că salvase viața șobolanului, dar, în același timp, își simțea inima grea.

Umerii i se lăsară neputincioși și sticluța îi scăpă din

strânsoare, bufnind ușor când atinse podeaua. Joe evită privirea lui Twiggy. Știa la ce se gândea ea. Tocmai risipise singura șansă de a-și salva tatăl.

Drang își ridică bărbia și scheună către Joe.

— Îți spune „mulțumesc“, traduse Winifred, având încă urme de Lingo Liquorice pe limbă.

Joe se dezechilibră, când Esme își aruncă brațele în jurul gâtului său.

— Ai făcut o magie, Joe! zise ea. Asta-i *minunat!*

Simți inima surorii sale pulsând pe umărul său și își aminti momentul acela înspăimântător când Logan îndreptase bagheta spre Esme. Twiggy îi surprinse privirea lui Joe și dădu din cap.

— N-o să te întreb cum ai făcut rost de poțiune, zise Winifred, ridicând din sprâncene spre Twiggy.

Twiggy tuși și se îmbujoră. Studie cu o preocupare exagerată melcii din cutia de tablă.

— Cred că Aubrey și Harriet devin destul de neliniștiți, zise ea. Să-i transform la loc în vrăjitoare?

— Tu?! o luă peste picior Rose. Nu fi ridicolă! Măcar ai habar de vrajă?

— O, da, zise Joe, amintindu-și de mormanul de agrafe de birou. O știe, serios!

— Foarte bine, zise Winifred, poți să încerci – dar cred că ar fi mai bine ca întâi să-i scoți din cutie.

Twiggy strâmbă din nas când trebui să apuce, pe rând, fiecare melc între degete și să-l așeze în cadrul ușii. Apoi rosti de două ori Descântecul de Rupere a Vrăjii, fără să se bâlbâie sau să uite vreun cuvânt Joe era extrem de mândru de ea și până și Rose păru impresionată când melcii se metamorfozară în Aubrey White și Harriet Perkins.

— Îți sunt foarte recunoscător, tânără domniță, zise Aubrey, scuturându-și costumul de praf și scame. Mă cam săturasem sa mă târăsc pe burtă de colo-colo. Puah!

Își îndrepta cravata și îi făcu cu ochiul lui Joe.

— În regulă, flăcăiaș! zise el, bătându-l prietenește pe umăr. Ne-ai făcut un mare hatâr, nu?

— Eu aș zice că da, spuse Harriet, scotocind după ceva în

buzunarul jachetei sale roz-portocalii.

Scoase o batistă de dantelă și își șterse ochii.

— Am riscat atât de mult, când ți-am dat pagina din *Cartea lui Mabel,* adăugă ea cu voce tremurătoare. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că te vei dovedi a fi... ei bine... un adevărat *erou.*

— A... ăăă... mulțumesc, zise Joe, simțind cum roșește.

— În numele vrăjitoarelor din întreaga lume, socotesc că trebuie să-ți mulțumesc, zise șeful Sabatului Viperelor, cu lacrimi în ochi.

— Da, încuviință Harriet, dându-i batista lui Aubrey. Ne-ai salvat de la dispariție, după cum se pare.

— Doamnă!

Aubrey apucă mâna lui Winifred și o scutură cu înflăcărare.

— Nu cred că ne-am cunoscut. Din ce sabat faceți parte?

— Urzica-Moartă, zise Winifred calm.

— Urzica-Moartă, hm? zâmbi Aubrey, cu fața luminată. Vă garantez c-o să primiți premiul Sabatul Anului. Bună treabă, draga mea!

— Ce se întâmplă? întrebă iritată Twiggy, când șobolanii i se suiră pe glezne, trăgând-o de șireturile de la ghete și găurindu-i ciorapii de lână. Joe, cred c-au luat-o razna. Nu vor să mă lase-n pace.

— Vor să faci ceva pentru ei, explică Winifred.

Se aplecă și ascultă chițăiturile agitate pe care le scoteau șobolanii.

— Cred că te roagă să mai spui o dată descântecul.

— Descântecul de Rupere a Vrăjii? se miră Twiggy. De ce?

— Nu știu, zise Winifred, clătinând nemulțumită din cap. Lingo Liquorice își pierde efectul. Îmi pare rău, asta-i tot ce-am înțeles.

— V-aș sugera s-o întrebăm pe doamna aceasta? interveni o voce bătrâioară.

Biroul se umpluse de oameni și Joe trebui să se strecoare printre două persoane ca să-l poată zări pe Ulfric, care o păzea pe Lydia, într-un colț al camerei.

— Ei bine? întrebă Ulfric, împungând-o pe bibliotecară cu vârful baghetei sale. Poți să faci puțină lumină în problema ce

ne interesează?

— Vor să fie transformați înapoi, zise Lydia bosumflata.

— Înapoi în ce?

— De unde să știu eu? Ar trebui s-o întrebați pe soră-mea. Ea i-a capturat cu ani în urmă, în Germania, imediat după ce pagina lipsă și-a făcut apariția în Pădurea Neagră.

— Schwartzwald, precizează Ulfric dând din cap. Așa-i spun nemții.

Lydia îi aruncă o privire încruntată, și continuă.

— Logan mi-a spus că a trebuit să-i transforme pe Sturm și Drang în șobolani, ca să încapă în geamantanul ei. Le-a promis ca o să-i readucă la normal de îndată ce va găsi pagina lipsă.

— Numai ca nu și-a ținut promisiunea, zise Joe gânditor. De-asta o cicăleau șobolanii în mansardă!

— Soră-mea nu se prea deranja să-și respecte promisiunile, le explică prost dispusă Lydia. Probabil i-ar fi ținut sclavi pe șobolanii ăia până la sfârșitul vieții lor.

— Și-au dat seama c-au fost trași pe sfoară, zise Joe. De aceea Sturm a atacat-o pe Logan.

Băiatul se întoarse către Twiggy.

— Hai să facem vraja chiar acum!

— Faceți-i fetei puțin loc! zise Patsy, dându-și importanță și împingând pe toată lumea spre ușă.

Joe mută câteva piese de mobilier, până când reuși să elibereze mijlocul camerei. Șobolanii se năpustiră în acel spațiu și se ridicară nerăbdători pe labele din spate, în timp ce spiritele vântului făceau tumbe deasupra capetelor lor.

— O, zise Twiggy, mutându-și privirea de la un șobolan la altul. Pe care să-l transform primul?

Se uită în spate.

— Winifred...

— O să-i transformăm pe amândoi odată, nu-i bine-așa? spuse șefa Sabatului Urzicii-Moarte.

Twiggy încuviință dând din cap și se simți ușurată. Își scoaseră baghetele și rostiră Descântecul de Rupere a Vrăjii împreună:

În numele Pietrelor Destinului

Și al Beţișoarelor Sorţii
Recapătă-ţi
Fostul tău sine!

Scântei verzi scăpărară deasupra șobolanilor, iar ei începură să se scarpine febril, pe măsură ce părul li se îngroșa și devenea de un cenușiu lucios. Se făcură de mărimea câinelui lui Joe – Hamish – și pe picioare le apăru o blană de culoarea scorţișoarei. Boturile li se lărgiră devenind negre și umede. Culoarea ochilor li se închise de la galben la chihlimbariu, iar urechile le crescură și se acoperiră cu fire de păr sur.

Sturm și Drang crescură, în continuare, până ajunseră de dimensiunea unui ieduţ. Blana din jurul gâtului li se îngroșă și se zburli. Fire negre precum cărbunele acoperiră partea din spate a coapselor lor puternice. Sturm dădu din coada ei stufoasă, iar Drang își căscă gura, arătându-și colţii strălucitor de albi.

— Lupi! exclamă Joe.

Se dădu în spate și o prinse pe Esme de mână.

— Nu-i așa că sunt frumoși? zise ea, încercând să-l ţină pe Squib de coadă, când acesta se căţără pe umărul ei.

— Cu siguranţă, încuviinţă Joe.

Sturm și Drang se foiau prin cameră, cu ghearele ţăcănind pe scândurile de lemn ale podelei. Scheunară și chelălăiră, dar nimeni nu reuși să înţeleagă ce spuneau.

Lupul mai mare își puse labele din faţă pe pervazul ferestrei și scoase un urlet trist.

— Eu... eu *cred* că ar vrea să se ducă *acasă,* zise Joe. Dar cum o să se întoarcă ei în Germania?

— Ţi-a mai rămas vreun pic de Alifie de Zburat? întrebă Twiggy, apucându-l de braţ.

— Da, o grămadă... Am folosit foarte puţină. De ce?

— Am putea să le frecăm labele cu ea, iar spiritele vântului le-ar putea arăta drumul.

Părul lui Twiggy flutură ușor, când Cuthbert începu să danseze nerăbdător pe umărul ei.

— Dar o să ţină efectul alifiei până-n Germania?

— O, da...

— Așa zic și eu, interveni Patsy. E chiar prea multă, dacă mă întrebați pe mine. Poți să mergi până la Polul Nord și-napoi cu un singur tub de Alifie de Zburat. Totuși, până acum n-am mai văzut-o folosită pe altceva în afară de cozi de mătură.

Comportându-se ca niște câini dresați, lupii așteptară liniștiți, ca Twiggy și Joe să le aplice pe labe conținutul unui tub întreg de Alifie de Zburat. Alifia le pătrunse în piele, lăsând o urmă fină, argintie, la suprafață. Joe, Twiggy și Esme mângâiară blana moale a lupilor. Joe o auzi pe Twiggy șoptind ceva la urechea fiecăruia dintre lupi.

— Mulțumesc și baftă! spuse Joe, uitându-se fix în ochii aurii ai lui Sturm și Drang.

Apoi se duse la fereastră și o deschise.

— Drum bun, le strigă Twiggy, când Cuthbert țâșni de pe umărul ei spre mulțimea sclipitoare de spirite ale vântului, care-i înconjurase pe lupi.

Sturm și Drang săriră pe geam, plutiră pe deasupra grădinii, lovind aerul cu labele și scheunând nervos. Joe se aplecă pe geam și îi zări ridicându-se deasupra celor mai înalte crengi ale copacilor, cu escortele lor aeriene, urmându-i în tăcere. Apoi se topiră în întuneric.

— Un adevărat spectacol, zise Patsy. Ți se pune un nod în gât, zău așa! oftă ea mulțumită și negul i se mișcă o dată cu bărbia.

Aubrey își suflă nasul în batista de dantelă a lui Harriet. Apoi se întoarse spre Rose și plescăi în semn de reproș.

— Mi-e teama ca va trebui sa părăsesc mica voastră reuniune.

— Ce? făcu Rose, aranjându-și ochelarii.

Se uitară sever la mâna lui întinsă.

— Monștrii din Much Marcle, zise Aubrey. Nu te-am confundat, nu? Tu *ești* Rosemary Threep.

Rose dădu din cap, devenind dintr-o dată palidă. Începu să tremure din tot corpul și degetele i se încleștară pe bucata de cărbune.

— Hei!

Winifred îl înghionti pe Joe și își făcu loc prin mica adunare. Se propti în fața lui Aubrey cu mâinile-n sân.

— Nu cred că e cazul să mai răscolim trecutul, zise ea, mijindu-şi ochii furioasă.

— N-am vrut să jignesc pe nimeni, zise Aubrey, un pic ofensat. Realitatea e că sunt mândru şi satisfăcut să întâlnesc o astfel de celebritate de înalt rang. Să întâlnesc unul din Monştrii din Much Marcle a fost destul de emoţionant... chiar dacă şi puţin cam înfricoşător... dar să dau de amândouă... ei bine, mi-aş dori să fi avut la mine carnetul pentru autografe.

Îi zâmbi încurajator lui Rose, care-l privea din spatele lui Winifred.

— O să trec mâine pe la Centru, zise Aubrey, să duc *Cartea lui Mabel* şi pagina aia nenorocită. Sunt sigur că or să vrea să aibă o vorbă cu Logan Dritch. Cred că o s-o zboare cât de curând în Papua Noua Guinee.

— Penitenciarul pentru vrăjitoare îndărătnice, bolborosi Rose îngrozită.

Winifred se dădu la o parte, iar Rose îi puse lui Aubrey în palmă bucata de cărbune.

— Mă gândesc că eu n-aş transforma-o prea curând în femeia strălucitoare care era, mărturisi Aubrey, înfăşurând cărbunele în batista lui Harriet şi strecurându-l în buzunar. Va fi mai uşor de transportat în felul ăsta – şi nici nu va avea vreo şansă să ne scape!

— Şi ce-o să facem cu cealaltă soră Dritch? întrebă Harriet.

— Va fi o treabă complicată, zise Ulfiic punând pe birou o bocceluţă şi cotrobăind prin ea.

Scoase un Fundibule şi un borcan gol. Lydia îşi duse mâinile la urechi şi începu să scuture violent din cap.

— Acuşica, acuşica... nu te teme, zise Ulfric. Sunt foarte priceput la genul ăsta de treburi. Nu cred că va fi necesar să-i spălăm *complet* creierul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
Cuthbert se întoarce

O mică flotă de mături traversă în grabă aleea Swingletree spre Canterbury. Copleșite de pasageri, măturile zburau la mică altitudine. Când și când, adidașii lui Joe ștergeau vârful vreunui gard viu sau atingeau în treacăt un stâlp, acoperindu-și tălpile de zăpadă. Esme zbura alături de el, cu brațele încolăcite în jurul taliei lui Winifred. Squib se ghemuise în spatele ei, cu ghearele înfipte în nuielușele de mesteacăn, și dădea din coadă. Joe se întinse și o scutură de braț, de teama că ea ar fi putut să adoarmă și să alunece de pe mătură.

— Mașină! urlă Twiggy, când o pereche de faruri licăriră la orizont.

Cârmi deasupra unui gard și coborî atât de jos, încât adidașii lui Joe atinseră terenul acoperit cu zăpadă, lăsând niște dâre paralele. Și restul vrăjitoarelor făcură aceeași ispravă.

— Liber! strigă Twiggy câteva minute mai târziu, ridicându-se din nou deasupra gardului.

Din fericire, n-au fost nevoiți să execute această manevră prea des, pentru că era aproape unsprezece noaptea și nu era prea mare circulație în zonă.

Când ajunseră la periferia Canterbury-ului, se văzură siliți să descalece pentru că felinarele mărgineau aproape fiecare stradă, și vehiculele treceau cu o frecvență mult mai mare. Vrăjitoarele își scoaseră pălăriile și merseră în grup, formând o procesiune destul de ciudată. Li se aruncară câteva priviri intrigate, ba cineva chiar îi luă drept colindători, cerându-le să cânte câteva versuri dintr-o colindă. Dar ei își continuară netulburați drumul până la sediul Sabatului Urzicii-Moarte.

Twiggy căscă și închise încet ochii.

— Exact, zise Winifred, luând-o cu fermitate pe după umeri

și conducând-o spre ușa de la intrare. E timpul să te culci... Fără alte discuții, adăugă ea, când Twiggy încercă să protesteze. O să-i însoțesc eu pe Esme și Joe acasă.

Winifred se întoarse spre Patsy.

— Poți să faci o vrajă și să aduci câte un pat pentru Aubrey și Harriet?

— Ca și făcut! zise Patsy. Dar mai întâi vreau să am o mică discuție cu Esme.

Vrăjitoarea se aplecă și întinse o mână să-l mângâie pe Squib, care stătea tolănit în brațele lui Esme.

— Ei bine, cred că trebuie să mă dau bătută, zise Patsy, când motanul o zgârie în palmă. Au! Micuțule! E clar că te preferă pe tine, Esme! Nu vrei să-l păstrezi?

— Ba da, vă rog, zise Esme, sărutând-o pe vrăjitoare pe obraz. Cred că tati s-ar putea răzgândi în privința pisicilor, când va vedea ce *adorabil* e Charlie.

— Să sperăm, zise Joe sceptic.

În timp ce Joe mergea pe străzile acoperite cu zăpadă, ținând-o de mână pe sora sa, își aminti de noaptea în care Winifred îi schimbase memoria. Se tot uita temător la ea, dar n-auzi niciun clinchet, și nici nu zări vreun borcan umflându-i-se în buzunarele de la pelerină. Când s-o ia pe aleea Cloister, zăriră o mașină de poliție staționând în fața casei, tot acolo unde se aflase și în urmă cu trei nopți.

— Aici vă las, le spuse Winifred. Noapte bună, amândurora.

Mama lui trebuie să-i fi văzut pe geam, pentru că se afla deja la jumătatea aleii din fața casei, înainte ca Joe să deschidă poarta. Îi luă în brațe și-i ținu strâns. Squib se zvârcoli în brațele lui Esme și țâșni înăuntru prin ușa deschisă.

— O, slavă Domnului! zise Merle oprindu-se, în sfârșit, din plâns. Gordon bate străzile să vă caute de ore întregi.

Joe îl recunoscu pe polițistul care stătea în pragul ușii, cu un aparat de emisie-recepție la ureche și vorbea cu cineva căruia i se adresa cu „Dom' sergent".

— Bună, domnule polițist Atkins, îl salută Joe, înclinându-se ușor.

— Bună, Joe Binks, îi răspunse polițistul. Iar ai dat o tură cu

barca, nu-i așa?

Înainte ca Joe s-apuce să-i răspundă, ceasul de la catedrală bătu miezul nopții.

— E noaptea de Crăciun, zise Joe.

Se întoarse spre mama sa.

— Bănuiesc că nu...

Joe trase adânc aer în piept.

— Mai știi ceva de tati?

*

N-a fost nevoie ca Joe să inventeze pe loc vreo poveste. Când polițistul îi întrebase unde fuseseră, Esme păruse să înțeleagă că nimeni nu i-ar fi crezut.

— Mergeam prin somn ca o somnambulă, zise ea convingătoare. Fratele meu m-a urmărit și m-a adus înapoi.

— Somnambulă? repetă polițistul sceptic.

Lovi ușor cu creionul în carnețel și ridică din sprânceană.

— În palton și cu cizmele de cauciuc?

— Nu, zise Esme, răsucindu-și gaica de la paltonașul gri de molton. Ați înțeles greșit, domnule polițist Atkins. Fratele meu mi-a dat hainele astea să le pun pe mine. S-a gândit că s-ar putea să răcesc. Joe o văzu pe Esme ducându-și mâinile la spate. Am pijamaua pe dedesubt.

— Hmm... făcu polițistul. Ai un răspuns pentru toate, nu-i așa, domnișoară? Arătă cu creionul spre cer. Atunci, presupun că o să-mi spui cum a ajuns *aia* acolo. Ai mers ca o somnambulă pe catalige, nu?

Joe și Esme s-au uitat în sus spre acoperișul casei de pe aleea Cloister numărul 2. Văzură fularul galben al lui Esme înnodat în jurul antenei și fluturând în vânt

Esme ridică din umeri și zâmbi nevinovat spre polițist. Pentru o clipă, Joe fu la fel de năucit ca și polițistul Atkins. Nu-și putea imagina de ce ar alege cineva un loc atât de ciudat pentru a expune fularul lui Esme – și cum o fi reușit? Cu siguranță, ar fi avut nevoie de o scară extrem de înaltă...

Sau de o mătură, îi trecu deodată lui Joe prin minte.

Câteva secunde mai târziu pricepuse semnificația fularului. Era mesajul pe care i-l lăsase Logan mai devreme, în aceeași seară. Pentru nimeni altcineva, un fular legat de o antenă nu ar fi avut vreo semnificație – dar Joe ar fi înțeles numaidecât că sora lui fusese răpită de o vrăjitoare.

Polițistul mâzgăli ceva în carnețelul său înainte de a și-l îndesa în buzunarul de la piept al uniformei.

— Ei bine, îi zise el lui Joe, îndulcindu-și expresia de pe față, știu că n-ai avut o perioada prea buna, după ce s-a întâmplat cu tatăl tău, și n-o să-ți țin o lecție despre ce-nseamnă să irosești timpul poliției atâta vreme cât îmi promiți că tu și domnișoara asta isteață, nu mai plecați iarăși hai-hui.

*

Era ora patru și jumătate a zilei de Crăciun și luminile erau deja aprinse în parcul Becket. Joe o ținea de mână pe Esme în timp ce treceau cu grijă pe o potecă de-a lungul râului.

— A fost de-a dreptul impresionant, zise el.

— Ce anume?

— Minciuna gogonata pe care i-ai turnat-o azi-noapte polițistului. Chiar așa, somnambulă!

— A, aia? zise Esme. Păi, nu puteam să-i spun polițistului Atkins ce s-a petrecut în *realitate*. Oamenii mari nu înțeleg astfel de lucruri.

— Asta-i drept, admise Joe, rânjind spre sora lui. Auzi un tropăit și, când se uită în spate, o văzu pe Twiggy alergând spre el. Își târa mătura prin zăpadă.

— Hei, strigă ea, răsuflând greu. Așteptați-mă un pic!

Joe se opri și se uită înainte. Mami și Gordon ajunseseră lângă o bancă și scuturau zăpada de pe ea.

— Ce e? a întrebat-o el.

— Mi-a luat o veșnicie să te găsesc!

— Mda. Joe suspină. Mami și Gordon ne-au dus azi-dimineață la cumpărături și toată după-amiaza am fost la cinema. Știi, vor să nu mă gândesc... înțelegi tu... la *tati*.

— Așadar, n-a fost încă găsit?

Joe dădu din cap cu tristețe și oftă din greu.

— Au trecut de-acum aproape trei zile de când e dat dispărut. Nimeni nu pare să creadă că ar fi putut supraviețui atât de mult pe o astfel de vreme. Probabil, ar trebui să accept că... nu va fi găsit în viață. Joe clipi repede, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. A fost o tâmpenie să cred că aș putea să-l găsesc în viață. Oricum, Poțiunea de Topire s-a terminat, și... Vocea i se stinse și deveni doar o șoaptă. Acum e prea târziu.

Twiggy îl mângâie pe braț.

— Nu renunța să speri, zise ea.

Joe dădu din cap și-și șterse lacrimile.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Da. Twiggy și-a desfăcut nasturii de la palton și Mormoloaca își iți capul din jacheta de lână. Pisicuța amușină capătul unui sul de pergament. Ce mai face Squib – vreau să zic, Charlie? întreba Twiggy, scoțând pergamentul de sub nasul pisicuței.

— Îi place să șterpelească felicitările de Crăciun și să doarmă pe ele, zise Esme, și tati n-a strănutat nici măcar o dată.

— Asta-i bine, zise Twiggy. Am uitat ochelarii magici. Nu-i nimic... o să-ți citesc eu. Guvernatoarea Sabaturilor ni l-a expediat *personal*. E un certificat pentru tine, Joe. Twiggy își drese glasul și citi cuvintele invizibile.

„Drept recunoaștere a serviciilor aduse vrăjitoriei, lui Joe Blinks îi este permis să fie membru onorific al Sabatului Urzicii-Moarte“ – și e semnat de Freda Snaggletooth.

— Membru onorific? se miră Joe.

— O, da... Cei de la Centru știu că nu ești vrăjitoare, dar au spus că nu contează! Vai, e o onoare atât de mare, Joe. Nu i s-a mai permis niciodată cuiva care nu e vrăjitoare să se alăture unui sabat.

— Minunat, zise Joe, încercând să pară entuziast.

— Ah, uite, zise Esme. E Lydia.

Bibliotecara trecu pe lângă ei cu părul înfășurat în beteală și cu gablonțuri în urechi. Ținea în mână un mic Moș Crăciun gonflabil și, când traversă grăbită un pod și se îndreptă spre stația de autobuz de dincolo de grilajul ce împrejmuia parcul

Backgate, nu le acordă nicio atenție.

— N-aș fi recunoscut-o, zise Twiggy. Arată atât de schimbată... și părea nici să nu ne cunoască deloc. Cred că va fi mult mai fericită, de-acum. O, Joe... Fii atent!

În ultimul moment, Joe văzu o coală mare de hârtie plutind spre el. Îl plesni peste față și i se înfășură în jurul capului. O luă și simți o pală ușoară de vânt șuierându-i pe la ureche.

— E Cuthbert! zise Twiggy. Ți-a adus ceva.

— E pagina întâi a unui ziar, observa Joe nedumerit. *The Aberdeen Evening Express.*

Twiggy se uită peste umărul lui și scoase un fluierat. Împunse pagina cu degetul.

— Ua! Citește asta, Joe.

— Ce? „Monstrul din Loch Ness zărit într-o piscină"?

— Nu, zise Twiggy exasperată. Articolul de lângă. Cel cu titlul: „Englez descoperit la țanc".

Joe citi articolul cu voce tare:

— „Echipa de salvare a fost uluită, în după-amiaza aceasta, să-l găsească în *viață* pe Nicholas Binks, englezul dispărut. Domnul Binks, în legătură cu care exista temerea de a fi decedat după ce se rătăcise de taxiul avariat în plin viscol, a fost descoperit într-o zonă stâncoasă, la șapte kilometri de Tillygrundle, după ce supraviețuise peste șaizeci de ore în aer liber." Joe îi zâmbi fericit lui Twiggy și continuă: „Echipa de salvare a sosit la locul unde se afla domnul Binks, alertată de urletele unor câini. Ei l-au descoperit pe englez înghesuit într-o scobitură dintre stânci cu doi câini din rasa Husky lipiți de el. Rab MacFee, care a condus echipa de salvare, a declarat: «Domnul Binks e un om norocos. Le datorează viața acestor câini.» "

— Asta-i fantastic! zise Esme, țopăind de bucurie.

— Da, zise Joe, zâmbind fericit. Privi obrajii îmbujorați ai lui Twiggy. Câini Husky? se miră el. Își aminti că Twiggy le șoptise ceva la ureche lupilor înainte ca aceștia să plece în Germania.

— Doar nu i-ai rugat pe Sturm și Drang...

— De ce nu? zise Twiggy. Făceau un ocol de doar *câțiva* kilometri de drumul lor. Crăciun fericit, Joe!

{1} Joc în care jucătorii încearcă să facă să sară niște discuri mici de plastic într-o ceașcă, presându-le pe margine cu un disc mai mare (n. tr.).

{2} Nuielușa (n. tr.).

{3} Petardă, rachetă (n. tr.).

{4} Liliacul pitic *(Pipistrellus pipistrellus)* (n. tr.).

{5} Varietate de alge marine (n. tr.).

{6} În traducere aproximativă – Biscuitul Sfărâmicios (n. tr.).

{7} Băutură (n. tr.).

{8} Furtună și Avânt (germ.) (n. tr.).